

Szenci Molnár Albert zsoltárszövegei Tótfalusi Kis Miklós kiadása szerint (Az „Aranyas Biblia” függeléke. Amsterdam 1685 / Budapest, 1989)

Szenci Molnár Albert a teljes zsoltárkönyv, a 150 zsoltár verses magyar átültetését 1607-ben Herbornban jelentette meg. S 1608-ban és 1612-ben a Vizsolyi Biblia általa javított hanauai, illetve oppenheimi kiadásának a végéhez is hozzátartozta. Tudjuk, ő maga is szól róla, hogy a fordítás elsősorban Ambrosius Lobwasser német szövegén alapul, de Molnár az eredeti francia (genfi) verses, énekelt zsoltárokat, sőt olykor a Vizsolyi Biblia szövegét is figyelembe vette.

A Szenci Molnár-féle zsoltárok a Tótfalusi Kis Miklós által gondozott és kiadott, kötéséről Aranyas Bibliának nevezett szentíráskiadásnak (Amsterdam, 1685) is ott állnak a végén. A teljes Bibliából 3500, az Újtestamentumból 1686-ban 4200, a Zsoltárokból 1687-ben ugyancsak 4200 példányt nyomtatott. Tótfalusi szintén tovább javított a Károlyi Gáspárék fordította Biblia szövegén, s kivételesen szép tipográfiával is adta ki azt. Nem véletlen, hogy rá mint világhírű betűmetszőre, nyomdászra is emlékezve az Európa Könyvkiadó az Aranyas Bibliát 1989-ben fényesedéssel készített betűhű kiadásban újra megjelentette. A helyesírás következetessége, a betűformák letisztult volta ezt a Bibliát igen alkalmassá teszi a régi, illetve az eredeti szöveg megjelenítésére is. Ezért – a kutatást és az egyetemi oktatást is szolgáló – a Szenci Molnár fordította zsoltárokat az Aranyas Bibliából lemezre vettük, majd az internetre is feltettük. S köszönetet mondunk Barna Imrének, az Európa Könyvkiadó igazgatójának és Miklósi Imrének, a kiadásbeli munkálatok műszaki vezetőjének, hogy ehhez hozzájárultak.

Szenci Molnár Albert zsoltárfordítása, amelynek a magyar (protestáns, református) egyházi gyakorlatban és a magyar irodalomban is kivételes jelentősége van, esetenkénti szövegmodosítással, modernizálással, illetve egyes versszakok jelölt kihagyásával a mai magyarországi református énekeskönyvben (Énekeskönyv magyar reformátusok használatára Budapest, 1948-tól számos kiadás) szintén megtalálható, kritikai tudományos kiadása pedig a következő munkában: Szenci Molnár Albert költői művei (Sajtó alá rend. Stoll Béla. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1971. – Régi Magyar Költők Tára. XVII. század. 6.). S természetesen a Szenci Molnár-féle zsoltárok igen sok más, irodalmi vagy egyházi célú teljes vagy válogatott kiadásban szintén olvashatók, egyházi énekeskönyvekben nemegyszer a szöveg helyenkénti (kisebb) módosításával. – A Szenci Molnár-zsoltárszövegek e lemásolása, a világhálóra, a Miskolci Egyetem Magyar Nyelv- és Irodalomtudományi Intézete honlapjára is való feltevése „A szöveg hagyományozódás kérdései a magyar nyelvtörténetben” című OTKA-pályázatunkhoz szintén kapcsolódik (száma: K. 69093).

Miskolc–Debrecen, 2011. október 27.

A. Molnár Ferenc

יהוה

S Z E N T
B I B L I A .

A Z - A Z ,

Istennek Ó és Uj

TESTAMENTOMABAN

Foglaltatott egész

S Z E N T I R A S ,

Magyar Nyelvre Fordítottott

KAROLJ G A S P A R

által.

Es mostan HATODSZOR e kis formában

kibocsátott a Belgijoni Academiákban

tanuló Magyaroknak forgolódások

által.

Nyomtatott
Amstelodamban

M. J. O. J. A. C. U. S. T.
KIS MIKLÓS

Kölsége vel i. Betűvel
1685 c. Brandóban.

még az erős emberekis, és ijedtekben magokat megveztegetik.

26 Annak fegyvere a'ki ötöt eléri nem maradhat-meg, *azonképen* a'kopja, a' dárda a'pántzél.

27 Ugy tartja a' vasat mint a' polyvát; az atzél mint a'rothadt fat.

28 A'nyil el nem üzi ötöt; és a'paritryából bajított kövek ő előtte pozdorjává léfznek.

29 A'fámferigynek köveit úgy tartja mint a'pozdorját, és neveti a'fegyvernek forgatását.

30 Mint a'hegyes tserepek úgy vagnak a'kövek ő alatta a'tengerben, és hegyes állatokat terít *maga alá* a'sáron.

31 Felforrálja a' mély vizet mint a' fazekat, és a' tengert ollannya téfzi mint a'képirok mosára.

32 Maga után hágy világos öfvényt, úgyannira hogy a'ki látná, azt vélné, hogy a'tenger megöfzült.

33 Nintsenek hozzá hasonló állatok e' földön, mellyek ilyen bátorsággal tselekedjenek.

34 Mindenféle nagy állatot megutál, s mint egy Király olyan minden állatok között.

XLII. RESZ.

Jóbnak vallás-tétele Isten előtt, kitől a'látogatás után igen megáldatik,

1 **F** Elele pedig Jób az ÚRnak, 's monda:

2 Tudom hogy te mindent tselekedhetel; és hogy senki téged el nem fordíthat attól a' mit elgondoltál.

3 *Azt mondod*; Kitsoda az a'ki az én tanátsomat tudatlanul elrejt? Annakokáért megvallom hogy én nem értettem; a'te titkos tselekedetid én felettem vagnak, úgyannira hogy én meg nem tudhatom azokat.

4 Hallgass-meg, kérlek, mikor én szólok, és a' mit te töled kérdek, mondd-meg nékem.

5 Az én fülemnek hallásával hallottam vala te felöled; mostan pedig *imé* az én fémem lát téged.

6 Azokáért utálok a' miket *mondottam*, és bánom, a'porban és hamuban.

7 ¶ Es minekutánna szóltotta volna az UR Jóbnak e'befédeket, megmondá az

UR a' Témán nemzetéből való Elifáznak: Az én haragom felgerjedt te ellened és a' te két barátid ellen: mert nem szóltattok én felölem igazán mint az én szolgám Jób.

8 Annakokáért vegyetek magatoknak hét tulkokat, és hét kofokat, és menjete az én szolgámhoz Jóhoz, hogy áldozatok ti-magatokért: és az én szolgám Jób imádkozzék ti érettetek; mert bizonyára az ő fémelye kedves nálam, hogy a'ti bűneitekért meg ne büntesselek titeket, mivelhogy nem szóltattok én felölem igazán, mint az én szolgám Jób.

9 Annakokáért elmenének a' Témán nemzetéből való Elifáz, és a' Suáchbéli Bildád, és a' Naámabéli Sófár, és úgy tselekedének miképen önékik megmondotta vala az UR, és az UR előtt kedves lön a'Jóbnak fémelye.

10 ¶ Annakutánna valami elvétetett volt Jóbtól, az UR megadá, mikoron imádkozott volna az ő barátiért: annakfelette megis öregbíté az UR kétannyira, valamije volt Jóbnak.

11 Es hozzá jöven minden ő rokonsági, és minden ő húgai, és minden ő baráti kik azelőtt *voltanak*, evének ő véle együtt ételt az ő házában, és az ő nyavalyáján bánkodván vigasztalák ötöt az egész nyomorúságról, mellyet az UR reá botsátott vala: és kiki mind egy-egy pénzt ada néki, és kiki egy-egy aranyból tsináltt függöt.

12 Az UR azért a'Jób életének végét inkább megáldá, hogy sem mint annak eleit: mert önéki *voltanak* tizennégy ezer juhái, és hat ezer tevéi, és ezer igá ökrei, és ezer fámári.

13 Annakfelette *voltanak* önéki hét fiai és három leányi.

14 Kik közzül az elsőnek neve lön Jémima; a' másíknak neve Kétziha; a' harmadiknak neve Kéren Happuk.

15 Es nem talátnak vala olyan szép leányzók, mint a'Jób leányi abban az egész tartományban; kiknek ada az ő attyok örökséget az ő bátyaik között.

16 Mikoron pedig azután élt volna Jób száz negyven éftendeig, és látta volna az ő fiait és unokáit negyed ízig;

17 Meghala Jób venségben, életével megelégedvén.

A' SOLTAROK KÖNYVE.

Mellyben lelki Enekek és bent ditséretetek vagnak, mellyek az OTestamentomi Gyülekezetben irattattak mind az Antióbusnak Siriai Királynak bomorú idejéig. E' Könyv annakokáért mintegy rövid summája az OTestamentomnak; tuköre az Isten kegyelmének; és az egész embernek külső és belső indulatinak, nyavalyáinak, mintegy felfejtése és előmútatása: Mellyből külömbkülömbféle tanúságok hozatnak-ki, az Istennek az övéibe való kegyelmes igéretiről, és batalmas dolgairól; biveinek ellenségin kemény tselekedetiről; mindenkébe bívőségéről és igazságáról: az ő igéretiben való bitünkről; bófogadó voltunkról; erőtlenségünkről; benvedésünkről; állhatatosságunkról: nyomorúságinkból való megabadulásunkról: javainkkal igazán való élésünkről: jó állapotunkban báládó voltunkról; és minden mi Istenbe való tiftünkről, és ő felségének hozzánk való berelméről a'Christusban, kiről világos jövendölések vagnak béllal e'lelki ditséretetekben, az Amyasent-Egyháznak vigasztaltására és megerőfittetésére.

I. SOLTAR.

Az embernek legfőbb java: az istenfélőknek és istenteleneknek külömbiségek.

1 **B** Oldog ember az, a'ki hitetleneknek tanátsokon †nem jár; és a'bünösöknek útjokon nem áll, és a'tsúfolóknak fékekben nem ül.

2 Hanem az UR törvényében vagon az ő gyönyörösege, és az ő törvényéről †gondolkodik éjjel és nappal.

3 Mert olytén mint a' folyó-vizek mellett plántáltatott *termő-fa, melly az ő gyümölsét adja ideje-korán, és mellynek levele meg nem hervad: és minden tselekedete jó fzerentsés léfzen.

4 Nem úgy a'hitetlenek, hanem *léfnek* mint a' *polyva, mellyet a'fél ide 's tova hany.

5 Annakokáért a'hitetlenek meg nem állhatnak az ítéletben: sem a' bünösök az igazaknak Gyülekezetekben.

6 Mert tudja az UR az igazaknak útjokat; a'hitetleneknek pedig útjok elvéf.

II. SOLTAR.

Jövendölés a' Christus orßágáról.

1 **M** Iért †dühösködnek a' Pogányok, és a' népek gondolnak híjába valókat?

2 A' földnek Királyi öfzvegyülnek, és a'Fejedelmek tanátsot tartanak egyetemben az UR ellen, és az ő Christusá ellen, *ezt mondván.*

3 Szaggassuk-el az ő köteleket, és rázzuk-le rólunk az ő igájokat.

†Péld. 1:10, 15. Más. 17:19. Iós. 1:8. *Iér. 17:8. *Iób. 21:18. Al. 35:5. Ef. 29:5. Hófe. 13:3. †Tfel. 4:25.

4 ¶ A'ki lakozik az egekben neveti; az UR megtsúfolja őket.

5 Akkor szó az ő haragjában önékiek, és busulásában megrettentí őket, *ezt mondván:*

6 En pedig válaftottam az én Királyomat Sionon az én fzent hegyemen.

7 Megbezféllem az URnak dékréto-mát, ki ezt monda énnékem: En †fiam vagy te, én ma fültelek tégedet.

8 Kérjed én tölem, †és adom néked a'Pogányokat örökségül, és a' földnek határit néked birodalmúl.

9 *Megrontod őket vas vezfzövel, és mint tserép edényt megtöröd őket.

10 ¶ Most azért ti Királyok legyetek ezfefek; ti földnek Birái tanúljatok.

11 Szolgáljatok az URnak félelemben, és örüljete *néki* rettegésben.

12 Tsókolgassátok a' Fiat, hogy meg ne haragudjék, és elvezfzete a'ti útatokban, mert hamar felgerjed az ő haragja. Bóldogok *mind azok, kik biznak ő benne.

III. SOLTAR.

Az igazak még ellenségek között-is bátorságofok.

1 †Soltára Dávidnak, midön futna az ő fia előtt Abfolon előtt.

2 **U** Ram melly igen megfokafodtának az én ellenségim! melly fokban vagnak az én ellenem támadók!

3 Sokan mondják az én lelkem felöl; nintsé önéki semmi fabadulása az Istentől.

4 Te †Tfel. 13:33. Sid. 1:5. és 5:5. †Al. 22:28. *Iel. 2:27. és 9:5. *Al. 34:9. Péld. 16:20. Efa. 30:18. Iér. 17:7. Róm. 9:33. 1 Pét. 2:6. 2 Sám. 15.

4 Te pedig URam énnékem paifom vagy; én ditsőségem *vagy*, és felmagasztalod az én fejemet.

5 En fel-fóval az URhoz kiáltottam, és meg hallgatott engemet az ő *féntségének* hegyéről.

6 En lefekszem, elaluszom és felkelek, mert az UR óltalmaz engemet.

7 Nem félek † fok ezer néptől, melly minden-felől megkörnyékezett engemet.

8 ¶ Kelj-fel URam, tarts-meg engemet én Istenem, és verd artzúl minden én ellenségimet, az istenteleneknek fogaikat rontsd öfve.

9 Az URé † a'zabadítás; a'te népeden *légyen* a'te áldásod.

IV. SOLTAR.

Dávid könyörög az Istennek Saultól való meg szabadításért.

1 Sóltára Dávidnak az Eneklő-mester hegedülésére.

2 **M**ikor kiáltok hallgass-meg engemet én igazságomnak Istene, a' nyomorúságban vidámíts-meg engemet; környörülj én rajtam, és hallgass-meg az én könyörgésemet.

3 ¶ Embereknek fiai, meddig *lében* az én ditsőségem gyalázatban? *meddig* *férettek* a'hivságot, és keressitek a'hazugságot?

4 De légyen tudotokra, hogy magának válastott az UR engemet, kinek kedves vagyok: Az UR meghallgat engemet mikor könyörgök önéki.

5 Haragudjatok, és ne vétkezzetek, szóljatok *ziveitekben* a' ti ágyas-házatokban, és legyetek tsendeffégben.

6 Aldozzatok igazlagnak áldozatját, és bizzatok az URban.

7 ¶ Sokan mondják: Kitsoda mivelheti azt, hogy valaha jót lássunk? *De* te URam mütásd-meg minékünk a' te ortzádnek világát.

8 *Es így* nagyobb örömet adf az én *ziveimben*, hogy-nem mint mikor az ő borok és búzjáok megfokafódnak.

9 Békeffégben lefekszem egyetemben és elaluszom: mert te URam egyedül adf énnékem bátorságos lakást.

V. SOLTAR.

Meg szabadulásért való könyörgése Dávidnak az ő kergetői ellen.

1 Dávid Sóltára az Eneklő-mesternek kürtölése mellé.

‡ Al. 27:3.

† Efa. 43:11. Hóse. 13:4.

2 **U**Ram az én befédimet vedd felidbe: értsd-meg az én gondolatimat.

3 Figyelmezzél az én kiáltásomnak *zavára*, én Királyom és én Istenem; mert én tenéked könyörgök.

4 URam, hamar hallgass-meg az én *zómat*, minden dolgaim előtt kézfitem magamat te hozzád, és várom a' te *segítségedet*.

5 ¶ Mert nem olly Isten vagy ki gyönyörködjék a' hitetlenségben: nem lakik te nálad a' gonof.

6 Nem állnak-meg a'te *zemeid* előtt a' kevélyek; és gyüölff minden gonof tselekedöket.

7 Elvezted a'kik hazugságot *zólnak*; a' vér-zopó és álnok embert gyüölfi az UR.

8 En pedig a'te jó vóltodnak fokságában *bizván*, mégyek-bé a' te Házadba, és könyörgök a'te *zént* Templomodban a'te félelmedben.

9 ¶ URam igazgass engemet a'te igazságodban az én ellenféngimért; igazgass én előttem a'te *údatat*.

10 Mert nintsen az ő *zajokban* igazság, *zivek* merő álnokság, torkok † megnyilt koporsó, nyelvekkel hizelkednek.

11 Itéld-meg óh Isten öket, hogy tsal kozzanak-meg az ő tanátsokban; az ő hamisságoknak fokságáért vesd-el öket, mert engedetlenek te ellened.

12 Es örülnek mindnyájan kik biznak te benned, mind örökké vigadnak a' kiket mególtalmazf, és örvendeznek te benned a'kik *zere*tik a'te nevedet.

13 ¶ Mert te URam megáldod az igazat; a' te jó vóltoddal mintegy paiffal környül-vézed ötet.

VI. SOLTAR.

Dávid meggyógyulásért könyörög.

1 Sóltára Dávidnak az Eneklő-mesternek hegedü *zere*zámira.

2 **U**Ram, a'te busulásodban ne fedj-meg engemet, és a'te haragodban ne ostorozz engemet.

3 Könyörülj rajtam URam, mert erötelen vagyok; gyógyíts-meg engemet URam, mert megháborodtanak az én tsontaim:

4 Es az én lelkem igen megháborodott: de te URam míglen?

‡ Róm. 3:13.

5 Térj *bozzám* URam, mentsd-ki az én lelkemet; *zabadíts-meg* engemet a' te irgalmasságodért.

6 Mert nintsen te felöled az halálban emlekezet; a'koporsóban kitsoda mond tenéked ditséretet?

7 Elfáradtam foháffkodáfimban, megmostam minden éjjel az én ágyamat, és könyhüllatáfimmal megöntöztem nyofolyámat.

8 Elhervadott ortzám *zomorúság* miatt; megvénhedett minden én ellenségim miatt.

9 ¶ Menjetek - el én † tölem mindnyájan kik álnokságot tselekeztek, mert meghallgatta az UR az én *zuralmamnak* *zavát*.

10 Meghallgatta az UR az én könyörgésemet; az UR bévötte az én esfedezésemet.

11 Pirúljanak-meg és igen háboríttafsanak - meg minden én ellenségim; hátra-térjenek és hirtelen *zégyenüljenek-meg*.

VII. SOLTAR.

Dávidnak könyörgése ellenségitől való meg szabadításért.

1 Mesterséges éneke Dávidnak, mellyet mondott az URnak, a' Benjáminita Kús befédére.

2 **E**N URam Istenem te benned ve-tem reménységemet; óltalmaz-meg engemet minden én háborogatóim ellen, és *zabadíts-meg* engemet.

3 Hogy el ne ragadja mintegy oroflán az én életemet, élzaggassa, és ne légyen ki megzabadítsón.

4 En URam Istenem, ha tselekedtem ezt, ha vagyom hamisság az én kezeimben.

5 Ha gonoffzal vóltam az én velem békével lakozónak; és ha megfoztottam ellenségemet oknélkül.

6 *Bátor* üldözze ellenségem az én lelkemet, megfogja és földre tapodja az én életemet; és az én ditsőségemet porrá tegye.

7 Kelj-fel URam a'te haragodban, és magasztaltassál-fel az én ellenségimnek dühöffégek ellen, és *zérkenj-fel* én mellettem, az itéletért *mellyet* parantsoltál.

8 Hogy a' népeknek *zere*gek környül-vegyen tégedet, és ezért felmagasztaltassál.

9 Az UR megitéli a' népeket: Itélj-meg URam engemet: az én igazságom és ártatlanságom *zere*nt *zizefs* énnékem:

‡ Mát. 7:23. Luk. 13:27.

10 Szünjék-meg, kérlek, a' hitetleneknek gonoffságok, és erősítsd-meg az igazat; mert te *vagy* a' *ziveknek* † és veséknek visgáló igaz Istene.

11 ¶ Az én paifom az Isten, ki megzabadítja az igaz *zivu* embereket.

12 Az Isten az igazat megörizi; és az Erös *Isten* naponként haragffik.

13 Ha meg nem tér a' *bitetlen*, az ő fegyverét megélesítette, az ő kézivet megvonta, és elarányozta.

14 Es tsinált magának halalos fegyvereket; az ő nyilait az üldözök ellen kézfítette.

15 Imé † hamisságot gondol, háborúságra igyekeznek, és hijába-valóságot tselekeznek.

16 Vermet *áfott, és mélyen áfta azt, de ő maga esett a'verembe mellyet áfott:

17 Fordúl az ő munkája az ő maga fejére, és az ő tetejére *záll* az ő álnoksága.

18 ¶ Ditsérem az URat az ő igazsága *zere*nt, és éneklek a' felséges URnak nevének.

VIII. SOLTAR.

Tsudálkozván ditséri Dávid az Istennek az emberekhez való jó kedvét.

1 Dávid Sóltára az Eneklő-mesternek adatott a'Gittitre.

2 **M**I URunk Istenünk, melly igen tsudálatos a'te neved az egész földön, ki a'te ditsőségedet az egeknek felette magasztaltad!

3 A'kitsínyeknek * és tsets-zopóknak *zajok* által erősített-meg a' te hatalmadat a'te ellenségidért, hogy megrontsád az ellenséget, és a'boffzúállót.

4 Mikor látom a'te egeidet, a'te kezedenk munkáit, a'Hóldat és a'tsillagokat, mellyeket *te* teremtettél, *akkor így gondolkodom*:

5 Mitsoda † az ember, hogy megemlekezel róla? avagy az embernek fia, hogy meglátogatod ötet?

6 Noha ötet valamennyire kifébbé teremtetted az Angyaloknál; mindazáltal ditsőséggel és tífztesféggel megékesítetted ötet.

7 Tötted ötet minden te kezeidnek munkáin Urrá; mindeneket vetettél az ő lábai alá.

8 Ju-

‡ 1 Cbr. 28:9. Iel. 2:23. † Iób. 15:35. * Iób. 4:8. Al. 9:16. és 10:2. Péld. 5:22. * Mát. 21:16. † Iób. 7:17. Al. 144:3. Sid. 2:6.

8 Juhokat és minden barmokat, még a' mezei vadakat is.

9 Az égi madarakat, és a'tengernek halait; és a'melleyek általjárják a'tengernek öfvényit.

10 Mi URunk Istenünk, melly igen ditsőséges a'te neved az egész földön!

IX. SOLTAR

Az Izraeliták háládások és könyörgések.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek Halmúth labbén, etc.

2 **D** Itsérem az URat tellyes fivemmel; hirdetem minden te tsuda tételidet.

3 Örvezdek és örülök te benned; ditséretet mondok, óh Felsőleges Isten, a'te nevednek.

4 Hogy az én ellenségim hátat adtak, megütköztek és elvesztek a'te ortzád elöl.

5 Hogy az én ítéletemet és igyemet véghez vitted; ültél az *ítélő* széknél *mint* igaz Biró.

6 Megfedtetted a' Pogányokat; elvesztetted a' hitetlent; az ő neveket mindenha és mindörökké eltöröltted.

7 Az ellenségnek puftítási mindenestől fogva megfűntenek; az ő várofit elrontádé? és az ő emlekezetek vélek egytembe elvesztetté?

8 Az UR pedig örökké ül, és az ő székit kézfíti az ítéletre.

9 Es ő megítéli † e'világot igazságban; és a' népeknek törvényt mond tökéletességben.

10 És lézen az UR a' megnyomorítottaknak † felmagasztalás, és idejekorán való segítségére a' nyomorúságos időkben.

11 Annakokáért te benned biznak a' kik efmérik a'te nevedet; mert el nem hagyod azokat a' kik tégedet keresnek, URam.

12 Mondjatok ditséretet az URnak ki Sionban lakik; hirdeffétek a' népek között az ő jeles tselekedetét.

13 Mert kikerefi a' véreket, azokról megemlekezik; nem felejtkezék-el a' zégényeknek kiáltásokról.

14 **K**önyörülj én rajtam URam; láfd-meg nyomorúságomat, *mellyet szenvedek* ellenségimtől; ki megfabadítá az engemet a' halálnak kapuiból.

† Al. 96:13. † Al. 37:39. és 46:1. és 91:2.

15 Hogy hirdeffem minden te ditséretet a' Sion leányának kapuiból; örüljek a'te szabadításodban.

16 Bémerültenek † a' Pogányok a' verembe, *mellyet* ástának; a' hálóban mellyet elrejtettek, megakadott lábok.

17 Megeszméretett az UR az ítéletből *mellyet* tselekedett; a' hitetlen az ő kezének munkájával megköztötött: Elmékedésre való dolog!

18 Térjenek a' hitetlenek a' földbe; minden népek, kik elfelejtkeznek az Istenről.

19 Mert nem mind örökké feledékenységben lézen a' zégény; a' nyomorúltaknak reménységek *nem* mind örökké elvéz.

20 Kelj-fel URam, ne vegyen hatalmat a' halandó ember: ítélteszenek-meg a' Pogányok te előtted.

21 Rettentsd-meg URam őket, efmérjék-meg a' Pogányok hogy ők halandó emberek.

X. SOLTAR.

Szabadulásért való könyörgése az Izraelnek.

1 **U**Ram miért állasz távol? *miért* rejted-el magadat kellekorán a' mi nyomorúságinkban?

2 Kevéltségben a' hitetlen háborgatja a' zégényt: fogatassanak-meg az ő tanácsokban mellyeket gondoltanak.

3 Mert ditsekedik a' hitetlen az ő lelkének kívánságiban; és a' fősvény áldván ő-magát, káromlja az URat.

4 A' hitetlen az ő haragjának kevéltsége miatt nem tudakozik; minden ő gondolati ezek, hogy † nintsen Isten.

5 Az ő útai minden időben fzerentséfk; *mezze* vettek a' te ítéletid az ő fzeme elöl: minden ő ellenségét tsúfolja.

6 Azt gondolja az ő fzivében; Soha örökké meg nem indíttatom: mert nyavalya nélkül lézek.

7 Kinek fzája * atkozódással rakva, tsalárdságokkal és álnoksággal: az ő nyelve alatt ártalom és gonosfág *vagyon*.

8 Az útzáknak fzoroflain leselkedik, a' lesben megöli az ártatlant: az ő fzemei vigyáznak a' zégényre.

9 Leselkedik titkon, mint az orozlán a' barlangban, hogy elragadja a' zégényt; elragadja a' zégényt midön az ő töribe ejti ötöt.

10 Meg-
† Fell. 7:16. † Al. 14:1. és 53:2.
Róm. 3:14. Al. 12:3.

XII. SOLTAR.

Dávidnak Saul ellen való panaszja.

1 Dávid Soltára, *adatott* az Eneklő-mesternek a' Bassufra.

2 **T** Arts - meg URam, mert elfogyott a' zent; † mert elfogytanak a' hivek az embereknek fiaik között.

3 Hazugságot szól kiki az ő felebarátjának; hizelkedő ajakkal, kettős fzivből fzólnak.

4 **V**ágja-ki az UR mind a' hizelkedő ajakokat; és a' kevély nyelveket:

5 Kik ezt mondják; Nyelvünkkel mindent tehetünk, a' mi ajakink mi velünk vagynak: 's kitsoda nekünk Urunk?

6 A' nyomorúltaknak puftítottafokért és a' zégényeknek foháfzkodáfokért, mindjárást felkelek, azt mondja az UR: megfabadítom azokat, kiket törbe ejtett *az ellenség*.

7 Az URnak befédi, † tífza befédek; mint a' földből tsináltt kohban megpróbáltatott és hétfer megtífztított ezüst.

8 **T**e URam tartsd-meg őket: és örizd-meg őket ez nemzetségtől mind örökké.

9 *Mellyben* környöskörnyül járnak a' gonofok: mikor az embereknek alávalói felmagasztaltanak.

XIII. SOLTAR.

Megfabadításért való könyörgés.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek *adatott*.

2 **U**Ram míglen felejtkezél-el rólam mindenestől fogva? míglen rejted-el a'te ortzádat én tölem?

3 Míglen tanátskozom az én lelkemben? keferüségemet naponként *míglen tartom* fzivemben? míglen magasztaltatik-fel ellenségem én rajtam?

4 **N**ézz *reám*, és hallgafs-meg engem én URam Istenem: világosítsd-meg fze-meimet: ne alugyam-el a' halálban.

5 Hogy valamikor ne mondha az én ellenségem; Meggyöztem ötöt; és az én háborgatóim ne örüljenek, ha meg-eséndem.

6 En pediglen a'te jó-vóltodban bizom, örvezdek az én fzivem a'te szabadításodban: Eneklek az URnak, mert jól tett én velem.

XIV. SOL-

10 Megrontja, levonja; és leveti a' zégényeket az ő erejével.

11 És mond az ő fzivében; † Elfelejtkezett az Erös Isten; elfordította ortzáját, és soha nem látja ezeket.

12 Kelj-fel URam Erös Isten, emeld-fel kezdet: ne felejtkezzél-el a' zégényekről.

13 A' hitetlen miért bozfzontja az Istent? *mert* azt mondja az ő fzivében, hogy te meg nem keresed.

14 **H**olott te látod, mert mind az álnokságot 's mind a' fájdalmat nézed, hogy *néki* kezdeddel megfizés: Te reád hagyattatott a' zégény; az árvának te lézefz segítője.

15 Rontsd-meg a' hitetlenek és a' gonofnak karját: annyira hogy ha keresik az ő iftentelenségeket, meg netalálják.

16 A' Jehova uralkodik † mindenha, és mind örökkön örökké: elvesznek a' Pogány népek az ő földéről.

17 A' zégényeknek kívánságokat meghallgatod URam: megerősíted az ő fzivet, és füleiddel *reájok* figyelmezel.

18 Hogy ítéletet tégy az árvának és a' nyomorodottnak; hogy többé ne kegyetlenkedjék a' földből való ember.

XI. SOLTAR.

Dávidnak panaszja Saul ellen.

1 Dávid Eneke, az Eneklő-mesternek *adatott*.

AZ URban bizom, hogy-hogy mondjátok *tebát* az én lelkemnek: Fufs a'ti hegyetekre *mint* a' madár?

2 Mert ímé a' hitetlenek az ő ivjeket megvonták, nyilokat az idegbe vetették: hogy lövöldözzék titkon az igaz fzivü embereket.

3 Mivelhogy *még* a' fundamentomokis elrontattanak, az igaz mit stelekedhetik?

4 Az UR az ő fzent * Templomában, az UR széki az egekben *vagyon*; az ő fzemei néznek, és az ő fzemei megpróbálják az embereknek fiaikat.

5 Az UR az igazat megpróbálja; a' hitetlent pedig és a' gonosfágnak fzeretőjét gyűlöli az ő lelke.

6 Botsát a' hitetlenekre eleven fzeneket, tüzet és kénkövet: és megégető fzelet, melly az ő pohároknak része.

7 Mert mivelhogy az UR igaz, igazságot fzeret; az igazat látják az ő fzemei.

† Al. 94:7. † Al. 29:10. és 145:13. és 146:10. Iér. 10:10. * Habak. 2:20.

† Efa. 57:1. † 2 Sám. 22:31. Al. 18:31. és 119:140. Pél. 30:5.

XIV. SOLTAR.

Panafolkodása Dávidnak Saul ellen.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek, 's a't:

AZt mondja †a'balgatag az ő fivében: Nintsen Isten. Megveztenek, utálatosokká lötenek igyekezetekben, nintsen a'ki jót tselekedjék.

2 Az UR a'mennyből tekintett az embereknek fiaikra, hogy meglássa, ha vagyone valaki †értelmes, és Istent kereső.

3 Mindnyájan elhajlottak, egyetemben hijába valókká löttek, nintsen a'ki jót tselekedjék, nintsen csak egys.

4 Avagy nintsé értelem a'gonofszágnak minden tselekedőiben, hogy az én népet megézik, mint a'kenyeret †okták megenni, és az URat nem tisztelik?

5 Ott rettegnek rettegéssel: mert az Isten az igazak nemzetségével vagyon.

6 A'fegénynek tanátsát megtsúfoljátok; de az UR önéki reménysége.

7 Vajha eljöne Sionból az Izraelnek Szabadítója! hogy mikor az UR az ő népének foglyait megfabadítja, Jákób örüljön, és Izrael örvendezzen.

XV. SOLTAR.

Isteni félelemről és jó életről való tanúság.

1 Dávidnak Soltára.

URam, kitsoda lakozik a'te sátorodban? és kitsoda nyugfzik-meg a'te fzent hegyeden?

2 *A'ki tökéletességben jár, és igazságot tselekedik: és igazságot fól az ő fivében:

3 A'ki nem rágalmoz nyelvével; nem tselekedik felebarátjának gonofzt; és gyalázatot nem ferez felebarátjának.

4 Kinek fzei előtt utálatos a'gonofz; de az URat félöket tiszteli: esküvését káravalis megállja, és meg nem változtatja.

5 Pénzét nem adja usorára, és ajándékot az ártatlan ellen nem vézen. A'ki ezeket tselekedti, foha ki nem mozdúl.

XVI. SOLTAR.

Iövendölés a'Christus feltámadásáról.

1 Dávidnak drága - kö gyanánt való Eneke.

TArts - meg engemet Erös Isten: mert én te benned bizom.

2 Mondjad ezt az URnak én

†Fell. 10:4. Al. 53:2. †Róm. 3:10, 11, 12. *Al. 24:4. Efa. 33:15, 16.

lelkem: En URam vagy te; jöllebet semmi jóm néked nem használhat.

3 ¶Hanem a'fenteknek kik e' földön vagynak, és a' betsületeseknek, kikben vagyon minden én gyönyörüségem.

4 ¶Megfokafodik azoknak bánatjok, kik máshoz fietnek: Nem áldozom azoknak véres áldozatjokkal; fel sem vézem azoknak neveket ajakimra.

5 Az UR az én †örökségemnek és poháromnak része; te tartod az én réfemet.

6 ¶Az én sörfom esett énnékem kies helyen, nyilván fzept örökség jutott énnékem.

7 ¶Aldom az URat ki énnékem tanátsot adott: hogy még éjjelis tanítanak engemet az én belső tagaim.

8 Szüntelen az URra †néztem: mert jobb-kezem felöl vagyon; azért meg nem mozdítottam.

9 Annakokáért örül az én fivem, és örvendez az én ditsőségem: még az én testemis bátorságban nyugfzik.

10 Mert nem hagyod az én *lelkemet a'koporsóban: és nem engeded hogy a'te Szented rothadásra jusson.

11 Te tanítasz-meg engemet az életnek öfvényére: elégséges öröm vagyon te előtted: és gyönyörüségek vagynak a'te jobbold felöl mindenkor.

XVII. SOLTAR.

A'hitetlenek ellen kér öltalmat.

1 Dávidnak Könyörgése.

HAlld-meg URam az én igazságomat; figyelmezzél az én kiáltásomra; hallgafd-meg az én könyörgésem, mellyben nintsen tsalárdság.

2 A'te ortzád elől jöjjön-ki az én ítéletem: a'te fzeid láffanak igazat.

3 Megpróbáltad az én fzivemet, meglátogattál éjjel; megpróbáltál engemet, és femmit nem találtál; elmém egyezett az én fzámmal.

4 A'mi néz az emberek tselekedeteire, a'te ajakidnak befzedéért megóttam magamat a'latornak öfvényitöl.

5 Igazgafd lépésimet a'te öfvényidben; hogy ki ne hágjanak az én lábaim.

6 En tégedet segítségül hivlak, annakokáért hallgafs - meg engemet óh Erös Isten; hajtsd füleidet én hozzám, és hallgafd-meg az én befzedemet.

7 Mu-
†Sir. 3:24. †Tfel. 2:25. *Tfel. 2:31. és 13:35.

7 Mútasd-meg a' te tsudálatos irgalmasságodat, ki megfabadítod a'te benned bizókat azoktól, kik a' te jobbold ellen támadnak.

8 †Örizz-meg engemet mint fzedem fényét: óltalmaz-meg engemet a' te fárnyaidnak árnyéka alatt.

9 A'hitetleneknek ortzajok előtt, kik engemet háborgatnak: az én ellenségim előtt, kik életemet halálra környülvötték.

10 A'kövérség elborította ortzajokat; fájokkal kevélyen fólottanak.

11 A' mi útainkban mostan környülvötenek minket: és csak azt fzemlélik holott földhöz ragafzthassanak.

12 Hasonlók a' préda fomjúhozó oroflánhoz; és a'barlangban ülo oroflán kölyökhöz:

13 Kelj-fel URam, és vedd eleit az ő ortzájának; ved-le ötöt, fabadítsd-meg az én életemet a'hitelentöl a'te fegyvereddel:

14 Az emberektöl fabadíts-meg a' te kezded URam, e'világnak emberitöl, kiknek rézek ez életben vagyon, kiknek hafokat bétöltöd gazdagsággal: megelégtetnek magzatjokkal, és hagyják marhájokat az ő fiaiknak.

15 En pedig igazságban meglátom a'te ortzádat: megelégttettem a'te ábrázatoddal midön felferkenek.

XVIII. SOLTAR.

Ennek Summája mind egy a' 2. Sám 22.

1 Az Eneklő-mesternek adatott, Dávidnak az UR fozgájának háládó Eneke, mellyet az URnak éneklött a'napon, mellyen megfabadította ötöt az UR minden ellenséginek kezekből, és a' Saul kezéből.

2 **E**S monda: Tellyes fzivemböl fzeretek tégedet URam én erőfégem.

3 Az UR én köziklám, és én váram, és én fbadítóm: En Erös Istenem, én erőfégem, ő benne †bizom; én paifom, és az én fbaduláfomnak fzarva, én felmagafztaltatáfom.

4 A'ditsérendő URat midön segítségül hivtam, az én ellenségimtöl megöltalmaztattam.

5 Környülvettek vólt engem a' halálnak kötelei; és az álnok embereknek ár-
vizei rettentnek vala engem.

†5 Mós. 32:10. és Zak. 2:12. †Sid. 2:13.

6 A'pokolnak kötelei környülvötenek vólt engemet; elömet vötték vólt a'halálnak törei:

7 Az én nyomorúságomban segítségül hivtam az URat, és kiáltottam az én Istenemnek; és meghallgatta fomat az ő Templomából, és az én kiáltáfom ő előtte jutott az ő füleibe.

8 Megindult, és refketett a'föld; és a' hegyeknek fundamentomi megháborodtanak, és megindultanak, mert felgerjedt az ő haragja.

9 Füst jött ki az ő orrából, és eméztő tűz az ő fájából, és eleven fzenek ő töle.

10 Felettünk bevonta az eget felhökkel, és lefállott: és homály vólt az ő lábai alatt.

11 Es vitetett a'Kerubimokon, és repült a'feleknek fárnyain.

12 Bevonta az ő sátorát fetétséggel, az ő sátorát környülvötte fetét vizekkel és sürü felhökkel.

13 A' fényesség miatt, melly vólt ő előtte, az ő sürü felhöi elmúltanak: köeső és eleven fzenek következének.

14 Es dörgött az égből az UR, és a' Felséges Isten adta az ő f zavát; köesöt és eleven fzeneket.

15 Es kibotsátá az ő nyilait, és elfelezté őket; a'villámáfokat megfokasította, és megháborította őket.

16 Akkor a' vizeknek örvényi láttatának, és kinyilatkozának a'föld kerekséginek fundamentomi; a'te megfeddéd miatt URam, és a'te orrod felének fuváfa miatt.

17 Botsátott segítséget az égből, és felvött engemet: és kivont engemet a' fok vizekből.

18 Kiragadott engemet az én hatalmas ellenségim közzül; és az én gyölölöim közzül; mert erősbek vóltanak én nálamnál.

19 Elömet vötték énnékem az én vezedelmeknek napján: de az UR vólt énnékem páltzám.

20 ¶Kivitt engemet tágas helyre, és kiragadott engemet, mert jómat kívánja énnékem.

21 Megfizetett énnékem az UR az én igazságom fzerint; az én kezeimnek tisztasága fzerint fizetett énnékem.

22 Mert megöriztem az URnak útait, és hitetlenül nem fzakadtam-el az én Istenemtöl.

23 Minden ő itéleti én előttem vagy-
nak: és az ő parantsolatit nem hánytam-
el tőlem.

24 Es voltam tökéletes ő előtte; és
megtartóztattam magamat az én büne-
imtől:

25 *Azokáért* megfizetett nékem az UR
az én igazságom szerint: az én kezeimnek
tisztaságok szerint az ő femei előtt.

26 Az irgalmashoz te irgalmas vagy,
és a' tökéleteshez tökéletes vagy.

27 A' tisztával tiszta vagy, és a' víz-
fáshoz vízfás vagy.

28 Annakokáért te a' nyomorodott né-
pet megtartod; és a' kevélyeknek femei-
ket megalázod.

29 Mert te gyújtod-meg az én
fővétnekemet: az én URam Istenem
megvilágosítja az én fetétségemet.

30 Mert én te általad mégyek-által az
ellenségnek táborán: és az én Istenem által
mégyek a' kö falokon által.

31 Ennek az Erős *Istennek* útja † töké-
letes: az URnak bevéde igen † tiszta;
paiffok ő minden ő benne bizóknak.

32 Mert * kitsoda Isten a' Jehován ki-
vül? és kitsoda hatalmas a' mi Istenünkön
kivül?

33 Ez Erős *Isten* övedzett-fel engemet
erővel: és ő egyenesítette-meg az én
útam.

34 Ollyanokká tette lábaimat mint a'
zarvasoknak *lábaik*: és az én váraimba
állatott-bé engemet.

35 Ő tanítja az én kezeimet a' hartzra;
annyira hogy az én karjaim által meg-
romlana az atzél kéziv.

36 Es adtad énnékem a' te szabadítá-
sodnak paiffsát, és a' te jobb-karod tar-
tott engemet; és a' te jóvöltod magasztalt-
fel engemet.

37 Kiterjéztetted lépésimet én alat-
tam; és az én bokáim nem tántorgottak.

38 *Midön* ellenségimet kergettem,
megfogtam őket: és meg nem tértem
míglén megeméztettem őket.

39 Megvertem őket, és fel nem kel-
hetnek; elhúllottak az én lábaim alatt.

40 Mert felövedzettél engemet erővel
a' hadra; az én ellenem támadókat én
alattam lenyomtad.

41 Az én ellenségimnek nyakokat én
kezembe adtad; és az én gyűlöloimet el-
veztettem.

‡ 2 *Sám.* 22:31. † *Fell.* 12:7.
* 5 *Mós.* 32:39.

42 Kiáltottanak, de nem volt ki őket
megszabadította volna; az URhoz, de
nem hallgatta-meg őket.

43 Es apróra törtem őket mint a' port
a' fél előtt; és mint az útzákon lévő sárt
letapodtam őket.

44 Megszabadítottál engemet a' népnek
pártolásától; töttél engemet a' Pogányok-
nak fejké; a' melly népet nem esmér-
tem az szolgál énnékem.

45 A' kik tsak meghallhattanakis, en-
gedtenek énnékem: és az idegenek fiai
hazudtanak énnékem:

46 Az idegen népek megedtenek,
és rezkettenek az ő hajlékokban.

47 El az UR és áldott az én közik-
lám: azért magasztaltsék-fel az én zaba-
dításomnak Istene.

48 Az Erős *Isten*, ki én érettem bozút
áll; és ki fok népet én hozzám hódoltat.

49 A' ki megment engemet az én ellen-
ségimtől; sőt az én ellenem támadók fe-
lett felmagasztalt engemet: az erőszakos
embertől megszabadítasz engemet.

50 † Ennekokáért ditsérlek tégedet
URam a' Pogányok között; és a' te Ne-
vednek éneklek.

51 *Mert* az ő Királyát sokszor tsudála-
tosképen megszabadította; és az ő meg-
kentt *Királyával* Dáviddal irgalmaságot
tselekedett, és az ő maradékával mind
örökké.

XIX. SOLTAR.

Isteni ditséret és könyörgés.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek
engedetett.

2 **A**Z egek hirdetik az Erős *Istennek*
ditsőségét, és az ő kezeinek
munkáját, hirdeti ama' kiterjész-
tetett erőtség.

3 Az egymás után következő napok
bövséggel prédikálják az ígét *nékünk*; és
az egymás után való éjtzakák tanítanak
bölttseségre.

4 Nintsen bevédek *nékiek* sem ígéjek,
mégis meghallattatik az ő szavok.

5 Minden földre † kihat az ő zengé-
sek, és a' földnek kerekiségének határra
az ő bevédek; a' Napnak szerzett sátort az
egekben.

6 Es az mintegy völegény kijövén az
ő ágyas-házából; siet mintegy erősfutó
férfiú, az ő útának elvégezésére.

7 Az ő kijövele az égnek *egyik* vé-
gétől

‡ *Róm.* 15:9. † *Róm.* 10:18.

gétől fogva, és az ő forgása annak másik
végéiglen *vagyon*; és nints femmi a' mi
elrejtethetnék az ő melege előtt.

8 Az URnak törvénye tökéletes,
megeleveníti a' lelket: Az URnak tanú-
bizonyágtétele igaz, bölttseséget ad
a' kisdedeknek.

9 Az URnak parantsolati igazak,
megvidámítják a' szívet: Az UR paran-
tsolatja tiszta, megvilágosítja a' fizeket.

10 Az UR félelme tiszta, megmarad
mind örökké: Az URnak itéleti igaz
mondás, mindenestől fogva igazak.

11 Kivánatosbak az aranynál, † még
pedig a' fok tiszta aranyál, és édesbek †
a' méznél, még *pedig* a' szin méznél.

12 Még a' te szolgádis megintetik azok-
ból: és azoknak megtartóinak fok jutal-
mok vagyon.

13 (De kitsoda tudhatja a' vétkeket?)
az én titkos büneimtől tisztíts-meg en-
gemet.

14 Tartóztasd-meg a' te szolgádat a'
vakmerő bünöktől, ne uralkodjanak én
rajtam; akkor tökéletes léfiek, és tiszta
léfiek fok vétkektől.

15 Az én számnak bevédi és az én
szívemnek gondolati, legyenek a' te ked-
ved szerint valók te előtted: URam ki
énnékem erősségem és szabadítóm vagy.

XX. SOLTAR.

Az Izraeliták könyörgése Dávidért:

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek
adatott.

2 **H**Allgaffon-meg tégedet az UR,
a' te háborúságodnak napján; és
tégyen győzedelmessé a' Jákób
Istenének neve:

3 Küldjön tenéked segítséget az ő
szentes *belyéről*: és a' Sionból óltalmaz-
zon-meg tégedet.

4 Emlkezésk-meg minden te áldozat-
tidról, és a' te egézen égő áldozatidat te-
gye kövérre.

5 Tselekedjen te veled a' te kívánsá-
god szerint, és minden te tanátsodat
tellyesítse meg.

6 Hogy örülhefsünk a' te szabadításod-
ban, és a' mi Istenünknek nevében záflót
emeljünk: Az UR tellyesítse-meg min-
den te kérésidet.

7 Most efmérem hogy megtartja az
UR az ő felkentt *Királyát*, meghallgatja
ötet az ő szent egeiből, az ő jobb-

‡ *Al.* 119:14, 72. † *Al.* 119:103.

keze hatalmason megszabadítja.

8 Némellyek az ő szekereikben, né-
mellyek az ő lovaikban *biznak*; de mi
a' mi URunknak Istenünknek nevérol em-
lekezünk-meg.

9 Ők meghanyatlottanak és elestének:
mi pedig felköltünk és felegyenesed-
tünk.

10 URam tarts-meg *minket*: Ama'
mennyei Király hallgaffon-meg minket
a' napon mellyben segítségül hívjuk.

XXI. SOLTAR.

Háládások az Izraelitáknak Dávidért.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek
engedetett.

2 **U**Ram a' te erősségdben örül a'
Király: és a' te szabadításodban
felette igen örvendez.

3 Az ő szívének kívánságát megadtad
néki, és az ő ajakinak kérését nem ta-
gadtad-meg ő töle.

4 Mert előlvötted ötet a' te javaidnak
áldásával, és töttél az ő fejébe tiszta
arany koronát.

5 Eletet kért te tőled, és adtál önégi
napoknak hosszúságít mind örökké és
mind éltig.

6 Nagy az ő ditsekedése a' te megtar-
tásodban; fényességet és ékességet vetet-
tél ő reá.

7 Mert vetted ő reá *mindenféle* áldá-
sodat mind örökké, meg-vidámítottad
ötet a' te színednek örömeivel.

8 Mert a' Király bizik az URban:
azért bizván a' Magasságoznak jó kedvé-
ben, meg nem hanyatlik.

9 Megtalálja a' te kezéd minden te el-
lenségidet, és a' te jobb-kezéd megtalál-
ja azokat kik gyűlölnék tégedet.

10 Ollyanokká tézed őket mint a'
tűznek kementzét a' te haragodnak ide-
jén; az UR az ő haragjában elnyeli
őket, és megemézteti őket a' tűz.

11 Az ő gyümölsöket e' földről elvez-
ted, és az ő magvokat az embereknek
fiaik között:

12 Mert te ellened gonoszt végezte-
nek; és tsalárdságot gondoltanak, *mel-
lyet véghez* nem vihetnek.

13 Mert te őket tzélül vetted; és meg-
vonozod a' te ívedet ő ellenek.

14 Magasztaltassál-fel URam a' te erőf-
ségdben; énekeljük és ditsérjük a' te ha-
talmadat.

XXII. SOLTAR.

Iövendülés a' Christusként szenvedéséről, baláljáról és feltámadásáról.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek *adatott*, az első hajnalkorra.

1 **E**N † Erős Istenem, én Erős Istenem, miért hagytál-el engemet? és miért távoztál-el az én megtartásomtól, és az én jajgatásimnak befédítől?

3 En Istenem, kiáltok mind napestig, de nem hallgat meg; éjjelis nintsen énnekem vézteglésem.

4 Te pedig fent vagy, ki lakozol az Izraelnek ditséreti között.

5 A'mi atyáink te benned bíztanak: bíztanak és meg szabadítottad őket.

6 Te hozzád kiáltottanak, és meg szabadultanak; benned † bíztanak, és meg nem gyaláztattanak.

7 En pedig féreg vagyok, és nem férfiú; embereknek földalmok, és a'népnek utálatossága.

8 Mindenek kik engemet látnak; meg tsúfolnak * engemet; félre vonják ajakokat, és hajtogatják az ő fejeket.

9 * *Ezt mondván:* Bizott az URban, szabadítsa-meg ötet: mentse-meg ötet, mivelhogy önéki jó-akarója.

10 Mert te vontál-ki engemet az én anyám méhéből: és biztattál engemet az én anyámnak emlőjétől fogva.

11 Te óltalmad alá vettetem az én anyámnak méhétől fogva, az én anyámnak méhétől fogva te voltál énnékem Erős Istenem.

12 Ne távozzál mellőzve tőlem, mert a'nyomorúság közel vagy, és senki nints, ki nekem segítséggel légyen.

13 Környül-vöttek engemet fok bikák, és a'Básánnak erős *bikai* megkörnyékeztenek engemet.

14 Feltátozták ellenem az ő fájokat, mint a'ragadozó és ordító orozlán.

15 Mint a'viz ugyan kiönttettem, és minden én tsontaim elözlattattanak: az én fivem mint a'víjaf, elolvadt az én belső tagaim között.

16 Megfáradott mint a'tserép az én erőm, az én nyelvem az én ínyemhez ragadt, és a'halálnak porába vetettél engemet.

17 Mert környül-vöttek engemet az ebek, és a'gonofoknak serege meg † *Márk.* 15: 34. † *Al.* 25: 3. *Róm.* 9: 33. * *Mát.* 27: 39. * *Mát.* 27: 43.

környékezett engemet †; általlikafiztották kezeimet és lábaimat.

18 Megfámlálhatnám minden én tsontaimat: ök pedig *tsak* néznek és tekintenek én reám.

19 Az én ruháimat magoknak † elöztozták, és az én köntösömre forfot vettek.

20 De te URam ne légy mellőzve tőlem: én erőfégem az én segítségemre fies.

21 Mentsd-meg az én lelkemet a'fegyvertől, és az én egyetlenemet az ebnek kezéből.

22 Szabadíts-meg engemet az orozlának fájából; és az unikornifoknak fzarvaik ellen, hallgass-meg engemet.

23 * Hirdetem a'te nevedet az én atyámfiainak; a'Gyülekezetnek közepete ditsérlek tégedet:

24 Kik félték az URat ditsérjétek ötet, Jákóbnak minden nemzeti ditsősítések ötet: és féljétek ötet Izraelnek minden magzati.

25 Mert nem utálta és meg nem vetette a'fegénynek nyomorúságát, és el nem rejtette az ő ortzáját tőle; és midőn kiáltott ő hozzá, meghallgatta.

26 Te felőled lézen az én ditséretem a'nagy Gyülekezetben: az én fogadafimat megteljesítem azok előtt, kik félik ötet.

27 Ezenek a'nyomorúttak, és megelégenek; ditsérik az URat kik keretik ötet, és él a'ti fivetek mind örökké.

28 Megemlekeznek * és megtérnek az URhoz a'földnek minden határi: és imádkoznak te előtted a'Pogányoknak minden nemzetségi.

29 Mert az URé a'birodalom, és uralkodik a'Pogányokon.

30 Ezenek és imádják ötet a'földnek minden kövéri, térdet hajtnak ö elötte mindenek, kik a'porban fekülnek; és nyomorúttul élnek.

31 Az ő magvok nékie fozgál, és az URé lézen mind örökké.

32 Eljönnek és hirdetik az ő igafságát, az ő utánnok való népnek, hogy ő *ezt* tselekedte.

XXIII. SOLTAR.

Dávidnak Háládása.

1 Dávid Soltára.

AZ

† *Mát.* 27: 35. *Márk.* 15: 24. *Luk.* 23: 34. † *Ián.* 19: 24. * *Sid.* 2: 12. * *Al.* 72: 11. és 86: 9.

AZ UR az én † páztorom, azért femmiben meg nem fogyatkozom.

2 Gyönyöröséges és füves helyeken legeltet engemet, és kies vizek mellé vízen engemet.

3 Az én lelkemet megvidámítja, és vífel engemet az igafságnak öfvényin; az ő nevéért.

4 Még † ha finte a'halál arnyékának völgyében járokis, nem félek a'gonofától, mert te én velem vagy: a'te vezűd és a'te botod vigasztalnak engemet.

5 Aztat fzerze én elöttem azok ellen kik énnékem ellenségim, meghizlalod olajjal az én fejemet, és megtöltöd az én poháromat bövségesen.

6 ¶ Söt még bizonytal a'te jó-vóltod és irgalmaságod követnek engemet élettemnek minden idejében: és lakozom az URnak házában hozűzú ideiglen.

XXIV. SOLTAR.

Az UR hegyének lakosa: mennyei Király.

1 Dávid Soltára.

AZ URé a'föld, * és annak tellyefsége; a'földnek kereksege, és annak minden lakofi.

2 Mert ő a'tengereken fundálta azt, és a'folyó-vizeknek felette tsinálta azt.

3 ¶ Kitsoda * mégyen-fel az URnak hegyére? és kitsoda áll-meg az ő fentfégének helyén?

4 Az ártatlan kezű, és a'tizta fivü; ki fel nem emelte lelkét a'hivólkodásra, fem tsalárdással meg nem eskütt.

5 Ez vézen áldást az URtól, és igafságot az ő Idvezítő Istenétől.

6 Illyen az Istent keresőknek nemzetsegek: és a' Jákób *igaz nemzetsége*, a'kik a'te ortzádat keretik.

7 ¶ Ti kapuk emeljétek-fel a'ti fejetekeket, és emelkedjétek-fel ti örökké való ajtók; hogy menjen-bé a'ditsőségnek Királya.

8 Kitsoda ez a'ditsőségnek Királya? Az erős és hatalmas UR; az erős hadakozó UR.

9 Ti kapuk emeljétek-fel a'ti fejetekeket, és emelkedjétek-fel ti örökké való ajtók: hogy menjen-bé a'ditsőségnek Királya.

10 Kitsoda ez a'ditssgnek Királya? *Esa.* 40: 11. *Iér.* 23: v. 4, 5. *Ián.* 10: 11. 1 *Pét.* 2: 25. † *Fell* 3: 7. *Al.* 118: 6. * *Iób.* 41: 11. * *Fell.* 15: 1.

lya? A'feregeknek URa: ő a' ditsőségnek Királya.

XXV. SOLTAR.

Dávidnak buzgó könyörgése.

1 Dávid Soltára.

TE hozzád URam emelem-fel az én lelkemet.

2 En Istenem te benned † bízom, meg ne gyaláztassam; ne örüljenek az én ellenségim én rajtam.

3 Mert mindenek kik tégedet várnak, meg nem fégyenülnek; fégyenüljenek meg a'kik gonofúl tselekednek ok nélkül.

4 A'te útaidat † mütasd-meg URam énnékem; a'te öfvényidre taníts-meg engemet.

5 Vifelj engemet a'te igafságodban, és taníts engemet; mert te vagy énnékem szabadító Istenem; tégedet várlak egész napon.

6 Emlekezzél-meg URam a'te irgalmaságidról, és jó-vóltodról; mellyek * kezdettől fogva vagynak.

7 Az én ifjúságomnak büneiről, és az én vétkeimről meg ne emlekezzél; hanem inkább a'te irgalmaságod fzerint emlekezzél-meg te én rólam, a'te jó-vóltóért URam.

8 ¶ Jó és igaz az UR; ennekokáért tanítja *azokat* a'kik az útról eltévelyednek.

9 Igazgatja a'nyomorúttakat az ítéletben, és tanítja az alázatosokat az ő útára.

10 Minden útai az URnak irgalmaság és igafság, azoknak, kik az ő frigyét és parantsolatit megörzik:

11 A'te nevedért URam, légy kegyelmes az én büneimnek, mert fokak.

12 Kitsoda az ember ki féli az URat? Azt tanítja az útra, a'mellyet válaűzön magának.

13 Annak lelke a'jóban hál és annak magzatja örökségül birja a'földet:

14 Az URnak titka azoknak *adatik*, kik ötet félik, és az ő frigyét megjelenti nekik.

15 Az én femeim mindenha az URra néznek; mert ő vézi-ki a'törből az én lábaimat.

16 Tekints reám és könyörülj rajtam: mert én egyes és fegény vagyok.

17 Az én fivemnek háborúsági igen megfokasúttak: az én nyomorúságimból szabadíts-meg engemet.

B b 3

18 Láfd-

† *Fell.* 22: 6. *Al.* 31: 2. és 34: 6. és 71: 2. † *Al.* 27: 11. * *Al.* 103: 17. 1. és 106: 1. és 107: 1. 136: 1.

18 Lásd-meg az én nyomorúságot s gyötrelmemet; és botsájd-meg minden bűneimet.

19 Tekintsd-meg az én ellenségimet, mert igen megfokafodtanak; és méltatlan ¶ gyűlöléssel gyűlöltenek engemet.

20 Orizd-meg az én lelkemet és szabadíts-meg engemet, hogy meg ne fégyenüljek: mert én te benned bíztam.

21 A'tökéletesség és az igazság megöriznek engemet; mert én te benned bíztam.

22 Szabadíts-meg Isten az Izraelt minden ő nyomorúságiból.

XXVI. SOLTAR.

Dávidnak szabadulásáért való könyörgése.

1 Dávid Soltára.

I Téli-meg ¶ engemet URam, mert én az én tökéletességemben jártam; és az URban bízam, azért én nem tántorgok.

2 ¶ Próbálj-meg engem URam, és kísértse-meg engemet; kérdezd-meg az én veséimet, és az én szívemet:

3 Mert a'te irgalmaságod az én szemem előtt *vagyon*, és fűntelen jártam a'te igazságodban.

4 Nem *ültem együtt a'hivólkodó emberekkel, és a'tsalárd emberekkel nem nyájaskodtam:

5 Gyűlölöm a'gonozóknak gyülekezeteit, és a' hitetlenekkel együtt nem ülök.

6 Megmosom kezeimet az ártatlanságban, és a'te óltárodát gyakorlom.

7 Hogy hallatos szóval ditsérjelek téged, és hirdessem minden te tsudáidat.

8 URam ferezetem a'te házában való lakádomat; és a' te ditsőséged Hajlékának helyét.

9 Ne rekezd együvé a'bünösökkel az én lelkemet, sem az én életemet a' vérzőpó emberekkel;

10 Mert az ő kezekben bűn vagyok, és az ő jobb-kezek rakva ajándékokkal.

11 En pedig az én ártatlanságomban járok; annakokáért szabadíts-meg engemet, és könyörülj rajtam.

12 Az én lábam áll igazságban; és a' Gyülekezetekben hálákat adok az URnak.

XXVII. SOLTAR.

Könyörög Dávid meg szabadításáért.

1 Dávid Soltára.

¶ *Ián.* 15:25. ¶ *Fell.* 7:9. * *Iób.* 31:5. *Fell.* 1:1.

AZ UR az én ¶világosságom és szabadítóm ¶'s kitől félek? Az UR az én életemnek erőssége, ¶'s kitől rettegek?

2 Midőn jönének a'gonozók én ellenem, hogy az én testemet ennék; az én ellenségim és háborgatóim megütkezének és elhullanak.

3 *Ha fízte én környülem tábornának is, nem fél az én szívem: és hogyha had támad ellenem, mégis ő benne bizom.

4 ¶ Egy dolgot kértem az URtól, mostis azont kérem; hogy lakhassam az URnak házában, életemnek minden idejében, hogy láthassam az URnak szépségét, és látogathassam az ő Templomát.

5 Mert elrejt engemet az ő sátorában a'vezedelemnek napján; elrejt engemet az ő sátorának titkos helyén, és a'közik-lára felemel engemet.

6 Es mostanis felemeli az én fejemet az én ellenségim felett, kik környülöttem vagynak; és áldozom az ő sátorában örömmel áldozatját; éneklek és ditséretet mondok az URnak.

7 ¶ Hallgasd-meg URam az én szót, midőn te hozzád kiáltok; és könyörülj rajtam, és hallgasd-meg engemet.

8 Te helyetted mondja az én szívem: Kerefsétek az én ortzámat; A'te ortzádat, URam, keresem.

9 Ne rejtse el a'te ortzádat én előlem, ne ved-el haragodban a'te szolgádat: te voltál énnékem segítségem, ne távozzál el én tölem, és ne hagyj-el engemet, én idvefényemnek Istene.

10 Ha az én atyám és az én anyám elhagynak engemet: az UR magához vézen engemet.

11 *Taníts-meg engemet, URam, a'te útra, és hordozz engemet az egyes úton, az én ellenségimért.

12 Ne tselekedjél velem az én ellenségimnek kívánságok szerint: mert hamis tanúk támadtanak ellenem, kik hazugságot szólnak.

13 En pedig hiszem hogy meglátom az URnak javait az élőknek földében.

14 Várjad ¶ az URat, és légy erős, és megerősíti a'te szívedet; várjad azért az URat.

XXVIII.

¶ *Mik.* 7:8. ¶ *Al.* 118:6. * *Fell.* 3:7. * *Fell.* 25:4. ¶ *Esa.* 25:9. és 33:2. *Hab.* 2:3.

XXVIII. SOLTAR.

Óltalomért könyörög Dávid.

1 Dávid Soltára.

TE hozzád kiáltok, URam, én erősségem, ne veztegelj az én kiáltásimra: mert néálám ha ¶vezteglendő, hasonlatos lézek a'meghóltakhoz.

2 Hallgasd-meg az én könyörgésimnek szavát, midőn kiáltok te hozzád, és midőn felemelem kezeimet a'te szentséges Templomodhoz.

3 Ne számlálj engemet a'hitetleneknek és gonoságnak tselekedőinek közikben: kik békefényt ¶szólnak felebarátjokkal, gonozó vagyon pedig az ő szivekben.

4 Fizefs-meg nékiek, az ő tselekedetek szerint, és az ő igyekezeteknek gonosága szerint: az ő kezeiknek munkája szerint fizefs önégiek, add-meg nékiek az ő jutalmokat.

5 Mert nem vezik ezekben az URnak tselekedetét, és az ő kezeinek munkáit: ennekokáért elrontja őket, és fel nem építi többé őket.

6 ¶ Aldott az UR, mert meghallgatta az én könyörgésimnek szavát.

7 Az UR az én erősségem és az én pártom, ő benne bizott az én szívem, és megsegítettem: örült az én szívem és az én énekemmel ditsérem őtet

8 Az UR ezeknek erősségek, és ő az ő Királyának megtartó ereje.

9 Tartsd-meg a'te népedet és áldd-meg a'te örökségedet: birjad őket, és magasztald fel őket mind örökké.

XXIX. SOLTAR.

Intés az Istennek ditséretire.

Dávid Soltára.

I Fejedelmeknek fiai, adjatok az URnak; adjatok az URnak ditsőséget és erősséget:

2 *Adjatok az URnak az ő nevének ditsőségét, imádjatok az URat az ő szent *bajlékának* ékefényében.

3 Az URnak szava vagyok a' *vizeknek felette; a'ditsőségnak Erős *Istene* megdördüle; az UR a'fok vizeknek felette *vagyon*:

4 Az URnak szava hatalmas; az URnak szava ditsőséges.

5 Az UR szava törli a'cedrus-fákat; és az UR letöri a'Libánufnak cedrusit.

6 Es megtomboltatja azokat, mint ¶*Al.* 143:7. ¶ *Fell.* 12:3. *Iér.* 9:8. **Al.* 96:9. **Sám.* 12:20.

a'borjúkat: a'Libánus és Sirjon hegyeket, mint az unikornifoknak fiait.

7 Az UR szava botsát lángos tüzet.

8 Az URnak szava refketteti a'puztát; az UR refketteti a'Kádesnek puztáját.

9 Az URnak szava megborjúztatja a'nöftény szarvasokat, és megfoztja az erdőket: és az ő szent Templomában kiki önégi ditséretet mond.

10 Az UR az özön-vizen ült: és ül az UR *mint* Király mind örökké.

11 Az UR ad erősséget az ő népének; az UR megáldja az ő népét békefényben.

XXX. SOLTAR.

A' somorúság öröme változik.

1 Dávidnak az ő háza felzenteléséről énekelni való Soltára.

F Elmagasztallak tégedet URam; mert felemeltél engemet, és nem engedted hogy az én ellenségim én rajtam örüljenek.

3 En URam Istenem, te hozzád kiáltottam, és meggyógyítottál engemet.

4 URam kihoztad a'koporsóból az én lelkemet; megelevenítettél engemet, holott egyebek a'koporsóba szállottanak.

5 Ditsérjétek az URat ő hivei, és ditsérjétek az ő szentségének emlekezetit.

6 Mert egy szempillantásig *tart* az ő haragja, és örökké való az ő jó-akarata: estve firalom vagyok, és reggel öröm.

7 ¶ En pedig az én jó állapotomban így gondolkodom vala: fo ha meg nem változik az én állapotom.

8 (URam a'te jó kedvedből erőfitted vala meg az én hegyemet:) De mihelyt elrejtéd a'te ortzádat, én megháborodám.

9 Te hozzád kiáltottam URam; és néked könyörgöttem URam, *mondván*:

10 Mi hason *vagyon* az én véremben hogyha a'koporsóba szállok? ¶ Vallyon ditséré tégedet a'por? Vallyon ¶'s hirdeti a'te igazságodat?

11 Hallgasd-meg URam, és könyörülj rajtam; URam légy nékem segítőm.

12 Fordítottad az én firalmit énnékem öröme; levetted az én gyáf ruhámat, és béövedzettel engemet örömmel.

13 ¶ Ennekokáért énekel tenéked az én ditsőségem, és nem veztegel; én URam Istenem örökké ditsérlek tégedet.

B b 4 XXXI.

¶ *Sólt.* 6:6. és 115:17.

XXXI. SOLTAR.

Könyörög a'Próféta Istennek minden bünei, lelki háborúsági és testi ellenfégi ellen.

1 Dávid Sóltára *mellyet engedett az Eneklő-mesternek.*

2 **T**E benned biztam †URam, sóha meg ne gyaláztaffam, a'te igazságodban szabadíts-meg engemet.

3 Hajtsd hozzám a'te füledet, hamar szabadíts-meg engemet: légy énnékem erős közálam, és erős házam, hogy megtarts engemet.

4 Mert te vagy az én köziklám és erőf-ségem; annakokáért a'te nevedért vezérlej engemet, és vífelj engemet.

5 Szabadíts-ki engemet a'törből, mellyet elrejtettek énnékem: mert te vagy az én erőf-ségem.

6 A'te kezembe †ajánlom az én lelke-met: mert megváltottál engemet URam, igazságnak Erős *Istene.*

7 Gyülöltem a'hijába-való hazugságoknak követőit: én pedig az URban bizom.

8 Vigadok és örvendezek a'te jó-vóltodban; mert megtekintted az én nyomorúságomat, és láttad az én lelkemet a'háborúságokban:

9 Es nem rekefztettél engemet az ellenségnek kezébe; *hanem* állattad féles helyen az én lábaimat.

10 Könyörülj rajtam URam, mert nyomorúságom nagyon; meghervadt bánat miatt az én ortzám, az én lelkem, és az én hafam:

11 Mert elfogyatkozott életem a'bánat miatt, és az én éztendeim a'foházkodás miatt: az én erőm elfakadt az én hamiságomért: és az én tsontaim megfenyvedtenek.

12 Minden én ellenségimnek voltam fidalnok, *jelesben pedig fozmfédimnak, utálatos voltam barátimnak: és a'kik engemet kívül láttanak, elfutottanak én tölem.

13 Elfelejtkeztenek én rólam mint a'halottról, *ki az élőknek fizekből kiment*, olytaténná löttem mint az elroshadt edény.

14 Mert fokaknak fidalalmazásokat halottam, és minden-felől félelmem *vagyon*; mivelhogy egyetembe tanátskoznak én ellenem, és tanátsot tartnak hogy megfogják az én lelkemet.

†*Fell.* 25:2, 3. *Esa.* 49:23. †*Luk.* 23:46. **Iób.* 19:13. *Al.* 38:12.

15 Én pedig, URam, te benned biztam: elhittem, hogy Istenem vagy te.

16 Te kezdedben vagynak az én életemnek napjai: szabadíts-meg engemet az én ellenségimnek kezeiből, és az én hábor-gatóimtól.

17 Világosítsad-meg a'te ortzádat a'te fozládón; tarts-meg engemet a'te jó-vóltodból.

18 URam *kérlek* meg ne gyaláztaffam, mert fégségül hívtalak tégedet: gyaláztaffanak-meg a'hitetlenek, és enyhíttef-fenek-meg a'koporsóban.

19 Megnémüljanak a'hazugságnak ajaki: kik fozlnak az igaz ellen keményeket, kevélységgel és utálatofsággal.

20 ¶*Melley* igen †bövséges a'te jó-vóltod, mellyet elrejtettél a'téged félöknek! és mellyet megadtál azoknak kik te benned bíznak, az embereknek fiaik előtt!

21 Elrejtjed azokat a'te ortzádnak rejte-kében, mindeneknek kevélységek előtt: elrejtjed őket a'te sátorodban a'háborgó nyelvek előtt.

22 Aldott az UR; ki tsudálatofsá tötte az ő irgalmafságát én hozzám, *mint egy erős városban.*

23 En pedig gondolom vala az én hirtelenségemben; elvettettem a'te fzemeid elöl: de mégis meghallgattad az én könyörgéfimnek fzevát, midön kiáltottam te hozzád.

24 ¶*Szerefsétek* az URat minden *ti* ő jó-téteményefi; az ő hiveit megörzi az UR, és böven megfizet a'kevélyen tselekedőknek.

25 Erőf-ek legyetek, és erős légyen a'ti fizevek, mindnyájan kik az URban bíztok.

XXXII. SOLTAR.

Tanúság az idvefséges bölökségről.

1 Dávid tanítáfa.

BOldog †a'kinek hamisága megbo-tsáttatott, és a'kinek büne elfedeztetett:

2 Bölök ember a'kinek az UR nem tulajdonítja hamiságát, és kinek lelkében nintsen tsalárdság.

3 ¶*En* mikor vezteglenek megavúltanak az én tsontaim; az én nap-eltig való jajgatáfom miatt.

4 Mert éjjel és nappal nehezedik vala én rajtam a'te kezded; változik vala az én nedvefségem nyári fzarazságokra.

5 An-
†*Esa.* 64:4. †*Kór.* 2:9. †*Róm.* 4:7.

5 Annakokáért az én bünömet tenéked megjelentettem; és az én hamiságomat el nem fedeztem, †(s mondék:) Megvallom *én ellenem* az én álnokságomat az URnak; és te megbotsátod az én bünöimnek hamiságát.

6 Azért könyörög néked minden fzent a'megtalálásnak idején: (Bizonyára a'fok vizek áradáfi hozzája nem jutnak.)

7 †Te vagy az én óltalmam a'háborúságban; örizz-meg engemet: szabaduláfnak énekével végy-környül engem.

8 ¶*Bölsé* téflek tégedet, és megtanítalak tégedet az útra mellyen járj, *tanátsot*-adok tenéked fzeimeimmel.

9 Ne legyetek ollyaténok mint a'ló, és mint az öfzvér, mellyeknek nintsen értelmek, mellyeknek *állokat ha meg nem fozírod zabolával és fékkel, tenéked nem engednek.

10 Sok bánati vagynak a'hitetlenek: de a'ki bizik az URban megkörnyékezi azt az ő irgalmafsága.

11 Vigadjatok az URban és örüljete ti igazak: és énekeljete mindnyájan ti tizta fzivüek.

XXXIII. SOLTAR.

Intés az Istennek ditséretire.

1 **O**Rüljete ti igazak az URban; az igazakhoz illik a'ditséret.

2 Ditsérjete az URat hegedüben; lantban és tiz húrú kintornában énekeljete néki.

3 Mondjate önéki új éneket, jól énekeljete nagy örömmel.

4 Mert igaz az URnak beféde, és minden ő tselekedete állhatatos.

5 Szereti az igazságot és az itéletet; az URnak jó-vóltával rakva a'föld.

6 Az URnak beféde által löttének az *egek, és az ő fzájának lelkével minden ő feregei:

7 Öfze-gyüjti a'tengernek vizeit mintegy tömlöben, helyhezte a'mély-ségeket az ő titkos helyeire.

8 Félje az URat minden föld: féljenek ő töle a'földnek minden lakofi.

9 Mert †ő mondotta és lett: ő parantsolta és elő-állott.

10 Az UR †elfordítja a'Pogányoknak tanátsokat, és elrontja a' népeknek gondolatjokat.

†*Péld.* 28:13. *Ez.* 18:27. †*Ián.* 1:9. †*Fell.* 9:10. **Péld.* 26:3. *†*Mós.* 1:6. †*Mós.* 1:3. †*Esa.* 19:3.

11 Az URnak pedig †tanátsa mind örökké megmarad; az ő fzivének gondolati nemzetségről nemzetségre.

12 †Böldög nép a'kinek Iftene a'Jehova: és a'nép mellyet válaftott örökségül magának.

13 Az égből letekint az UR, és látja az embereknek minden fiaikat.

14 Az ő lakóházának fékiből néz a'földnek minden lakofira.

15 Ki teremtette egyetemben az ő fizeket, és ki érti minden ő tselekedeteiket.

16 Nem szabadul-meg a'Király az ő népének fokasága által, sem az erős nem szabadul-meg az ő nagy ereje által:

17 Megtsal a'ló a'megfzabadításban, és az ő fok ereje által meg nem ment.

18 Imé az URnak *fzeimei vagynak az ötet félöken: és az ő irgalmafságába bízőkon:

19 Hogy megfzabadítsa haláltól az ő lelkeket, és eltartsa őket az éhségben.

20 A'mi lelkünk várja az URat: *mert* ő a'mi fégségünk és paifunk.

21 Mert ő benne vigad a'mi fzivünk, ezért mert az ő fzent nevében bízunk.

22 Légyen URam a'te irgalmafságod mi rajtunk; miképen biztunk te benned.

XXXIV. SOLTAR.

Háládása Dávidnak a' Filistéusok Királyától való megfzabadításért.

1 Dávid Éneke, mikoron elváltoztatta az ő befédét Abimélek előtt; ki kiüzé ötet, és elméne. †*Sám.* 21:v. 15, 16.

2 **A**Ldom az URat minden időben, mindenkoron az ő ditséreti az én fzámban *vagyon*.

3 Az URban ditsekedik az én lelkem; *ezt* meghallván a'nyomorúltak örülni fognak.

4 Magaftaljátok az URat velem öfze; és magaftaljuk az ő nevét egyetemben.

5 Megkereftem az URat, és meghallgattott engemet; és minden rettegéfimből megfzabadított engemet.

6 ¶*A'kik* ő reá néznek és ő hozzá futnak; azoknak ortzájok meg nem pirúlnak.

7 *Imé* ez a'fzegény kiáltott, és az UR meghallgatta *ötet*; és minden ő háborúságiból megfzabadította ötet.

8 Tábort jár az UR Angyala az ő-
B b 5 tet
†*Péld.* 19:21. és 21:33. *Esa.* 46:10. †*Al.* 65:5. és 144:15. **Iób.* 36:7. *Al.* 34:16.

tet félök környül, és meg szabadítja őket.

9 Kóftoljátok-meg és láffátok-meg, melly igen jó legyen az UR: bódog ember az, a'ki ő benne bízik.

10 Féljétek az URat kik ő fenti vagytok: mert semmi fogyatkozások nintsen az ötet félöknek.

11 Az oroflánoknak kölykei megéhezenek, és fűkölködnek; de a'kik az URat keresik semmi jó nélkül nem fűkölködnek.

12 Jöjjetek ide fiaim, és hallgassatok engemet: az URnak félelmére megtanítalak titeket.

13 Kitsoda az ember ki az életet kívánja? és kívánja látni az ő jó napit?

14 Tartóztald-meg nyelvedet a' gonofztól; és a' te ajakidat hogy ne főljanak tsalárdságot:

15 Hajolj-el a' gonofztól, és tselekedjél jót: keresd a' békefféget, és kövefd azt.

16 Az URnak f zemei az igazakon, és az ő fülei azoknak kiáltásokon:

17 Az URnak tekinteti azok ellen *vagyon*, kik gonofzt tselekednek, hogy ki-gyomlálja e' földről azoknak emlekezeteiket.

18 Az *igazak* kiálnak, és az UR meghallgatja, és minden nyomorúságokból meg szabadítja őket.

19 Közel vagyon az UR a' töredelmes fizekhez: és a' töredelmes lelküeket megtartja.

20 Sok nyomorúsági *vagynak* az igaznak; de mind azokból meg szabadítja ötet az UR.

21 Megörizi minden ő tsontjait; egy azok közzül meg nem rontatik:

22 A' hitetlent pedig megöli a' gonofzság; és a'kik gyüölölik az igazat, elveztetnek.

23 Meg szabadítja az UR az ő fozgáinak lelkeket; és el nem veznek a' kik ő benne bíznak.

XXXV. SOLTAR.

Dávid könyörgése a' meg szabadításért.

1 Dávid Soltára.

P Erelj URam az én velem perlökkel; és hartzolj az én velem hartzolókkal.

2 Ragadj fegyvert és paift; és kelj-fel az én segítségemre.

3 Es vedd-fel dárdádat, és rekefd-meg f 1 Pét. 3:10. † Iób. 36:7. Fell. 33 28. 1 Pét. 3:12.

az én háborgatóimnak eleinek útát: mondjad az én lelkemnek; En vagyok a' te megtartód.

4 Gyaláztassanak-meg † és fgyenüljenek-meg kik keresik az én lelkemet: veretessenek hátra és pirúljanak-meg; a'kik én ellenem gonofzt gondolnak.

5 Legyenek olyanok mint a' polyva † a' fzel előtt, és az URnak Angyala háborgassa őket.

6 Legyen az ő útjok homályos és fík; és az URnak Angyala kergeffe őket.

7 Mert ok nélkül megvetették énnékem az ő hálójoknak vermét; és ok nélkül *vermet* ástak az én lelkemnek.

8 Szálljon reá a' romlás, mellyet nem tud, és az ő hálója, mellyet elrejtett, fogja-meg ötet: és *hirtelen* essék vezedelembé.

9 Az én lelkem pedig vígad az URban; örvendez az ő szabadításában.

10 Minden én tetemim mondják: URam, kitsoda hasonló te hozzád? ki meg szabadítod a' nyomorúttat.

11 Felkelnek vala a' hatalmas tanúk, és a' mellyeket nem tudtam, azokat kérdezték én tölem:

12 Fizetnek énnékem gonofzt a' jóért, hogy engemet megfofzzanak az én lelkemtől.

13 En pedig mikoron ök betegek vóltanak, gyáfban öltöztem; fzenvedtettem lelkemet böjtvel, és érettek úgy könyörgöttem mint magamért:

14 Mintha énnékem barátom és atyámfia vólt vólna, érette úgy jártam, mintha anyámat fíratnám, úgy jártam gyáfban nagy alázatoson.

15 Ök pedig az én nyomorúságimban örültenek, és egybe-gyültenek; egybe-gyültenek én ellenem a' santikálók, és én hirem nélkül rágalmaztanak engemet, és nem veztegettnek.

16 *Öbve-gyültenek* a' hizelkedőkkel és a' nevetséget üzö tsúfolókkal; agyarkodván az ő fogaikkal én ellenem.

17 Te pedig URam, miglen nézed ezeket? f szabadítsd-meg az én lelkemet az ő vezedelmekből, az oroflánok közzül az én egyetlenemet:

18 *Hálákat adok én tenéked a' nagy Gyülekezetben, a' fok nép között ditsérlek tégedet.

19 Ne

† Al. 40:15. és 70:3. † Iób. 21:18. Fell. 1:4. * Al. 40:10.

19 Ne örüljenek én rajtam, a' kik méltatlanul löttének énnékem ellenségim; se fzemmel ne hunyorítsanak, kik oknélkül † engemet gyüölönek:

20 Mert nem fólnek békefféget hanem azok ellen kik békeffégesek a' földön, álnok bezédeket gondolnak:

21 Es feltátották fájokat én ellenem, és mondának: Ha! Ha! látá a' mi fzemünk.

22 Látad te URam; azért ne hallgass: URam, ne légy távól én tölem.

23 Kelj-fel és serkenj fel az én ítéletre: én Istenem, és én URam, az én igyemnek ítéletire.

24 Ítéld-meg engemet a' te igazságod fzerint, óh én URam Istenem; hogy ne örüljenek ezek én rajtam.

25 Ne mondják az ő fizekben: Örülj mi lelkünk; se ne mondják: Nyeljük-bé ötet.

26 Gyaláztassanak-meg és egyetemben pirúljanak-meg, kik örülnek az én nyavalyámon; öltöztesse nek-fel gyalázatosággal, és fzidalommal, kik felfuvalkodnak én ellenem.

27 Vigadjanak és örüljenek, kik akarják az én igazságomat; és mondják ezt mindenkoron: Magasztaltassék az UR, ki akar békefféget az ő fozgájának.

28 Es az én nyelvem fólja a' te igazságodat, minden nap a' te ditséretedet.

XXXVI. SOLTAR.

Dávidnak panafa, Isteni ditséreti, könyörgése és vigasztalása.

1 Dávidnak az UR fozgájának Soltára, mellyet adott az Eneklö-mesternek.

A ' hitetlennek hitetlensége felöl az én fzivemben ilyen módon gondolkodom, hogy nintsen Istennek félelme az ő fzei előtt.

3 Mert hizelkedik magának az ő fzei előtt, miglen találtassék az ő hamiffága gyüöltségre méltónak.

4 Az ő fájának bezédi hamiffág és álnokság: nem akarja érteni hogy jól tselekednék.

5 Gonofzságot gondol az ő ágyában; nem jó úton áll: a' gonofzt meg nem veti.

6 URam, az ébiglen vagyon a' te irgalmasságod, és a' te igaz mondásod a' felhökig.

7 A' te igazságod mint az Istennek hegyei; a' te ítéletid mind a' böv mélységes vizek: az embert, és a' barmot te tartod-meg, URam.

† Ián. 15:25.

8 Oh Isten melly igen betsületes a' te irgalmasságod: Annakokáért az embereknek fiaik biznak a' te fzarnyaidnak árnyékában.

9 Megelégitetnek a' te háznak kövérségével, és a' te gyönyörőségidnek folyóvizével megitatod őket.

10 Mert nálad vagyon az életnek kútfeje, és a' te világosságot által látunk világosságot.

11 Terjedj-ki a' te irgalmasságodat a' te esméröidre, és a' te igazságodat az igaz fzivü emberekre.

12 Ne támadjon én reám a' kevélynek lába, és a' hitetleneknek kezek ne háborítson-meg engemet.

13 Ott hulljanak-el a' gonofzt tselekedők, tafzítassanak-el és fel ne állhassanak.

XXXVII. SOLTAR.

Vigasztalása Dávidnak az istentelenek fzerentsés állapotjok ellen.

1 Dávid Soltára.

N E bofzfonkodjál † a' hitetlenekre: se ne irégykedjél a' gonofzúl tselekedökre:

2 Mert mint a' fü hirtelen kivágattatnak, és mint a' zöldellő fü elfáradnak.

3 Bizzál az URban és tselekedjél jót: lakozzál e' földön, és élj hit által:

4 Gyönyörködjél az URban; és megadja néked a' te fzivednek kérésit.

5 Hagyjad † az URra a' te útadat, és bizzál ő benne; és ő megtsselekezi.

6 Es k hozza a' te igazságodat mint a' világosságot, és a' te ítéletedet miképen a' délt.

7 Veztegségben légy az URban és várjad ötet: és ne bofzfonkodjál azok ellen, kiknek jó fzerentsés életük vagyon; és kik gonofz tanátsot követnek.

8 Szünjél-meg a' haragtól és hagydel búsuláfodat; ne bofzfonkodjál; hogy teis gonofzt ne tselekedjél.

9 Mert a' gonofzok kivágattatnak; de a' kik az URat várják; örökségül birják e' földet.

10 Es kevés idő mulva a' hitetlen el vez; nézed a' helyét, és ő nem lézen.

11 A' fzelédek * pedig léznek örökös a' földnek, és gyönyörködtetik magokat a' békeffégnék fokságában.

12 Tanátsot tart a' hitetlen az igaz ellen, és fogaival tsikorgat ő ellene.

B b 6

13 Az

† Péld. 23:17 és 24:1. † Al. 55:23. Mát. 6:25. Luk. 12:22. 1 Pét. 5:7. * Mát. 5:5.

13 Az UR pedig neveti ötöt; mert látja hogy eljö az ő napja.

14 Fegyvert vontanak a' hitetlenek, és megvonták az ő íveket; hogy leverjék a' fegyényt, és a' zűkölködöt; és megöljék az igazán élőket:

15 De az ő fegyverek menjen-bé az ő fivérekbe, és az ő íveik töretteffenek-el.

16 Jóbb az igaznak a' kitsíny, hogyan mint a' hitetlen Fejedelmeknek az ő gazdagságok.

17 Mert a' hitetleneknek karjaik eltörtetnek: de eltartja az UR az igazakat.

18 Esméri az UR a' tökéleteseknek napjaikat: és az ő örökségek megmarad mind örökké.

19 Meg nem gyaláztatnak a' vezedelmes időben, sőt az éhségnek idejében megelégtetnek.

20 De a' hitetlenek elveznek, és az URnak ellenségi mint a' bárányokban való kövérség megeméztetnek, és mint a' fűft femmivé léfzenek.

21 Költsön kér a' hitetlen, és meg nem fizet: az igaz pedig irgalmas és oztogat:

22 Mert a' kik megáldattatnak ő töle, e' földet birják: és a' kik megátkoztatnak ő töle, kigyomláttatnak.

23 Az igaz ember lépéfi az URtól erőfittetnek-meg, és az ő útát fzereti.

24 Ha eleséndik, meg nem rontatik; mert az UR tartja ötöt az ő kezével.

25 Gyermekek vóltam megis vénhedtem: de soha nem láttam hogy az igaz elhagyatott vólna, és az ő kenyér kereső magva.

26 Minden-naponként irgalmaskodik és költsön ad, és az ő magzatja áldásban vagyon.

27 Távozzál-el a' gonosztól; és tselekedjél jót: és maradandó léfz mind örökké:

28 Mert az UR fzereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő fzenteit; de örökké megöriztetnek: a' hitetleneknek pedig maradékok kivágattatik.

29 Az igazak örökségül birják e' földet, és lakoznak örökké azon.

30 Az igaznak fzája böltseséget befzél, és az ő nyelve ítéletet fzol.

31 Az ő Istenének törvénye az ő fzivében vagyon, *annakokáért* az ő lépéfi meg nem tántorodnak.

32 A' hitetlen fzeleléli az igazat, és kerefi ötöt halálra.

33 Az UR pedig nem hagyja ötöt a' hitetlennek kezében; sem nem kárhoztatja ötöt, mikor megítéltetik.

34 Várjad az URat, és örizd-meg az ő útát; és felmagasztal tégedet, hogy örökségül birjad e' földet; és mikor a' hitetlenek kigyomláttatnak meglátod.

35 Láttam elhatalmazott hitlent; és hogy az felfuvalkodott mint a' kiterjedett zöldellő fa.

36 ‡ De elmúlék, és imé nem vala: keresém ötöt, és meg nem találám. †

37 Nézd-meg a' tökéleteset, és vedd e' fedbe az igazat, mert e' fele embernek végezetre békeffége léfzen.

38 A' hitetlenek pedig egyetemben elveznek, és a' gonoszoknak maradékok kigyomláttatik.

39 Az igazaknak pedig megmaradáfok az URtól vagyon, *ki* önékik erőffégek a' háborúságnak idején:

40 Megfegíti őket az UR, megfzabadítja őket: megfzabadítja őket a' hitelnektől és megtartja őket, mert ő benne biznak.

XXXVIII. SOLTAR.

Dávid panafa és könyörgéfe.

1 Dávid Sóltára a' megemlekezésre.

2 **U**Ram ne feddj-meg engemet a' te busuláfodban, se ne ostromozz engemet a' te haragodban.

3 Mert a' te nyilaid belém akadtanak, és a' te kezéd fzállott én reám.

4 Nintsen épség az én testemben, a' te haragod miatt: és nintsen békeffég az én tsontaimban az én büneim miatt.

5 Mert az én hamisfágim elborították az én fejemet; és mintegy nehéz tereh, reám nehezültenek erőm felett.

6 Megrothadtak, és megsenyvedtek az én febeim, az én bolondságom miatt.

7 Lehorgadtam, és igen lenyomattattam; és minden-nap fzomorúan járok:

8 Mert az én tomporim megrakodtanak nagy fájdalmakkal, és nints femmi épség az én testemben.

9 Elfakafkodtam, és igen megrontattam; jajgattam az én fzivemnek keferüése miatt.

10 URam te előtted vagyon minden én kívánságom; és az én nyögésem te előtted el nem rejtetett.

11 Az

‡ *Al.* 92:8. *Esa.* 57:24. † *Fell.* 2:9. és 13.

11 Az én fzivem tsak kereng, elhagyott engemet az én erőm; és az én fzememnek világa, még azok fintsenek én velem.

12 Az én barátim és tárfaim az én tsapáfomban félre állottak, és az én rokonim távól állottanak.

13 Es tört vetettenek, kik az én lelkeket keretik: és kik ártani akarnak énnékem gonoszokat fzolnak, és mind nap-estig tsalárdságot gondolnak.

14 En pedig mint a' fiket nem hallok vala, és olyan valék mint a' néma, ki az ő fzáját fel nem tátja;

15 Es lök olyan mint a' fiket ember, kinek az ő fzájában nintsen feddés:

16 Mert én tégedet vártalak URam; te hallgafs-meg, URam, én Istenem:

17 Mert azt gondolom vala, nétalám örülni fognak én rajtam: az én lábam ifzamodáfa-korán ellenem támadnak.

18 En *bizonyára* tsak a' nyomorúságokra kézfittettem, és az én sérelmem mindenkor én előttem vagyon.

19 En bizonyjal az én hamisfágomat hirdetem, és fzorgalmatos vagyok az én bünöm felöl:

20 Az én ellenségim pedig élvén meg-erősödnek, és megfokafodnak, kik engemet méltatlanul gyölölnek.

21 Es azok ellenkednek én velem, kik a' jóért gonoszt fizetnek; azért hogy a' jót követem.

22 Ne hagyj-el engemet; URam: én Istenem ne távozzál mefzfe tölem.

23 Siefs az én fegítségemre, óh URam én fzabadítóm.

XXXIX. SOLTAR.

Dávid vallásfetele az ő türhetetlenségéről.

1 Dávid Sóltára az Eneklő-mesternek adatott éneklésre a' Jédutunon.

2 **E**Lvégezém magamban; hogy megörizem az én útaimat, hogy ne vétkezzem az én nyelvemmel: megzabolázom az én fzámat, míg a' hitetlen én előttem vagyon.

3 Megnémúlék veztegléffel, és a' jótis elhallgatom vala; mikor az én nyavalyám nevedeknék.

4 Meghevüle az én fzivem én bennem, és az én gondolatomban felgerjede a' tűz; és *végre* így fzolék az én nyelvemmel:

5 ¶ Jelentsd-meg URam énnékem az én végemet; az én napimnak mértéke

mennyi légyen; hogy megtudjam hogy tsak ideig való vagyok.

6 Imé egy tenyérnivé tötted az én-napimat; és az én időm mint a' femmi te előtted; Bizonyára merő ‡ hijáavalóság minden ember míglen élis.

7 Bizonyára mint az árnyék úgy jár az ember; bizonyára tsak hijába fzorgalmatoskodik: rakáfra gyűjt, de nem tudja kitsoda éli-meg azokat.

8 Azért én most mit várok URam? *minden* bizodalمام te benned vagyon.

9 Minden én vétkeimből fzabadíts-meg engemet, és a' bolondnak † fzidal-mazására ne ves engemet.

10 Megnémúlék és meg nem nyitám fzámat, mert te tselekedted *azt*.

11 Vedd-el én rólam a' te ostorodat, mert a' te kezedenk fenyítéke miatt én elfogytam.

12 Midön megfedded az embert a' hamisfágért, megeméztetted az ő fzéségét, mint a' molyt: Bizonyára hijába-valóság minden ember.

13 Hallgafd-meg URam az én könyörgéfeimet, és vedd füleidbe az én kiáltáfomat; az én könyhúllatáfimra ne veztegelj: mert én te előtted * jövevény vagyok és fellér, miképen minden én atyáim *vóltanak*.

14 Szünjél-meg én tölem, hogy vehesek erőt; minekelotte elmennék hogy az után ne légyek.

XL. SOLTAR.

Iövendölés a' Christusnak fzenvedéséről és Papi tíftről.

1 Dávid Sóltára az Eneklő-mesternek adatott.

2 **V**Arván vártam az URat, és ő én hozzám tére, és meghallgatta az én kiáltáfomat:

3 Es kivont engemet a' rettenetes kútból és a' sáros fertöböl; és felállatá a' köfzklára az én lábaimat, és megerösíté az én lépéfimet:

4 Es ada az én fzámban új éneket, a' mi Istenünknek ditséretit: látván ezt nagy fokban, félni kezédenk, és reménységeket veték az URban.

5 Bóldog ember az, a' ki az URban vetette az ő reménységét; és nem nézett a' kevélyekre, és azokra kik a' hazugságra törnek.

B b 7

6 ¶ Meg-

‡ *Al.* 144:4. † *Iób.* 12:4,5. * *I Cbr.* 29:15. *Al.* 119:19. *Sid.* 11:13, 14.

6 ¶ Megfokasítottad URam én Istenem a' te tsudálatos tselekedetidet; és a'te mi felölünk való gondolatidat fenki te előtted el nem rendelheti, mellyeket ha elő akarnék számlálni és megbeszélni, többek hogy nem mint kimondhatnám.

7 † Aldozaot és ajándékot nem kívántál, hanem füleimet általfúrtad énnékem: egészen égő áldozatot és bűnért való áldozatot nem kívántál:

8 Akkoron mondek: Imhol vagyok én, a'Törvény † könyvében írva vagyon én felölem:

9 Hogy tselekedjem a'te akaratodat, én Istenem, azt akarom: és a'te Törvényed az én belső tagaimnak közepette vagyon.

10 * Hirdetem a'te igazságodat a'nagy Gyülekezetben: ímé az én ajakimat meg nem tiltom; te URam tudod.

11 A'te igazságodat el nem rejtettem az én szívemnek közepette, a' te hüfégedet és szabadítáfordat szólottam; a' te jóvóltodat és igaz-mondásodat a'nagy Gyülekezetben el nem titkoltam.

12 ¶ Te azért URam ne tartsd-meg én tölem a'te irgalmaságidat: a'te jóvóltod és a'te igaz-mondásod mindenha örizzenek engemet.

13 Mert környülvöttek engemet számtalan gonofok: és környülfogtak engemet az én hamisságimnak büntetési, hogy azokat zemeimmel el nem lepethem, többek az én fejemnek haj-zálinál; és az én szívem elhagya engemet.

14 Tessék, URam, tenéked engemet megzabadítani; te URam az én segítségemre * siefs.

15 † Gyaláztaffanak-meg és szégyenüljenek meg egyetemben, kik keresik az én lelkemet, hogy elvezessék azt; veretessenek hátra és gyaláztaffanak-meg, kik akarják az én gonofomat.

16 Pufzítottaaffanak-el az ő gyalázatosfágoknak jutalma szerint, kik mondják énnékem, Ha Ha!

17 Vigadjanak és örüljenek te benned mindenek kik keresnek tégedet, és mondják ezt mindenha: Felmagasztaltátek az UR azoktól, kik szeretik a'te megtartásodat.

† Sid. 10: 5. † Ián. 5: 46. 1 Mós. 3: 15. és 22: 18. és 49: 10. 5 Mós. 18: 15. * Fell. 35: 18. * Fell. 22: 20. † Fell. 35: 4, 26. Al. 70: 3.

18 En pedig noha zégény és zükölködő vagyok, mindazáltal az UR gondot vifel én rólam: te vagy az én segítségem és az én megzabadítóm, én Istenem, ne késsél.

XLI. SOLTAR.

Dávid előszámlálja nyavalyáját.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek adatott.

2 **B** Oldog az, a' ki könyörül a'nyomorúlton; a' vezedelemnek napján megzabadítja ötöt az UR:

3 Az UR megörizi azt, és élteti azt, boldog lézen e' földön, és nem adja azt az ő ellenséginek kívánságára:

4 Az UR megerősíti azt az ő beteges ágyában, és minden ő ágyát egészségre fordítja.

5 ¶ En mondek: URam könyörülj rajtam, gyógyítsd-meg az én lelkemet: mert vétkeztem tenéked.

6 Az én ellenségim gonofzt szólottanak én felölem, mondván; Mikor hal-meg és vez-el az ő neve?

7 Ha midön eljönök látogatnom, tehát tsak hazudoznak, és az ő zivék álnokságot gondol: és ha kimennek azt beszélik.

8 Minden én ellenségim egyetemben én ellenem fufognak, és én ellenem gonofst gondolnak, mondván:

9 Istennek átka szállott ő reá, és mivel hogy leefett, nem kél-fel többé.

10 Még az én békefégemnek embereis, a'kiben bizom vala, és ki az én kenyereket † ézi vala, farkát felemelte én ellenem.

11 De te URam könyörülj rajtam, és emelj-fel engemet, hogy megfizessék nekik:

12 Ebből esmérem-meg hogy jómat akarod, hogy az én ellenségem nem örül én rajtam;

13 Es ímé engemet épen megtartottál, és állattál engemet te elődbe mind örökké.

14 Aldott az Izraelnek URa Istenem eleitől fogva mind örökké, Amen, Amen.

XLII. SOLTAR.

Dávidnak külömbkülömb panaszolkodási.

1 Tanító Enek adatott az Eneklő-mesternek a'Kórah maradéki között.

2 Mi-
† Ián. 13: 18.

2 **M** Iképen kívánczik a' farvas a' folyó-vizekre, akképen kívánczik az én lelkem te hozzád Isten:

3 Szomjúhozik az én lelkem az Istenhez, az élő Erős Istenhez ezt mondván: Vallyon mikor mehetek-el, hogy bémutassam magamat az Isten előtt?

4 Az én könyhúllatásom volt énnékem éjjel és nappal kenyere, midön mondják énnékem minden napon: Hol vagyon a'te Istened?

5 Mikoron ezekről emlekezem, felette igen megkeseredem lelkemben mert én ennekelőtte mégyek vala nagy fokasággal, vivén mind az Isten házáig nagy örömmel és ditsérettel az örvendő fokaságot.

6 ¶ Miért hagytad-el én lelkem ilyen igen magadat, és nyughatatlankodol én bennem? Bizzál az Istenben; mert még én önéki hálákat adok az ő ortzájának zabadításiért.

7 En Istenem az én lelkem én bennem elhagya magát; mivelhogy emlekezem te rólad innét a' Jordánnak földéről, és a' Hermonnak kitsíny hegyéről.

8 A'nyomorúságnak egyik mélysege a' másikat követi: a'te tsatornáidnak zavokra minden te áradásid és habjaid én rajtam általmentenek.

9 Nappal parantsolja vala az UR az ő irgalmaságát, és éjjel az ő éneke vala én velem: és az én könyörgésem vala az én életemnek Erős Istenéhez.

10 Mondom az Erős Istennek az én erőfégemnek: Miért felejtkeztél-el én rólam? 's miért járok gyász-ruhában, midön ellenségem háborgat engemet?

11 Nem külömb volt éles fegyvernél az én tsontaimban, mikoron az én ellenségim zidalmaztanak engemet, mondván énnékem naponként: Hol vagyon a'te Istened?

12 Miért hagytad-el óh én lelkem magadat, és miért busongasz én bennem? Várjad az Istent; mert még én hálákat adok önéki; mert ő az én ortzámnak megzabadítója, és ő énnékem Istenem.

XLIII. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak a' zabadításért.

1 Télij-meg engemet Isten, és óltalmazd-meg igyemet a' gonof nemzet ellen; az álnok és hamis embertől zabadíts-meg engemet.

2 Mert te vagy az én erőfégemnek Istenem, 's miért vetettél-meg engemet? és miért járok zomorúan midön az én ellenségem háborgat engemet?

3 Botsázd-ki a'te világosságodat és a'te igazságodat; hogy azok vezérljenek engemet, és bévigyenek engemet a'te zentségednek hegyére, és a'te Hajlékidba.

4 Hogy bémenjek az Istennek óltárához, az én vigaságomnak és örömemnek Erős Istenéhez: és ditsérjelek tégedet örömmel óh Isten, én Istenem.

5 ¶ Miért hagytad-el óh én lelkem magadat, és miért búskodol én bennem? Bizzál az Istenben; mert én még néki hálákat adok, mert ő az én ortzámnak zabadítója, és ő énnékem Istenem.

XLIV. SOLTAR.

Könyörög az Isten népe a' zabadításért.

1 A' Kórah fiai közzül való Eneklő-mesternek adatott éneklési tanúság.

2 **I** Sten, a' mi füleinkkel hallottuk; a' mi atyáink beszélték minékünk; minémü dolgokat tselekedtél az ő idejekben, és régtől fogva.

3 Te a' te kezded kiüzted a' Pogányokat, és őket zállítottad helyekbe: elvezted a' népeket, és őket meggyökereztetted.

4 Mert nem az ő fegyverek által vöttek-meg a' földet, sem az ő karjok tartotta-meg őket: hanem a'te jobb kezed, és a'te karod, és a'te ortzád világossága; mert jó-akaró vóltál ő hozzájuk.

5 ¶ Te vagy Isten az én Királyom, ki igérz Jákóbnak győzedelmet.

6 Te általad vertük-meg a' mi ellenségeknek; és a' te nevedben tapodtuk-le azokat, kik mi ellenünk támadtanak.

7 Mert én nem bizom az én ívemben, és az én fegyverem nem óltalmaz-meg engemet.

8 Hanem te zabadítasz-meg minket a' mi ellenséginktől, és te szégyeníted-meg a' mi gyölölőinket.

9 Annakokáért az Istent minden-nap ditsérjük, és a'te nevedet mind örökké magasztaljuk.

10 ¶ De te mostan † megvetettél és meggyaláztál minket, és nem jöz-ki a' mi fereginkkel.

11 Megfutamtattál minket a' mi ellenségink előtt, és a' kik gyölölnek minket megpredáltatál azokkal.

12 Adz

† Al. 60: 3.

12 Adf minket nékiek ételül mint a'juhokat: és a'Pogányok között elhíntef minket:

13 Eladtad a'te népedet minden pénz nélkül; és meg nem öregbítetted az ő betsüjökét.

14 Vetettél minket † földalmasságra a'mi földédinknak, megtsufolásra és nevetségre a'mi környülünk valóknak.

15 Vetettél minket példa-bezédül a'Pogányoknak, és fő tsóválásra minden nemzetségeknak.

16 Az én gyalázatom naponként előtem vagyon, és az én ortzámnak piron-gása elborított engemet.

17 A'Éidalmazóknak, és a'Éidogatók-nak †avokért; az ellenségért és a'bozfű-állóért.

18 ¶ Mind ezek noha rajtunk megle-tenek, mindazáltal nem felejtkeztünk-el te rólad, sem meg nem †egtük a' te frigyedet.

19 Nem †akadott-el töled a' mi †i-vünk, sem a'mi lábunk ki nem tért a'te öfvényedből.

20 Noha minket a'sárkányok közibe üztél, és elborítottál minket a'halálnak árnyékával.

21 Ha hol pedig elfelejtkeztünk volna a'mi Istenünknek nevérol, és felemeltük volna kezeinket idegen Istenhez:

22 Nemde ezt nem kikerefté volnaé az Isten? Mert ő jól efméri minden †ívnek titkait.

23 Bizonyára † te éretted naponként ölettetünk: és tartatunk mint a' megmettendő juhok.

24 ¶ Serkenj-fel, miért alufzol URam? kelj-fel: és ne vefs-el minket örökké.

25 Miért rejted-el a'te ortzádat? és elfelejtkezel a'mi nyavalyáinkról és hábo-rúságinkról?

26 Mert lenyomattatott mind a' porig-lan a' mi lelkünk, a'földhöz ragadott a'mi hafunk.

27 Kelj-fel a'mi segítségünkre és †abadíts - meg minket a'te irgalmaságo-dért.

XLV SOLTAR.

Jövendölés a' Christusról, ugymint az ő Gyü-lekezetének Völegényéről.

1 Tanúság és menyegzői ének, *adatott* az hat húrion való *éneklésre* a'Kórah fiai között való Eneklő-mesternek.

† Al. 79:4. és 80:7. Iér.24:9. † Róm. 8:36.

2 **N** Agy kívánsággal kíván az én †ívem *mondani* jó bezédet; el-mondom az én Enekemet a'Ki-rályról, az én nyelvem gyors írónak pennája.

3 Te †epb vagy minden emberek fia-nál; kedveség öntetett ajakidra: mert megáldott téged az Isten mind örökké.

4 Köfd-fel oldaladra fegyveredet te erős vitéz; a' te dittöségedért, és ékefsé-gedért:

5 Es légyen a'te ékefségedben előme-neteled; uralkodjál az igafságnak igéjé-ért, és a'Élíd igafságért: és tanít téged a'te jobb kezéd tsudálatos dolgokra.

6 A' te nyilaid igen élesek, a' népek te előtted lehúllnak; a'Király ellenségi-nek †ivekbe *esnek a'nyilak*.

7 A'te †éked † Isten, *megmarad* mind örökkön örökké; a'te orfágodnak páltzá-ja, igafságnak páltzája.

8 Szereted az igazságot és gyűlöled a'hamiságot, ennekokáért mert megkent tégedet, óh Isten, a'te Istened vigafságnak olajjával, a'te tárfaid felett.

9 Minden te öltözetid, mirrha, alócs és káfia illatúak: mellyek kihozatnak a'te éléfánt tetemből tsináltt palotáidból, honnét *mikor kijöb* tenéked *mindnyájan* örvendeznek.

10 A'Királyoknak leányi a'te ékefsé-gedben *járnak*: a'te jegyefed pedig áll a'te jobbold felöl aranyas öltözetben.

11 Hallgaf-d-meg én leányom, és láf-d-meg, és hajtsd ide a'te füledet; és felejtkezzél-el a'te népedről, és a'te atyád-nak házáról.

12 Es megkívánja a' Király a' te ékef-ségedet; mert ő a' te URad, és te tíf-tel-jed ötet.

13 A' Tirufnak leányiis ajándékokkal a' te ortzádat tíf-telik, és a' népnek gaz-dagi.

14 Mindenestől-fogva ditsöséses a'Ki-rálynak leánya belől, és az ő ruhája vontt aranyból vagyon.

15 Himes öltözetekben vitetik a'Ki-rályhoz: az ő †üz tárfai utánna *vagy-nak*, és bévitetnek te hozzád.

16 Bévitetnek nagy örömmel és vigaf-sággal, és bémennék a'Királynak palotá-jába.

17 A'te atyáid helyett léfnek tenéked fiaid: kiket Fejedelmekké tíftef mind az egész földön.

† Sid. 1:8.

18 Megemlekezem a'te nevedről nem-zetségről nemzetségre; ennekokáért a' népek hálát adnak tenéked mind örök-kön örökké.

XLVI. SOLTAR.

Háládása a' népnek Isten öltalmáért.

1 A' Kórah fiai között való Eneklő-mesternek *adatott* éneki vékony †zóval va-ló éneklésre.

2 **A** Z Isten a' mi öltalmunk és erőf-ségünk; és igen alkalmasos fe-gítségünk a' *mi nagy* nyomorú-ságinkban.

3 Ezokáért nem félünk ha a' föld meg-indúlais; és ha †intén a'hegyek a'ten-ger közepibe bémerülnénekis.

4 Még ha zúgnak és felemelkednekis az ő vizei; és ha annak háborgáfa miatt a'hegyek leomolnakis.

5 Az ő vizének folyáfi megvidámítják az Istennek városát; és a' Felséges *Isten-nek* †ent lakó-helyét.

6 Az Isten ő közepette vagyon, *ennek-okáért* meg nem indul; megfegíti Isten ötet hajnal felé.

7 A'Pogányok felrohantanak, az orfá-gok megindultanak, de mihelyen ő †ót ada, *ottan* megtsendefedék a' föld.

8 A'Seregeknek URa velünk vagyon, a'Jákóbnak Iftene mi várunk.

9 ¶ Jövetek és láffátok-meg az URnak tselekedetét, melly nagy puftaságokat †erzett a' földön.

10 Ő †állítja-le a' hadakat mind a' föld-nek határaig; eltöri az ivet, és elrontja a'kopját, és a'Ékereket tüzzel megége-ti, *ezt mondván*:

11 Szünjete-meg és efmérjete-meg hogy én vagyok az Isten, ki fel magaf-taltatom a'Pogányok között, és felmagaf-taltatom az *egész* földön.

12 A' Seregeknek URa mi velünk va-gyon, és mi öltalmunk a'Jákób Iftene.

XLVII. SOLTAR.

Háladások az Izraelitáknak az Istennek sok jó-teteményiért.

1 A'Kórah fiai között való Eneklő-mesternek *adatott* Sóltár.

2 **M** Inden népek tapfoljatok keze-tekkel, örvendeztetek az Isten-nek vigságos †zóval.

3 Mert az UR felséges és rettenetes, nagy Király mind az egész földön.

4 *Ki* a'mi birodalmunk alá veti a'népe-ket, és a'Pogányokat a'mi lábaink alá.

5 *Ki* elválaftotta nekünk a'mi öröksé-günket, Jákóbnak ditsöségét, kit †ere-tett.

6 Felméne az Isten nagy örömmel, az UR trombita †zóval.

7 Enekeljete az Istennek, énekelje-tek: énekeljete a' mi Királyunknak, énekeljete.

8 Mert az Isten mind ez egész földnek Királya: énekeljete neki böltsen.

9 Uralkodik az Isten a'Pogányokon; az Isten ül az ő †zentségének †ékiben.

10 A' népeknek Fejedelmi gyülekezte-nek az Abrahám Istenének népéhez; mert Istené a' földnek megöltalmazása, ki igen felmagaf-taltatott.

XLVIII. SOLTAR.

A' Ierúsálembélieknek háladások a' megöl-talmazásért..

1 A' Kórah fiai között *való Eneklő-mesternek* *adatott* ditséretes Enek.

2 **N** Agy az UR és igen ditséretes a'mi Istenünknek városában, az ő †zentségének hegyén.

3 A'Sion hegye kies hely, és mind ez egész földnek öröme, *Ez*ak felöl való ól-dala a' nagy Királynak városa.

4 Isten *vagyon* az ő palotájában, és ő efmértetik erős öltalomnak.

5 Mert imé a'Királyok egybe-gyüle-tenek, és egyetembe elmúltanak *mellöle*.

6 Ők pedig ezt látván eltsudálkozta-nak, megrettentenek és hanyat-homlok estenek.

7 A'refketés ott őket elfogá, és a'fá-j-dalom mintegy †ülő a'Ézonyi állatot.

8 A'Napkeleti †élllel elrontod a'ten-gernek hajóit.

9 Miképen hallottuk, akképen láttuk a'Seregeknek URának városában, a' mi Istenünknek városában: az Isten megerö-síti azt mind örökké.

10 Vártuk óh Isten a'te irgalmasságo-dat a'te Templomodnak közepette.

11 Miképen *vagyon* óh Isten a' te ne-ved, akképen *vagyon* a'te ditséreted mind a' földnek határaig: a' te jobbk-ezed tellyes igafsággal.

12 Örüljön a'Sion hegye, és vigadja-nak a'Júdának leányi a'te itéletidért.

13 Környékezzete-meg a' Siont, és kerüljete-meg azt; †ámláljátok-meg an-nak tornyait:

14 Nézzete-meg †ivetek †erint an-nak kö-falainak erősfégit; láfsátok-meg

az ő palotáit, hogy hirdeffétek az utánatok való nemzetségnek.

15 Mert ez az Isten mi Istenünk mind örökkön örökké; ő igazgat minket mind halálig.

XLIX. SOLTAR.

A'gazdag 's testi embereknek veszendőségek.

1 A' Kórah fiai közül való Eneklő-mesternek engedtetett Sóltár.

2 **H** Allgassátok-meg ezt minden népek: vegyétek ezetekbe mindnyájan földnek lakói.

3 Tiis mind köz embereknek fiai, 's mind nemefeknek fiai: egyetemben a' gazdag és a' fegény.

4 Az én fám fól böltseséget, és az én fivernek elmélkedése értelmet.

5 † Hajtom az én fületem példa-be-fédre, és kijelentem az én mesémet hegedüben.

6 ¶ Miért félnék a' vezedelemnek napján, midön környülvén engem az én nyomorgatóimnak hamisságok?

7 Vagynak kik biznak az ő gazdagságokban, és az ő gazdagságoknak fokaságában ditsekednek;

8 *De* az ő atyafiát fenki meg nem válthatja; sem meg nem adhatja Istennek az ő váltságának árrát:

9 (Mert az ő lelkének váltsága drága, és megfünik mind örökké.)

10 Hogy élne mind örökké, és ne látá foha a' koporsót.

11 Mert *akarkiis* látja, hogy a' böltsekis meghalnak; és a' bolondok az eztelelekkel egyetembe elveznek, és az ő gazdagságokat másnak hagyják.

12 *De mégis* az ő gondolatjok ez: hogy az ő házok örökké, és az ő lakó helyek nemzetségről nemzetségre; és az ő nevek a' földön megmaradjon.

13 *De* efféle ember az ő tizteffégében meg nem marad, mert hasonlatos a barmokhoz mellyek elveznek.

14 Ez ő életek noha merő bolondság; mégis az ő maradékjok javalják az ő tselekedeteket.

15 Mint a' juhok pokolra vettetnek, a' halál megeméfti őket, az igazak ő rajtok jó reggel uralkodnak; az ő erősségek elvéz, és a' pokol *lében* az ő lakó helyek.

6 *De* az Isten megfabadítja az én lelke-met a' pokolnak kezétől, és magához vézzen engemet.

† *Fell.* 45:2. *Al.* 78:2. *Mát.* 13:35.

17 Ne félj *azért* attól, ha ki meggazdagul, és az ő házának ditsősége megöregbül.

18 † Mert semmit a' halálba magával el nem vízen, sem alá nem áll véle az ő ditsősége.

19 Mert életében elvette az ő javait; ditsérik ötet, hzogy magával jól tett:

20 *Maga* mégyen az ő eleinek nemzetségéhez, és foha örökké nem lát világosságot.

21 Az ember mikor tizteffégben volna, nem vette ezébe magát; annakokáért hasonlítottat a' barmokhoz mellyek elveznek.

L. SOLTAR.

Tanúság az igaz Isteni szolgálatról.

1 Asáfnak engedtetett Sóltár.

A Z Isteneknek Istene, a' Jehova fól, és hívja a' földet Napkelettől fogva mind Napnyugatig.

2 A' tókélletes szépségü Sionból jelenik-meg az Isten.

3 Eljö a' mi Istenünk, és nem hallgat: megeméftő tűz vagy on ő elötte, és ő környüle erős forgó-fél.

4 Szólította az egeket onnan felül, és a' földet, az ő népének megítélésére; *ezt mondván.*

5 Gyüjtsétek én elömbe az én fenteimet, kik én velem fözetséget tettenek vala az áldozat által.

6 Es az egek kijelentik az ő igazságát: mert az Isten Biró.

7 ¶ Hallgassátok-meg, *ugymond*, én népem, és szólok; te Izrael, és bizonyosságot tézek néked: Istened, te Istened vagyok.

8 Nem az áldozatokért feddözöm te veled, mert a' te egészen égő áldozatid füzntelen én előttem vagynak.

9 Nem kedvellem a' te házadból a' tulkot, és a' te aklaidból a' bakokat.

10 Mert enyím az erdőnek minden vada, a' hegyeken való fok ezer barmok.

11 En efmérem a' hegyeknek minden repeső állatit, és a' mezőnek vadaival én birok.

12 Ha megéhezném sem mondanám-meg tenéked; mert enyím e' világnak † kereksége és annak tellyeffége.

13 Avagy ézémé én a' bikáknak húfokat, vagy a' bakoknak véreket izomé?

14 Aldozzál az Istennek ditsérettel, és add-

† *Iób.* 27:15. † *Fell.* 24:1.

add-meg a' Magasságban lakozó *Istennek* a' te fogadáfidat.

15 És hijj engemet segítségül a' te nyomorúságodnak idején: megfabadítlak téged és ditsőítez engemet.

16 A' hitetlennek pedig ezt mondja az Isten; Miért hirdeted te az én rendelé-fimet, és miért vézted az én fözetségemet a' te fázdra;

17 Te pedig gyüölöd a' fenyítéket; és hátad-megé veted az én befédimet?

18 Mihelyt lopót látánda *azonnal* melléje adod magadat, és a' te tárfalkodásod a' paráznákkal vagy on:

19 A' te fázdat megnyitod a' gonofra, és a' te nyelved álnokságot fól:

20 Leülz, és a' te atyádfia ellen fólz: a' te anyádnak fiátis fízalmazod.

21 *Mikor* te ezeket tselekednéd, mivelhogy én hallgatok vala, azt gondoltad hogy te hozzád hasonlatos vagyok: *de* én megfedlek téged, és renddel fzemeid eleikbe rakom a' te gonofságidat.

22 Vegyétek ezetekbe immár ezt ti kik az Istent elfelejtitek; hogy el ne ragadjalak, és ne légyen megmentő.

23 A' ki ditsérettel áldozik, az ditsőt engem: a' ki az ő útait jól vezérli, megmútatom annak az Isten fabadítását.

LI. SOLTAR.

Dávidnak könyörgése.

1 Dávid Sóltára az Eneklő-mesternek engedtetett.

2 *Mikor* ő hozzá ment volna † Nátán Proféta, minekutánna Bethfabéval vétkezett volna.

3 **K** Önyörülj én rajtam, én Istenem, a' te irgalmasságod fzerint; a' te irgalmasságidnak fokságok fzerint töröld-el az én büneimet.

4 Valóban mofs-meg engemet az én álnokságomból, és az én bünömből tiztíts-ki engemet:

5 Mert az én vétkeimet én efmérem, és az én bünöm füzntelen előttem forog énnékem.

6 Tenéked, tsak tenéked vétkeztem, és gonofságot tselekedtem a' te fzemeid előtt; † hogy igaznak itélteffél a' te befédidben, és tizta légy mikor itélz.

7 Imé én álnokságban fogantattam, és az én anyám bünben melegített engemet *az ő méhében.*

8 Imé gyönyörködöl te igazságban, a' melly a' vesékben vagy on; és engemet † 2 *Sám.* 11:12. † *Róm.* 3:4.

kiváltképen a' böltseségre megtanítottal vala.

9 Mofs-meg engemet isóppal, † és megtiztúlok; mofs-meg engemet, és féjérb lézkek a' hónál.

10 Engedjed hogy halljak örömet és vigaságot: hogy örvendezzenek az én teteim, mellyeket megrontottal.

11 Fordítsd-el az én büneimtől a' te ortzádat, és minden én álnokságimat töröld-el.

12 Teremts bennem tizta fívet Isten, és az erős lelket újítsd-meg én bennem.

13 Ne veß-el engem a' te ortzád elöl, és a' te fzent lelkeidet ne vedd-el én tölem.

14 Add-meg énnékem a' te idvezíté-sednek örömét, és az engedelemnek lelkeivel erősíts-meg engemet.

15 Tanítom a' bünösöket a' te útaidra, és a' bünösök te hozzád megtérnek.

16 Szabadíts-meg engemet a' vértől, óh Isten, én idveffégemnek Istene! és az én nyelvem nagy örömmel hirdeti a' te igazságodat.

17 *URam* az én ajakaimat nyífd-meg, és az én fám hirdeti a' te ditséretedet.

18 Mert nem gyönyörködöl az áldozatban, hogy azt adjak tenéked: az egészen égő áldozatot nem akarod.

19 Az Isten előtt kedves áldozatok, a' töredelmes lélek, a' töredelmes és keserves fívet Isten nem utáld-meg.

20 Tégy jól a' te jó-akaratedből a' Sionnal; és építs-meg a' Jérusálem köfalaít.

21 Akkor kedvesek léznek te előttd az igazságnak áldozati; az egészen égő áldozatok, és a' háladáfnak áldozati: akkor a' te óltárodon áldoznak néked tulkokkal.

LII. SOLTAR.

Panaaszolkodik Dávid Dóeg ellen.

1 Dávidnak Tanítása, az Eneklő-mesternek engedtetett.

2 Midön az Iduméus Dóeg † eljövén Saulnak ezt jelentené mondván: Dávid az Ahimélek házába ment-bé.

3 **M** It ditsekedel a' gonofban, óh te magabiró? Az erős Istennek jó volta füzntelen való.

4 Szóla *fz* meggondolt ártalmakat, a' te nyelveddel, *melly* hasonlatos az éles beretvához, óh te álnokságnak mestere!

5 Sze-

† 3 *Mós.* 14:6. 4 *Mós.* 19:6. † 1 *Sám.* 22:9.

5 Szereted a' gonofzt inkább hogy nem a'jót, és a' hazugságot hogy nem főlni igazságot.

6 Szeretű minden ártalmas befedeket, és az álnok nyelvet.

7 ¶ Az Erős Istenis elront tégedet mind örökké, elragad tégedet, kigyomlál tégedet a' te hajlékodból, és kifagat tégedet az élőknek földökből.

8 Mellyet az igazak látván, félnek, és tégedet tsúfolván, ezt mondják:

9 Imé ez a' férfiú, ki az Istennek hatalmában nem bizott; hanem bizott az ő gazdagságának sokságában, és az ő ereje vólt az ő gonofzságában.

10 ¶ En pedig vagyok az Isten Házában, mint a' zöldellő olaj-fa, bizom az Isten jó-vóltában mind örökkön örökké.

11 Tisztellek tégedet mind örökké, mert te tselekedted ezt: Várom a' te nevedet, mert jó azok előtt a' kikhez te kegyelmes vagy.

LIII. SOLTAR.

Lásd-meg ennek Summáját oda fel. Sólt. 14.

1 Az Eneklő-mesternek adatott tanítáfa Dávidnak a' fipolás mellé való éneklésre.

2 **E**Zt mondja a' balgatag ember az ő zivében; Nintsen Isten. Megromlottanak, és utálatos hamif-ságot tselekedtek; nintsen ki jót tselekedjék.

3 ¶ Az Isten a' mennyégből alá tekintett az embereknek fiaira, hogy meglátná ha vólna valaki ¶ értelmes, és ki az Istent megkeresné.

4 Mindnyájan elhajlottanak, és egyenképen megvesztenek: nintsen ki jót tselekedjék, nintsen tsak egyis.

5 Avagy nem értelem nélkül valóké a' hamif-ságnak tselekedői, kik az én népe-met megézik mintha kenyeret ennének; kik az Istent segítségül nem hívják?

6 Ott félnek nagy félelemmel, az hol nintsen félelem: mert az Isten elfélel az azoknak tetemeiket kik te ellened tábort járnak: és te megfégyeníted azokat, mert az Isten őket utálatosfokká tézi.

7 Oh vajha eljöne Sionból Izraelnek a' Szabadító! Minekutánna az UR vízfáhozza az ő népének foglyait, örül a' Jákób, és örvendez az Izrael.

LIV. SOLTAR.

Könyörög Dávid a' megszabadításért.

1 Dávid tanítáfa adatott az Eneklő-

¶ Róm. 3:10.

mesternek a' hegedün való éneklésre.

2 Mikor a' Ziféufok eljövén mondanak Saulnak: ¶ Nem mi nálunk lappangé Dávid?

3 **I**Sten a' te nevedért szabadíts-meg engemet, és a' te hatalmadságodból ítélj-meg engemet.

4 Isten hallgaf-d-meg az én imádságot, figyelmezz az én szájam befedire.

5 Mert az idegenek feltámadtanak én ellenem, és a' kegyetlenek keretik az én lelkemet: kik az Istent nem gondolják-meg.

6 ¶ Imé az Isten nékem segítségem: és az UR örizője az én lelkemnek.

7 Bozfűt áll az én utánam lefelkedőkön: a' te igazságod által rontsd-meg őket.

8 ¶ Akkor szabad-akaratomból áldozom tenéked; tisztellem a' te nevedet URam, mert igen jó.

9 Mert minden nyomorúságból megszabadíta engem, és az én ellenségimen való bozfű-állást meglátá az én szemem.

LV. SOLTAR.

Dávid megszabadításért könyörög.

1 Dávidnak tanítáfa melly adatott az Eneklő-mesternek a' hegedün való éneklésre.

2 **H**Allgaf-d-meg Isten az én imádságot: és ne rejtse-el te magadat az én könyörgésem elöl:

3 Figyelmezzél én reám és hallgaf-meg engemet: mert firok az én gondolatomban és háborgok.

4 Az ellenségnek szaváért, és a' hitellenek nyomorgatásáért: mert hazugságot költenek én reám, és nagy dühösséggel ellenkeznek én velem.

5 Az én zivem retteg én bennem, és a' halál félelmi környülvöttek engem.

6 A' félelem és rettegés esett én reám, és környülvött engem a' rezketés:

7 Mondék: Vajha valaki nékem szar-nyat adna mint a' galambnak! elrepül-nék és nyugodnám-

8 Imé mezfűe elmennék, és a' puftában lakoznám.

9 Sietnék kifabadúlni e' febes zélből, e' forgó-zélből.

10 Vefesd-el URam, és ozfalsd-el az ő nyelveket; mert látok bozfűságtételt és háborgást a' városban:

11 Nappal és éjjel környülvézik a' várost

¶ 1 Sám. 23:19.

várost kik a' köfalokon vigyáznak; hamif-ság és ártalom vagyon abban:

12 Nyomorúságok vagynak abban; és el nem távoznak az ő útjától a' ravasz-ság és álnokság.

13 Mert nem az ellenség illetett engem zidalommal, mert elfenvedném; nem az én gyűlölöm emelte-fel magát én ellenem, mert elrejtettem vólna magamat az előtt:

14 Hanem te én hozzám hasonló halandó ember, én vezérem, és én barátom;

15 Kik együtt gyönyörüségesen tanátskoznak vala: és az Isten Házába mégyünk vala úgymint társak.

16 A' halál vegye környül őket, elevenen szálljanak a' koporsóba, mert azoknak társaságokban gonofzságok vagynak, ő közöttök.

17 ¶ En pedig az Istenhez kiáltok, és az UR megszabadít engemet.

18 Estve, reggel és délben imádkozom és főlok, míg-nem meghallgatándja az én főomat.

19 Megszabadította az én életemet az én ellenem való hadtól, helybeztetvén engemet békefésében: mert főkan valának én ellenem.

20 Meghallja az Erős Isten, és megbünteti őket, mivelhogy ő mind örökké megmarad; kik nem akarnak elváltozni, és nem félnek az Istent:

21 Kezeit felemelte azok ellen kik ő véle békeféségek valának; megrontotta az ő fővetségét.

22 A' vajnál lágyabbak az ő szájának befedi, de az ő zivében háborúság vagyon: lágyabbak az ő befedi az olajnál, jóllehet éles szablyák azok.

23 ¶ Vefesd az URra a' te terhedet, és ő gondot vifel te rólad: és nem engedi hogy az igaz ember mind örökké háborgatassék.

24 Te azért Isten a' verembe tafítod ezeket: a' vér-főpók és álnokok az ő életeknek felétis nem élik-meg; En pedig te benned bizom.

LVI. SOLTAR.

Dávid könyörög a' megszabadításért.

1 Az Eneklő-mesternek adatott jeles éneke Dávidnak, a' mezfűnven valóktól méltatlanságot fenvedő lélekről: mikor ötöt megragadnák a' Filistéufok Gáthban, 1 Sám. 21:11.

¶ Fell. 17:3.

2 **K**önyörülj rajtam Isten: mert elakart engemet nyelni a' halandó ember: és minden-nap ellenem hadakozván engemet nyomorgat.

3 Az én ellenségim minden napon el akartak engemet nyelni: bizony főkan hadakoznak én ellenem óh Magaf-ságos Isten.

4 Mindazáltal valamennyifér féltem, én te benned biztam.

5 Az Istent ditsérem az ő befedéért: az Istenben bizom, mert félek: mit árt-hatna nékem az ember?

6 Minden napon az én befedemben patvart találnak, én ellenem vagyon minden ő gondolatjok ártalomra.

7 Egybe-gyűlnek, elrejtik magokat; nyomoznak engemet, úgymint kik várják az én életemnek végét.

8 Az ő hamif-ságokért, azt alítják hogy megmenekednek; a' te haragodban Isten a' népeket rontsd-meg.

9 Az én bújdosáfimnak számát jól tudod: az én könyhullatáfimat a' te tömlödbe raktad; avagy nem tudnádé azoknak számokat?

10 Akkor az én ellenségim hátrafordúlnak a' melly napon kiáltándok; ezt tudom hogy az Isten vagyon én velem.

11 Az Istent ditsérem az ő befedéért. Az URat ditsérem az ő befedéért.

12 Az Istenben bizom: semmit nem félek, mit árt-hatna nékem az ember?

13 ¶ En velem lébnek óh Isten a' tenéked tött fogadáfim; megadom néked a' ditséreteket.

14 Mert megszabadítottad az én lelke-met a' halálból, és lábaimat az esettől: hogy züntelen járjak te előtted Isten, az élőknek világofságokban.

LVII. SOLTAR.

Ittis szabadulásért könyörög Dávid.

1 Az Eneklő-mesternek adatott jeles éneke Dávidnak, melynek értelme: Ne vefesd-el: midön Saul előtt szaladna a' barlangba, 1 Sám. 24.

2 **K**önyörülj rajtam Isten, könyörülj rajtam, mert te benned bizik az én lelkem, és a' te szar-nyaidnak árnyékában vagyon reménységem, mig elmúlnak a' nyomorúságok.

3 Kiáltok a' Magaf-ságos Istenhez, az Erős Istenhez, ki elvégezi hozzám való jó-akarátját.

4 Elküld a' mennyből, és megtart engemet,

gemet, az engem elnyelőnek gyalázatja ellen: elbótsátja Isten az ő kegyelmességét és igazságát.

5 Az én lelkem az orozlánok között *vagyon*, feküszöm a' gyújtogatók között; olly emberek között, kiknek fogok dárida és nyilak, és kiknek nyelvek éles szablya.

6 † Magasztaltassál-fel az egeknek felette őh Isten: mind az egész földön *légyen* a'te ditsőséged.

7 Hálót † tsináltak az én járásimnak, meggörbedett az én lelkem: vermet ástak én előttem, de ők estek abba.

8 ¶ Kéz az én szívem Isten, kéz az én szívem, éneklek *azért* és ditséretet mondok.

9 Serkenj-fel én ditsőségem: serkenj-fel én énekem és hegedüm; jó reggel felferkenek;

10 Tisztellek tégedet én URam, a' népek között, és éneket mondok tenéked a' Pogány népek között:

11 * Mert mind az édig felmagasztaltott a' te irgalmasságod, és mind a' felhökig a'te igaz mondásod.

12 Magasztaltassál-fel az egeknek felette Isten; és mind az egész földön *légyen* a'te ditsőséged.

LVIII. SOLTAR.

Panaşa Dávidnak a'Saul tanátsofi ellen.

1 Az Eneklő-mesternek *adatott* jeles Eneke Dávidnak *illy értelmü*: Ne vezérsd-el.

2 **A** Vagy bizonynal igazságot szóltoké ti kik egybe-gyültetek? Avagy igazán ítélteké ti embernek fiai?

3 Söt inkább a' ti szívetekben hamiságot forgattok; e' földön a'ti kezeiteknek hamiságát méritek.

4 Elidegenültek a' hitetlenek az ő *annyoknak* méhétől fogva, tévelygettek az ő *annyok* méhétől fogva, szólván hazugságot.

5 Az ő mérgek olyan mint a' kigyónak mérge, mint a' fiket Aspifnak melly az ő füleit bédugja.

6 Melly nem hallja a' bűbájofoknak szavakat; és a' bájolónak, ki böltsen tud bájolni.

7 Isten rontsd-el az ő fogaikat az ő szájokban; az orozlánoknak zápfogait rontsd-meg URam.

† Al. 108:6. † Fell. 7. 16. és 9:16.

* Al. 108:2--5. * Fell. 36:6.

8 Elolvadnak, mint a' víz féllal folynak egymástól: megvonták az ő kéziveket, de elromolnak.

9 Mint a' tsiga elolvadván elmúlnak, és mint az a' szonyi-állatnak idétlen gyermeke, melly nem látta a' Napot.

10 Minekelőtte megérezzék a' ti faze-kaitok a' tövifnek *tüzét*, mint a' nyers bús, azonképen a' harag mint a' forgó-féll vezesse-el őket.

11 Örül az igaz mikor látja a' bozszúálást, az ő lábait mossa a' hitetlenek véreben.

12 Es ezt mondja az ember; Bizonyára *vagyon* az igaznak jutalma; kétség nélkül *vagyon* ítélő Isten e' földön.

LIX. SOLTAR.

Kér Dávid Istentől szabadulást.

1 Az Eneklő-mesternek *adatott* jeles Eneke Dávidnak, *értelme*: Ne vezérsd-el; † Midön Saul küldé, hogy az ő házát környül-vévén őket megölnék.

2 **S** Zabadíts-meg engemet az én elenségimtől én Istenem; és az én ellenem támadóktól ments-meg engemet.

3 Szabadíts-meg engemet a' hamiságnak tselekedőitől, és a' vér ontó emberek ellen tarts-meg engemet.

4 Mert imé, lefelkednek az én lelkem után, egybe gyültek én ellenem az erősek; nem az én hamiságomért, sem az én bűnömért, URam!

5 Minden hamiságom nélkül egybe-gyülnek, és magokat kézfítik: Serkenj-fel én előmbé, és *ezeket* lásd-meg.

6 Es te URam, Seregeknek Istene; Izraelnek Istene, serkenj-fel hogy bűntesd-meg mind e' pogányokat: ne könyörülj mind azokon kik hamiságot tselekednek.

7 Estvére én *bozzám* jönnek, ordítanak mint az ebek; és kerülük a' várost.

8 Imé tsátsognak az ő szájokkal, szablya *vagyon* az ő ajakokban, mert *azt mondják*: † kitsoda hallja *ezeket*?

9 ¶ Te pedig URam nevedet őket, és megtsúfolod mind e' pogány népeket.

10 Míg az ő hatalma tart, te reád vigyázok; mert az Isten nékem váram.

11 Az én kegyelmes Istenem engemet elől-vézen: az Isten megadja látnom az én ellenségim *felől való kívánságomat*.

12 ¶ Ne vezérsd-el őket *mindenestől*, hogy

† 1 Sám. 19:11. † Fell. 10:11.

hogy el ne felejtkezzék az én népem; hanem a' te hatalmaddal tégyed bujdosók-ká őket, és alázd-meg őket URam mi paifunk.

13 Az ő szájoknak bűne, az ő ajakoknak beféde, fogattassanak-meg az ő kevélységeiben: mert csak átkot és hazugságot szólnak.

14 Emézd-meg őket a'te busulásodban, emézd-meg, úgy hogy ne legyenek; és tudják-meg hogy az Isten uralkodik a' Jákób *népe* között mind a' földnek határáig.

15 Kik *bozzám* jönnek estve, ugatnak mint az ebek; és kerülük a' várost.

16 Magokat kényszerítsék eledel kerfni; és mikor meg nem elégítettnek, *ében* feküdjenek-le.

17 En pedig éneklek a' te hatalmat, és minden reggel éneklek a' te kegyelmességedet: mert nékem váram vóltál, és óltalmam az én nyomorúságomnak napján.

18 Az én óltalmam te nálad *vagyon*, éneket mondok *néked*: mert az Isten nékem váram: ő az én kegyelmes Istenem.

LX. SOLTAR.

Könyörög az Izrael népe jó állapotjáért.

1 Dávidnak jeles Eneke *adatott* az Eneklő-mesternek a' hat húrion hegedülési tanúságra.

2 Midön † hartzolna a' Mésopotámiai Sirusokkal, és a' Tzobai Sirusokkal: holott Joáb megtért, és megvert tizenkét ezer Edomitákat a' Sól-völgyben.

3 **I**sten † elvetettél vala minket, elszélesztettél vala minket, megharagudtál vala, térj-meg mi hozzánk.

4 Megrendítetted vala a' földet, két-felé válastottad vala azt; építsd-meg annak romlásit, mert megindult.

5 A' te népednek nehéz dolgokat mutattál vala: itattál vala minket rettegésnek borával.

6 Adtál a' tégedet féloknek zárlót, mellyel éljenek az igazságért.

7 Hogy megzabaduljanak a'te szerelmesid: tarts-meg a'te jobb-kezeddél, és hallgass-meg engemet.

8 * Az Isten szólt az ő Szentséges hajlékjában, örvendezek: elosztom a' Sike-mitáknak örökségeket: és a' Sukkóthnak völgyét elmérem:

† 2 Sám. 8:3, 13. † Fell. 44:10. * Al 108:8.

9 Enyim a' Gileád, és enyim Manassé: Efraim az én fejemnek ereje: Júda az én törvény rendelöm.

10 Moáb én mosdó-medentzém, Edomra vetem az én farumat: te Pálestína énnékem örülj.

11 De kitsoda vízen engemet az erős városokba? kitsoda vezérel engemet Edomig?

12 Avagy nem teé Isten, ki minket megvetettél vala: és nem mégy vala ki, Isten, a' mi fereginkkel?

13 ¶ Légy segítségül nekünk a' mi nyomorúságunk után: mert hijába való az emberi segítség.

14 Te benned bizván erősen tselekezünk: és ő eltapodja a' mi ellenséginket.

LXI. SOLTAR.

Istentől azelőtt vótt segítséggel erőfíti hitit a' könyörgésben.

1 Dávid *Sóltára*, *adatott* az Eneklő-mesternek a' hegedü mellé.

2 **H** Allgassd-meg Isten az én kiáltásomat; figyelmezzél az én könyörgésemre.

3 A' föld határáról kiáltok te hozzád, az én szívem keserűségében: vigy engem nálamnál magasb köziklára:

4 Mert lettél nékem reménységem, és erős torony az ellenség ellen.

5 Lakozom a' te Hajlékodon mind örökké: folyamodom a' te szárnyaidnak árnyéka alá.

6 Mert te Isten meghallgattad az én kívánságimat; és a'te nevednek tisztelőinek megadtad az ő örökségeket.

7 ¶ A' Király életének ezendeit szaporítsd-meg, és az ő ezendei *legyenek* mint fok nemzetségnek ezendei.

8 Lakozzék mind örökké az Isten előtt; kézfíts kegyelmességet és igazságot *mellyek* megörizzék őket.

9 ¶ És így éneket mondok a'te nevednek mind örökké, és megtelleyesitem az én fogadásimat minden napon.

LXII. SOLTAR.

Panaşa Dávidnak a' Saul solgái ellen.

1 Dávid *Sóltára*, *adatott* az Eneklő-mesternek a' Jédutun mellé.

2 **T** Sak az Istenben nyugozik az én lelkem: mert ő tőle *vagyon* az én szabadulásom.

3 Tsak ő az én köziklám és az én szabadítóm, ő az én óltalmazóm; azért meg

meg nem mozdulok felettébb.

4 Meddig gondolkodtok ti mindnyájan a' férfit ellen, hogy öt megöljétek, mintegy meghanyatlott falt és megdöjtetett gyepűt?

5 Tanácskoznak csak arról, mimódon ötet az ő méltóságából levefsék, gyönyörködnek a' hazugságban: fájokkal nekem jót mondanak, fívekben gonofzt mondanak.

6 Mindazáltal csak az Istenben nyugodjál én lelkem; mert ő tőle vagyon az én reménységem.

7 Csak ő az én köziklám és szabadítóm: én felmagasztalom, azért nem mozdulok-meg.

8 Az Istenben vagyon az én szabadulásom és ditsőségem; az én erős köziklám, az én óltalmam az Istenben vagyon.

9 Bizzatok ő benne mindenkor ti népek, a' ti fíveteket töltsétek-ki ő előtte: az Isten óltalmunk minékünk.

10 Bizony hijába valók az embernek fiai, és hazugok a' Fejedelmeknek fiai: ha mérő serpenyöbe vettetnek, a' feminél mindnyájan alább valók.

11 Ne bizzatok a' kegyetlenségben, és a' ragadozásban, és ne legyetek hijába valók: gazdagságokba bővelkedök, ne bizzatok azokban.

12 Egyszer szólott az Isten, kétfézer hallottam ugyan azont, hogy a' hatalomság csak az Istené.

13 Es tiéd URam a' kegyelmesség; bizony te megfizetf mindennek az ő tselekedete fzerint.

LXIII. SOLTAR.

Az Isteni szolgálatban való megjelenbetést kéri Istentől.

1 Dávid Sóltára † mikor volna a' Júda puftájában.

2 EN Istenem, én Erős Istenem vagy te, jó-reggel kereslek tégedet; az én lelkem fómjúhoz tégedet: kívánt tégedet az én testem a' pufta, fómjúhozó, és viz nélkül való földön:

3 Hogy a' te hatalomságodat és ditsőségedet látnám, a' mint a' fzent Hajlékban fozoktalak vala téged látni:

4 (Mert a' te kegyelmességed jobb az életnél) hogy az én ajakim ditsérjenek tégedet.

5 Es úgy áldanálak tégedet az én éle-
† Iób. 34:11. Péld. 24:12. † 1 Sám. 25:14, 15.

temben: és a' te nevedben felemelném az én kezeimet:

6 Mint a' kövérséggel úgy bétellyefedik az én lelkem, mikor víg ajakkal ditsér tégedet az én fám.

7 Mikor megemlekezem te rólad az én ágyamban, és éjjeli vigyázáfimban gondolkodom te felöled.

8 Mert nekem segítség voltál: és a' te fárnyaidnak árnyékában örvendezek:

9 Az én lelkem te hozzád ragafzkodott, a' te jobb-kezed örizett engemet.

10 Azok pedig a' kik vezedelemre keresik az én lelkemet, a' földnek alsó részére mennek.

11 A' fáblyának kezébe esnek, és a' rókáknak léfnek eledeli.

12 A' Király pedig örvendez az Istenben, és ditsekedik, valaki esküfzik ő reája; mert bédugattatik a' hazugság fólóknak fájok.

LXIV. SOLTAR.

Dávid könyörög szabadulásáért:

1 Dávid Sóltára az Eneklő-mesternek adatott.

2 H Allgafd-meg, Isten, az én panafolkodáfomban való fomat; az ellenségnek félelmétől mentsd-meg az én lelkemet.

3 Rejts-el engemet a' gonof-akaróknak tanácsok előtt, a' hamiffág tselekedöknek gyülekezetek előtt:

4 Mert megélesítették mint a' fáblyát az ő nyelveket; az ő nyilokat reám igazították, az ő keferü befedeket.

5 Hogy lövöldözzék † titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözik azt, és nem félnek.

6 Megerősítették magokat a' gonofban, fólóknak arról hogy énnékem tört vefsenek, és azt mondják; Kitsoda látja őket?

7 Tudakoznak álnokságokról; megeméfttetünk azokkal, a' mellyeket nagy álnoksággal talátnak: olly mélységes és elrejtetett annak a' férfitúnak fíve.

8 De meglövi az Isten őket az ő nyilával; és nagy hirtelenséggel megostoroztatnak.

9 Es az ő magok nyelvekkel megütöznek ő magokba: és megrettennek mindnyájan a' kik azokat látják.

10 Es meglátják minden emberek és beféllik az Istennek dolgát, és az ő tselekedetit megértik:

† Fell. 11:2.

11 Ör-

11 Örvendez az igaz az URban, és bizik ő benne: és ditsekednek mindnyájan az igaz fízü emberek.

LXV. SOLTAR.

Lelki és testi jókért való Isteni ditséret.

1 Dávidnak éneki ditsérete az Eneklő-mesternek engedtetett.

2 T Egedet kell nagy tsendefséggel várunk, tiéd, Isten, a' ditséret Sionban; és tenéked adják-meg a' fogadást.

3 Ott mégyen te hozzád minden test, ki meghallgatod a' könyörgést.

4 A' hamiffágnak befedit, mellyek mi rajtunk erőt vöttenek, és a' mi büneinket te tisztítod-el.

5 Bóldog az a' kit te válaftaf és magadhoz fogadf, hogy lakozzék a' te tornázidban: megelégítettünk a' te Házadnak javaival, a' te Templomodnak fzent dolgaival.

6 Rettenetes dolgokat fólaf minékünk, a' te igazságodban, óh mi idveségünknek Istene, e' földnek minden végeinek és a' mezfe való tengernek reménysége!

7 Ki a' hegyeket megerősítet a' te erödel, ki hatalommal környülvétettél.

8 Ki megenyhítet a' tengereknek zúgáfokat, és azoknak habjainak zúgáfokat: és a' népeknek háborgáfokat.

9 Es félnek a' te jeleidtől, valakik a' földnek határin lakoznak, és örvendeztet azokat a' reggelért és estvéért.

10 Meglátogatod e' földet és megöntözöd azt, bövséggel meggazdagítod azt: az Istennek folyó-vize tellyes vizekkel; gabonát fzerzef önékiek, mert úgy rendelted a' földet.

11 Annak barázdáit megrézfegítet, megnedvesítet hantjait, a' zápor esökkel meglágyítod azt, annak termését megláldod.

12 Megékesítet az eftendöt a' te jóvóltoddal, és a' te öfvényid kövérséggel tsepegnek:

13 Tsepegnek a' puftának aklaira, és a' halmok örömmel vétetnek környül.

14 A' mezök juhokkal megtelleyfednek, és a' völgyek gabonával meggazdagúlnak, örvendeznek, és éneket mondanak.

LXVI. SOLTAR.

Intés az Isten ditsőségének ditsérésére.

1 Az Eneklő-mesternek engedtetett ének és Sóltár.

Örvendezetek az Istennek, földnek minden lakofi:

2 Enekeljétek ditsőségét az ő nevének, ditsöitsétek és ditsérjétek ötet:

3 Mondjátok az Istennek; Melly tsudálatofok a' te dolgaidd: a' te hatalomságodnak nagy vóltáért, a' te ellenségid hazudnak tenéked.

4 E' földnek minden lakofi imádjának tégedet, és énekeljenek tenéked; énekeljenek a' te nevednek.

5 Jertek-el és láffátok az Istennek dolgait; tsudálatofok az ő tselekedeti az embernek fiaihoz.

6 A' tengert † megfáraztja, a' folyóvizet † fbaraz lábbal mentek-által, ott örvendeztünk ő benne.

7 Uralkodik e' világon hatalomságával; az ő fzei a' Pogányokat nézik; hogy a' kik engedetlenek, fel ne fuvalkodjanak magokban.

8 Aldjátok népek a' mi Istenünket, és zengjen az ő ditséretinek fza.

9 Ki megeleveníti a' mi lelkünket, és nem engedi hogy a' mi lábaink elefjenek.

10 Mert megkésértgettél minket Isten, megpróbáltál minket tűzzel, mint az ezüft megpróbáltatik.

11 Bévittél minket a' hálóba, megfözörtöttad a' mi derekainkat.

12 A' mi fejünkre ültetted az embereket, tűzbe és vizekbe mentünk, mind azáltal vittél minket fzip kies helyre.

13 Elmégyek azért a' te Házadba áldozatokkal; megadom tenéked az én fogadáfimat.

14 A' mellyeket az én ajakaim ígértek, és mellyről fóló az én fám az én nyomorúságomban.

15 Kövér kosóknak égő áldozatival áldozom tenéked jó illattal egybe: áldozom ökrökkel és barmokkal.

16 Jöjjetek-el, halljátok-meg, és megbeféllem minden iftenfélöknek, a' mellyeket tselekedett az én lelkemmel:

17 Ö hozzá kiálték az én fám, és az én nyelvem alatt felmagasztaltatott:

18 Ha hamiffágra néztem volna az én fízemben, meg nem hallgatott volna az UR.

19 De bizonyára meghallgata az Isten, és az én könyörgésemnek befedére figyelmezett.

C c

20 Al-

† 2 Mós. 14:21. † Ióf. 3:14.

20 Aldott az Isten, ki nem vetette-meg az én könyörgésemet, és irgalmaságát nem vonta-meg tőlem.

LXVII. SOLTAR.

Iövendölés a' Pogányok elbivattatásokról.

1 Az Eneklő-mesternek engedtetett éneki Ditséret a' hegedü mellé.

2 **A**Z Isten könyörüljön rajtunk és áldjon-meg minket, világosítamag mi hozzánk az ő ortzáját.

3 Hogy megesmérjék e' földön a' te útadat; minden Pogány népek között a' te szabadításodat.

4 Tisztelnék téged a' népek Isten, tisztelnék téged minden népek.

5 Örvendnek és vigadnak a' nemzet-ségek; mert itéled a' népeket igazságban: és a' nemzetfégeket e' földön igazgatod.

6 Tisztelnék téged a' népek Isten, tisztelnék téged minden népek.

7 A' föld megadta az ő gyümölsét: megáld minket az Isten, a' mi Istenünk.

8 Megáld minket az Isten; és félik ötet a' földnek minden határi.

LXVIII. SOLTAR.

A' Christus gyözedelme és orságlása felett való diadalmi Enek.

1 Dávidnak éneki Ditsérete az Eneklő-mesternek engedtetett.

2 **M**ikoron Isten † felkél, az ő ellenségi elfélednek, és elfutnak az ő gyüölői az ő ortzája elől.

3 Mint a' füst elféledtetik, azonképen elféledted őket: miképen elolvad a' viaf a' tűz előtt, azonképen elveznek a' hitetlenek az Isten ortzája elől.

4 De az igazak örvendeznek és vigadnak az Isten előtt; és örülnek nagy örömmel.

5 **E**nekeljete az Istennek, mondjatek ditséretet az ő nevének; magasztaljatek azt a' ki lakozik kies helyeken, kinek neve Jah, és örvendjete ő előtte.

6 Az árváknak attyok, és az özvegyeknek örizőjök az Isten, ki az ő zentséges helyében lakik.

7 Az Isten az egyedül valókat megfaporítja tfeleddel, és kihozza hatalmason a' megkötöztetteket: de az engedetlenek lakoznak fázraz helyen.

8 Oh Isten mikor a' te néped előtt járál: mikor a' puftán járnál.

9 A' † föld reng vala, az egekis tse-

† 4 Mós. 10:35. † 2 Mós. 19:16, 18.

pegnek vala az Istennek jelen volta miatt; a' Sinai hegyis az Istennek, az Izrael Istenének előtte.

10 Bövséges esöt adf vala Isten a' te örökségedre, és az elfaradtat megújítod vala.

11 A' te juhaid laknak azon, mellyeket kézfittérel jó-vóltodból a' füzölködőért, oh Isten!

12 Az UR ad vala befédre való alkalmatófságot; és a' ditséző a' zonyi-állatoknak feregek nagy vala ezt mondván:

13 A' feregeknek Királyai elfutottak, elfutottak: és az † otthon ülő a' zonyi-állatok o'ztották a' nyereséget.

14 Jóllehet a' kormos fazekak között ültetek, mindazáltal léftek hasonlatófok az ezüfttől tündöklő galambnak farnyához, vagy a' mellynek farnyai hasonlatófok a' sárga aranyhoz.

15 Mikor a' Mindenható Isten elféledte a' Királyokat azon a' földön, lön akkor fejer mint a' Sálmon havafa.

16 Az Isten hegye, kövér hegy; fok halmoknak hegye, kövér hegy.

17 Mit kevélykedtek ti halmos hegyek? ez hegyet kívánta Isten hogy lakoznék azon, az UR is lakozik azon mind örökké.

18 Az Isten fiekerei húf ezerek, fok ezer Angyalok: az UR vagyon azokkal, mint a' Sinai hegyen, ugy vagyon az ő fzent hajlékában.

19 Felmenvén † a' magafságba, foglyoknak fokságát fogád, ajándékokat vévén o'ftogatál az embereknek; az engedetlenekis ide jönek lakni, URam Isten.

20 Aldott légyen az UR, mert minden-nap ajándékoz minket a' mi szabadító Erös Istenünk.

21 Az Erös Isten minékünk szabadító Erös Istenünk. és az Uralkodó UR szabaditki a' halálból.

22 Tsak Isten rontja-meg az ő ellenséginék fejeket, az ő bünökben füzntelen járóknak üftökös fejeket.

23 Azt mondta vala az UR; * Bäsánból vízfza-hozlak, a' tengernek mélységéből kihozlak.

24 Annakokáért a' te lábadat megvérsítéd a' vérben, és a' te ebeidnek nyelveket az ellenségeknek vérekben.

25 Látták a' te járáfídat Isten, az én Erös Istenemnek járáfít, az én Királyom-

† Bir. 5:24. † Ef. 4:8. * 4 Mós. 21:23.

rályomnak ki a' Szent helyben vagyon.

26 Elöl mennek vala az éneklők, az után a' hegedüsök: középben valának a' doboló leányok, ezt mondván.

27 A' Gyülekezetekben áldjatek az Istent, az URat áldjatek ti Izrael magvából való.

28 Egyfelöl vagyon a' kis Benjámin ki ő rajtok uralkodik; a' Júdának Fejedelmi, és az ő gyülekezetek: a' Zebulon Fejedelmi és a' Naftali Fejedelmi.

29 Parantsolta a' te Istened hogy te erös lennél: Erösítsd-meg Isten azt a' mit mi közöttünk tselekedtél.

30 A' te Templomodból a' Jerusálemért tenéked a' Királyok ajándékokat † hoznak.

31 Vefézd-el a' nyilas fereget, a' bikáknak feregeket mind a' népeknek tulkaikkal egybe, kik ditsekednek a' fok darab ezüftökben; vefézd-el a' Pogányokat, kik gyönyörködnek a' hadakozásban.

32 Eljönek a' Fejedelmek Egyiptomból: Szeretsen ország hamar kinyújtja az ő kezeit az Istenhez.

33 **E**' földnek minden ortzági énekeljete az Istennek; mondjatek ditséretet az URnak.

34 Ki kezdettől fogva az egeknek egein ül; imé onnét fól nagy keménységes fzóval.

35 Adjatek ditséretet Istennek; kinek ditsősége az Izraelen, és az ő hatalma a' felhökben.

36 Rettenetes vagy Isten a' te Szentséges hajlékidből; az Izraelnek Erös Istene, ő ad eröt és hatalmat e' népnek: Aldott légyen az Isten.

LXIX. SOLTAR.

Iövendölés a' Christus fenvedéséről a' Dávid semélye alatt.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek engedtetett a' hat húr mellé való énekléfre.

2 **T**Arts-meg engemet Isten, mert elértenek a' vizek mind az én lelkemig.

3 Béeftem mélységes sárba, holott fel nem állhatok, mélységes vizekre jutottam: és a' viznek habja elfogott engem.

4 Elfáradtam a' kiáltásban, megfáradott az én torkom, elfogyatkoztak az én fzeimeim várván az én Istenemet.

† 2 Cbr. 32:23. Al. 76:12.

5 Mert többen vagynak az én fejemen haj-fálinál a' kik engemet oknélkül gyüölnek, erösek a' kik engemet fzonrogatnak, kik nékem ellenségin oknélkül: a' mit én nem ragadoztam-el, akkor meg kell fizetnem.

6 Isten, te tudod az én balgatagságot; és az én büneim nyilván vagynak te előtted.

7 Ne fégyenüljenek-meg én érettem a' kik tégedet várnak URam Seregeknek: URa ne fégyenüljenek-meg én miattam a' kik tégedet keresnek, Izraelnek Istene.

8 Mert te éretted terheltetem gyalázzattal, és a' gyalázat befedezte az én ortzámat.

9 Az én atyámfiái előtt idegenné löttem, és az én anyámnak fiai előtt jövevényyé:

10 Mert a' te Házadhoz való buzgó † fzeretet megeméft engemet: és azoknak gyalázatjok kik téged gyaláznak, én reám estenek.

11 Mikor sírva gyötröm böjtöléffel az én lelkemet, azis gyalázatomra vagyon nékem.

12 Mikor az én ruhám helyébe sákba öltözöm, önékiek akkor példa-beféd vagyok.

13 A' kik a' kapuban ülnek, én rólam fólóznak: és a' lakodalomban én rólam † énekelnek.

14 **E**n annakokáért tenéked így könyörgök URam: A' te jó-vóltodnak megjelentetésének ideje vagyon; Isten a' te irgalmaságodnak fokságában hallgásmeg engemet, a' te szabadításod felöl való igéretnek igazságában.

15 Szabadíts-meg engemet a' sárból, hogy el ne borúljak; hanem inkább szabadúljak-meg az én ellenséginemtől, és a' vizeknek örvényitől.

16 Hogy el ne borítson engemet a' vizeknek habja, és el ne nyeljen engemet az örvény; és a' veremnek fzája ne dugattafsék-bé én reám.

17 Hallgásmeg engemet URam: mert jó a' te kegyelméséged; a' te irgalmaságidnak fokságok fzerint tekints én reám.

18 Es ne rejtse-el ortzádat a' te fozgádtól: mert nagy fzonrogattatásom vagyon nékem; Sief, hallgásmeg engemet.

C c

2 19 Légy

† Ián. 2:17. Róm. 15:3. † Iób. 30:9.

19 Légy mellette az én lelkemnek, és szabadítsd-meg azt: az én ellenségimért szabadíts-meg engemet.

20 ¶ Te tudod az én gyalázatomat, az én fégyen-vallásomat, és fidalmammat: te előtted vagynak minden én ellenségim.

21 A' † gyalázat az én fivemet megálázta, annyira hogy megnyomorodtam: és várom vala, ha valaki én velem együtt bánkodnék, de † fenki nem vala; és ha valaki megvigasztalna, de nem találék fenkit:

22 Sőt inkább az én eledelem helyébe * mérget adnak vala; és az én fozmjúfagomban engem etzettel itatnak vala.

23 Légyen az ő * a'ztalok ő előttök tör gyanánt; és az jó fzerentséjek háló gyanánt.

24 Setétüljenek-meg az ő fzeimeik hogy ne láfsanak: és az ő derekokat tegyed erőtelenné mindenkor.

25 Ontsd-ki a'te haragodat ő reájok: és a'te haragodnak busúlása vegye őket környül.

26 Légyen az ő † palotájok pufta; és az ő hajlékokban ne légyen lakos:

27 Mert a'kit te † megvertél, azt háborgatták, és a'te töled megfeszítetteteknek nyavalyájokról befzélnek.

28 Az ő hamiságokat fokaítsd-meg, és a'te igazságodra ne jussanak.

29 Törölteffenek-ki az élőknek könyvökből, és az igazak közzé ne irattassanak.

30 ¶ En fzegény és nyomorúlt vagyok; de a'te szabadítáford, Isten, engemet felmagasztal.

31 Ditsérem az Istennek nevét énekel, és ötet ditsérettel felmagasztalom.

32 Es kedvesb lézen ez az UR előtt az ökörnél; és tuloknál, mellynek fzarvai és körmei vagynak.

33 Látják ezt a'nyomorúltak, és örvendeznek a'kik keretik az Istent: és él a'ti fzivetek.

34 Mert meghallgatja a'fzegényeket az UR, és az ő foglyait nem veti-meg.

35 Ditsérjék ötöt az egek és a'föld; a'tengerek és valami azokban vagyon.

36 Mert az Isten megtartja a'Si-ont, és megépíti a'Júdának várofit;

‡ Mát. 27:39. † Mát. 27:34. * Márk. 15:23. Ián. 19:29. * Rom. 11:9. † Tsel. 1:20. ‡ Efa. 53:4. Mát. 26:31.

és ott lakoznak, és örökségül birják azt:

37 Es az ő fozgáinak maradékaik örökségül birják azt, és a'kik fzeretik az ő nevét, laknak abban.

LXX. SOLTAR.

E'Sóltár egyez a'XL. Sóltárnak végével.

1 Emlekezetre való Sóltára Dávidnak, melly engedtetett az Eneklő-mesternek.

2 I Sten, az én szabadítatásomra jövel; URam, az én segítségemre fies.

3 Szégyenüljenek † és pirúljanak-meg a'kik keretik az én életemet: hátra térüljenek és gyaláztafsanak-meg, kik gyönyörködnek az én nyomorúságomba.

4 Hátra térüljenek megfzegényülvén nagy hamarsággal, kik azt mondják én felölem; Hehé! Hehé!

5 Örüljenek és örvendezzenek te benned mindenek kik keretik tégedet, és ezt mondják fzüntelen: Magasztaltáfsék-fel az Isten, kik fzeretik a'te szabadítáfordat.

6 En pedig fzegény és nyomorúlt vagyok; Isten fies én hozzám; én fege-delmem és szabadítóm vagy te, URam, ne kéfedelmezzél.

LXXI. SOLTAR.

Dávid szabadulásért könyörög.

1 T E benned bizom † URam, ne fzegényüljek-meg soha.

2 A'te igazságod fzerint mentsemeg és szabadíts-meg engemet: hajtsd én hozzám a'te füledet, és tarts-meg engemet,

3 Légy nékem erős közfeklám mellyhez folyamodjam; parantsolatot adtál az én megtartatásom felöl, mert én közfeklám és én erősfégem vagy.

4 En Istenem szabadíts-meg engemet a'gonof embernek kezéből; a'hamisnak és kegyetlennek kezéből.

5 Mert te vagy az én várásom URam Isten, én bizodalomom gyermekségemtől fogva.

6 Te töled tápláltattam az én anyámnak méhétől fogva, az én anyámnak méhéből te vontál-ki engemet: te felöled vagy az én ditséretem fzüntelen.

7 Mintegy tsudájokká löttem fokaknak: de te vagy én erős bizodalomom.

8 Megtellyesedik az én fám a'te ditséreteddel, és minden napon a'te ditsőségeddel.

9 Ne

‡ Fell. 35:4,26. Al. 71:13. † Fell. 31:2,3.

LXXII. SOLTAR.

Iövendölés a'Christus orfágáról, a'Salamon Bemélyének példázatjában.

1 Salamonnak.

I Sten, a'te itéletidet adjad a'Királynak: és a'te igazságodat a'Király fiának:

2 Hogy itélje a'te népedet igazságban, és a'te fzegényidet itéletben.

3 A'hegyek † hoznak békefséget a'népnek: és a'halmok igazságot.

4 ¶ Megitéli a'népnek fzegényit, és megfzabadítja a'fzükölködönek fiait, és megrontja a'nyomorgatót.

5 Félnek tégedet, míg a'Nap és a'Höld léznek, mind örökké.

6 Lefz áll mintegy eső a'megkafáltt mezöre, és mint a'föld öntözö záporok.

7 Virágozik ő idejében az igaz; és a'békefségnek foksága lézen míg a'Höld nem lézen:

8 Es uralkodik egyik tengertől fogva a'másik tengerig, és az *Eufrates* folyoviztől † fogva a'földnek határáig.

9 Ö elötte artzal leborúlnak kik a'puftában vagynak; és az ő ellenségi a'port nyalják.

10 A'tengernek és fzigeteknek Királyai ajándékot hoznak; Sébának és Schébának Királyai * ajándékot hoznak:

11 Es artzal leborúlnak ő elötte minden Királyok; minden Pogány népek fzolgnak önéki.

12 Mert megfzabadította a'kiáltó fzükölködöt, és a'fzegényt a'kinek nem vala fegítője:

13 Kedvez a'fzegénynek és a'fzükölködönek; és a'fzükölködöknek életeket megtartja;

14 A'tsalárdságtól és erőfzak-tételtől megfzabadítja azoknak lelkeket: és az ő vérek drága az ő fzeimek elötte.

15 Es él, és adattatik önéki Sébabéli arany; és imádkoznak ő érette mindenkor, és minden napon áldják.

16 Léznek gabona kévek a'földön; a'hegyeknek tetején, akképen megindül annak gyümöltse mint a'Libanus, és virágoznak a'lakofok mint a'földnek füve.

17 Lézen az ő neve mind örökké, míg a'Nap lézen az ő neve nevededik, és megáldatnak ő benne minden népek, és magfztalják ötet.

C c 3 18 Al-

‡ 1 Kir. 4:24, 25. † 1 Kir. 4:21.

* 1 Kir. 4:28.

9 Ne vefs-el engemet az én vénségemnek idején: mikor elfogy az én erőm, ne hagyj-el engemet:

10 Mert fzóltak az én ellenségim én felölem, és a'kik az én életem után lefelkednek, együtt tanátskoznak.

11 Mondván: Az Isten elhagyta ötöt; Kergesétek és fogjátok-meg ötöt, mert nintsen ki megfzabadítaná.

12 Isten! ne távozzál-el én tölem; En Istenem, fies az én segítségemre.

13 Szégyenüljenek-meg, és fogyatkozzanak-el az én életemnek ellenségi; boríttafsanak-bé gyalázattal és fégyennel a'kik nékem gonof akarnak.

14 En pedig fzüntelen remének; és minden te ditséretedet hirdetem még.

15 Az én fám befzéli a'te igazságodat, és minden-nap a'te szabadítáfordat, jóllehet annak fámát nem tudom.

16 Bátorsággal járok az UR Istennek hatalmáfságában *bízáván*; megemlekezem tsak a'te igazságodról.

17 Isten tanítottál engem az én gyermekségemtől fogva; és mind e'mai napig hirdetem a'te tsuda dolgaidat.

18 Annakokáért vénségemigis és az én megöfzülésemig, Isten, ne hagyj-el engemet, míglen hirdeffem a'te karodat e'nemzetségnek, és minden következendő *nemzetségnek* a'te erödet.

19 A'te igazságod, Isten, felmagasztaltatott: mert nagyságos dolgokat tselekedtél; Isten, kitsoda hozzád hasonló?

20 Mert minekutánna fok és gonof nyomorúságokat kóftoltattál-meg én velem, ifmét megelevenítettél engemet, és a'földnek mélységéből ifmét felhoztál engemet.

21 Megfokasítottad az én nagyságomat; és hozzám fordúlván megvigasztaltál engemet.

22 Annakokáért énis tífzellek tégedet, és a'te igazságodat éneklő fzerfzámokkal, én Istenem: és éneklek néked hegedüvel, óh Izraelnek szent *Istene*.

23 Örvendeznek az én ajakaim mikor néked éneklek, és az én lelkem, mellyet megfzabadítottál.

24 Az én nyelvem minden napon hirdeti a'te igazságodat: mert megfzegényültek, és gyalázattal illettettek a'kik nékem gonof akarnak.

18 Aldott az UR Isten, az Izraelnek Istene; ki tsuda dolgokat tselekezik egyedül.

19 Es áldott legyen az ő ditsőséges neve mind örökké; és tellyesfedjék-bé az ő ditsőségével az egész föld: Amen, Amen.

20 Dávidnak az Ifai fiának könyörgésének vége.

LXXIII. SOLTAR.

Vigasztalás a' hitetleneknek berentsés állapotjok ellen.

1 Asáf Sóltára.

Bizony jó Izraelnek az Isten, azoknak a' kik tizta zivüek.

2 De a' mi én reám néz, tsaknem meghanyatlottak az én lábaim; és kitsíny hija hogy az én lábaim el nem izamodának.

3 Mikor irégykedném a' kevélyekre, és a' gonoszoknak jó szerentséjeket lát-nám.

4 Mert nintsenek a' halálnak köteleiben, és az ő erejek állandó.

5 Az embereknek nyomorúságokban nintszen rézek, és az emberekkel együtt nem nyomorgattatnak.

6 Azokáért mintegy arany lántz megkörnyékezte őket a' kevélység, béborította őket a' kegyetlenség, mintegy ruha.

7 A' kövérségnek miatta kün ülnek az ő zemeik, az ő elméjeknek gondolatját meggyözik.

8 Kevélyek és zólnak álnokságot; bozúságot zólnak nagy kevélyességgel.

9 Az égre tátották zájokat, és az ő nyelvek eljárja a' földet.

10 Annakokáért erre fordul az ő népe, mivelhogy tellyes pohár viz vagy on kezekben.

11 Hogy ezt mondják: Mimódon tudhatná-meg ezt az Erős Isten? és avagy vagy oné a' magasságban értelem?

12 Imé e' gonosz emberek, melly nagy szerentsésen nevelik erejeket e' világon.

13 Bizony hijába tartottam én tiztán az én zivemet: és hijába mostam ártatlanságban az én kezeimet.

14 Mert minden nap nyomorgattatom, és minden reggel ostoroztatom.

15 **H**a azt mondándom; Illyen módon zólok; Imé ez a' te fiaidnak nemzet-ségek: hitetlen lézek.

16 Annakokáért gondolkodom vala *szorgalmatoson* hogy ezt megtudhatnám,

de az nehéz dolognak láttaték én-nékem.

17 Mígnem bemenék az Erős Istennek zentséges helyeibe, és megértém azoknak végeket.

18 Bizony igen fikon helyeztetted őket; és őket nyakra-főre vetetted.

19 Mimódon puftúltanak-el egy zempillantásban? megzúntek, megeméztetek a' rettegetől.

20 Mint az álom, minekutánna felferken az ember: URam, mikor felferkented őket, az ő gondolatjokat utálatofsá tézed.

21 De az én zivem háborog vala, és az én veséimben öztönöztetem vala.

22 Es én balgatag voltam, és értelem nélkül való: oktalan állat voltam te előtted.

23 Mindazáltal én mindenkor te mellett voltam: mert az én jobb-kezemet tartottad.

24 A' te tanátsoddal igazgaték engemet, hogy azután a' ditsőségbe fogadj-bé engemet.

25 Kitsoda volna nékem mennyekben te náladnál több? és te náladnál egyb-ben nem gyönyörködöm e' földön.

26 Elfogyatkozott az én testem és az én zivem; az én zivemnek köziklája, és én örökségem te vagy, Isten, mind örökké.

27 Mert imé a' kik te töled eltávoznak elveznek, elvezted mind azokat, a' kik te töled elhajolnak.

28 A' mi én reám néz, Istenhez közelgetnem énnékem felette igen jó: Az UR Istenben helyeztettem remény-ségemet, hogy hirdeffem minden tselekedetit.

LXXIV. SOLTAR.

Az Isten Házának puftulásáról panaszolkodván, Isten bozúsállását kéri.

1 Tanító Eneke Asáfnak.

Miert vetettél-el, Isten, minket mindenestől fogva? és miért füstölög a' te haragod a' te meződnek juh-ai ellen?

2 Emlekezzél-meg a' te Gyülekezetedről, mellyet régen szerzettél, és mellyet megváltottál; a' te örökségednek rézéről, a' Sion hegyéről mellyen lakozol.

3 Emeld-fel a' te lábaidat az örök puftulásokra, mert az ellenség mindeneket elpuftított a' te zentséges helyedben.

4 Or-

4 Ordítottak a' te ellenségid a' te Templomodnak közepette, és ott helyeztetted az ő jegyeket jelenségül.

5 Azok között mindenik Fő-embernek itéltetett, a' mint felemeli vala az ő fej-zéjét az erdőnek sűrű fáira.

6 Mostis annak faragott köveit egyaránt fejzékkel és pörölyökkel rontják.

7 Tüzet vetettek a' te Szentféges helyeidre, a' földre tapodván megfertezteték a' te nevednek Hajlékát.

8 Ezt mondották az ő zivékben: Veszünk sákmányt benne, egyetemben meggyújtották e' földön az Erős Istennek minden Hajlékait.

9 A' mi jeleinket nem látjuk; nintsen immár Próféta; és nintsen mi közöttünk a' ki megtudhatná meddig lébnek e' nyomorúságok.

10 Meddig zidalmaz, óh Isten! az ellenség? avagy mind örökké bozúsággal illeti az ellenség a' te nevedet?

11 Miért fordítod-el a' te kezedet? és miért nem nyújtod-ki a' te jobb-kezedet a' te kebeledből?

12 **M**indazáltal az Isten én Királyom, ki eleitől fogva e' földön zabadúlásokat mivel.

13 Te választottad ketté a' z tengert a' te erőddel, megrontottad a' nagy tzehalaknak fejeket a' zivékben.

14 Te rontottad-meg a' Léviátánnak fejét, és adtad azt eledelül a' puftában lakozó népnek.

15 Te hasítottad-meg z a' forrást * és a' patakot, te zaráztottad-meg a' febes folyóvizeket.

16 Tiéd a' nap; az éjtzakais tiéd: te formáltad a' világosságot és a' Napot.

17 Te rendelted a' földnek minden határit: a' nyárat és a' telet te formáltad.

18 **E**mlekezzél-meg erről, hogy az ellenség zidalmazta az URat, és a' boldond nép bozúsította a' te nevedet.

19 Ne adjad a' fene vadnak a' te gerlitzédnek lelkét: a' te zégényidnek gyülekezetiről ne felejtkezzél-el mindenestől fogva.

20 Tekints a' Szövetségre: mert bétölnenek a' földnek fetét helyei kegyetlenségnek hajlékival.

21 A' ki megrontatott, ne térjen-el te előled zégény-vallással: a' nyomorúlt és zükölködő ditsérje a' te nevedet.

z 2 Mós. 14:21. z 2 Mós 17:5, 6.

4 Mós. 20:11.

22 Kelj-fel Isten, és forgasd a' te igyedet; emlekezzél-meg a' te gyalázatodról, mellyel tégedet minden nap illet a' boldond.

23 Ne felejtkezzél-el a' te ellenségidnek z favokról; a' te ellened támadóknak háborgásokról melly züntelen nevededik.

LXXV. SOLTAR.

Fogadást tében Dávid jól regnálásáról.

1 Az Eneklő-mesternek engedtetett Sóltára és Eneke Asáfnak, illy értelmü: Ne vezesd-el.

2 **T**iztelünk téged Isten, tiztelünk: mert a' te nevednek közzel való vóltát hirdetik a' te tsuda dolgaidd.

3 Minekutánna a' nékem rendeltetett Gyülekezetet mellém vejéndem, én igazán itélek.

4 A' föld és annak minden lakofi megmozdultanak: én megerősítem annak oflopot:

5 A' kérkedékenyeknek azt mondom; Ne kérkedetek; és a' gonoszoknak: Ne emeljetek z arvat.

6 Ne emeljétek magasan a' ti z arvatokat, ne zóljatok megkeményedett nyakkal.

7 Mert nem Naptamadattól; sem Napnyugattól, sem a' puftától vagy on a' felmagasztaltatás:

8 Mert az Isten igazgató z biró: ki egyet megaláz, mást felmagasztal.

9 Mert az URnak kezében pohár vagy on és zavaros bor. és tellyes itallal, mellyet abból tölt-ki, mellynek a' zepre-jétis megizfák és ugyan kifozják, a' földön lakozó minden latrok.

10 En pedig hirdetem mind örökké, és éneket mondok a' Jákób Istenének.

11 Es a' gonoszoknak minden z arvaikat lerontom: az igaznak pedig z arvaikat felmagasztaltatnak.

LXXVI. SOLTAR.

Az Isten kegyelmességét és igazságát hirdeti.

1 Az Eneklő-mesternek a' hegedün való éneklésre; Sóltára és Eneke Asáfnak.

2 **E**smértetik az Isten Júdában, Izraelben nagy az ő neve.

3 Kinek hajléka vagy on Sálemben, és lakó-helye Sionban.

4 Ott eltörte a' nyilakat, kéziveket, paist, z ablyát, és a' hadat.

C c 4

5 Ekesb

z Dán. 5:21.

5 Ekesb vagy te és tsudálatosb a'kóborlóknak hegyeinél.

6 Megfoztattak az erős szívűek, elalutának: és az erős férfiaknak kezeiknek femmi erejek nem vólt.

7 A'te hatalmas beféded miatt, óh Jákóbnak Istene, elzenderedett mind a'feker mind a'ló.

8 Te, te *mondom* rettenntes *vagy*: és kitsoda állhat-meg a'te ortzád előtt mikor megharagzol?

9 A'mennyből jelentted-ki a'te itéletet: a'föld megrettent, és hallgatott.

10 Mikor az Isten felkelne az ítéletre, hogy megzabadítaná a'földnek minden nyomorútit.

11 Az embereknek hévsége tífzel tégedet, és azoknak hévségektől a'kik megmaradnak, *azokat* környülvézed.

12 Tegyetek fogadáfokat, és adjátok-meg azokat a'ti URatoknak Istenteknek; mindnyájan kik ő környüle vagynak, vi-gyenek ajándékokat a'Rettenetefnek.

13 Ki a'Fejedelmeknek lelkeket elvézi, és rettenetes a'földnek Királyainak.

LXXVII. SOLTAR.

A' bomorú gondolatokat az Isten tsuda dolgainak emlekezéssel oplatja-el.

1 Az Eneklő-mesternek engedtetett a' Jédutunhoz: Asáf Sóltára.

2 **A**Z én főmmal az Istenhez kiáltottam: az én főmmal az Istenhez *kiáltottam* és meghallgata engemet.

3 ¶ Az én nyomorúságomnak napján az URat megkeresém: az én kezemet éj-jel kiterjesztettem és el nem fáradott; mikor az én lelkem vigasztalást nem akar-na bévenni.

4 Megemlekezem Istenről mikor háborgok: gondolkodom, mikor az én lelkemnek zomorúsága vagon:

5 Az én zémöldökimet megtartóztatad; megháborodtam vala, annyira hogy nem szólhatnék.

6 Gondolkodni kezdék a' régi napokról, és az *elmúlt* időknek ezten-deiről.

7 Megemlekezem az én énekimről; éjtzaka az én szívemben gondolkodom vala, és az én lelkem tudakozik vala, mondván:

8 Avagy mind örökké elvetné az UR? és nem lenne többé jó-akaró?

9 Avagy elfogyotté mindenestől az

ő kegyelmessége? vagy megzünnek az ő igéreti nemzetségről nemzet-ségre?

10 Avagy elfelejtkeznek a'kegyelmességről az Erős Isten? avagy az ő haragjában megtarthatnáé irgalmaságát?

11 ¶ Azután mondek: Ez az én nyavalyám: de *ezeket* elváltoztathatja a'Magafságos Istennek jobb-keze.

12 Megemlekezem az URnak tselekedeteiről; sőt megemlekezem a'te eleitől fogva való tsudálatos dolgaidról:

13 Es gondolkodám minden te tselekedetedről; és szólok vala a'te dolgaidról:

14 Oh Isten, a'te úvad zentséges; kitsoda olyan nagy Erős Isten mint az Isten?

15 Te Erős Isten tselekezel tsuda dolgokat: a'népeknek megjelentted a'te hatalmaságodat.

16 Megzabadítottad a'te népedet hatalmad által; a'Jákóbnak és Jófefnek fiait.

17 Látának a'vizek ¶ tégedet, Isten, látának tégedet a'vizek, és megfélemlének: a'mélységekis megindulának.

18 A'vizeket megárafták a'felhők: megzendülének az egek: és a'te nyilaid féllal-futkostak.

19 A'te menydörgéfednek zava az égben: a'te villámáfid megvilágosították e'földet: megrendült és megindult a'föld.

20 A'tengeren vólt a'te úvad, és a'te öfvényed a'nagy zéles vizeken; és a'te nyomodat nem esmérték-meg.

21 A'te népedet mint a'juhokat hordoztad, Mófesnek és Aronnak kezek által.

LXXVIII. SOLTAR.

Előbámlálása Istennek az Izrael népéhez való sokféle jótéteményinek és ostorinak.

1 Asáf tanító Sóltára.

HAllgassad én népem az én törvényemet; hajtsátok a'ti füleiteket az én zámnak befédire.

2 Megnyitom az én ¶ zámam bölts befédék által: nagy bövséggel szólok a'regi titkos dolgokról.

3 A'melleyeket hallottunk és tudunk; és melleyeket a'mi atyáink beféllettek minékünk.

4 Nem titkoljuk-el azokat azoknak fia-

¶ 2 Mós. 14: 21. ¶ Fell. 49: 5.

fiától és maradékitól, befélvén az URnak ditséretit, és az ő erejét, és az ő tsuda dolgait melleyeket tselekedett.

5 Es bizonyoságot állatott *maga felől* a' Jákób nemzete között, és törvényt adott az Izraelben; melleyeket ¶ parantsolt a'mi atyáinknak hogy azokat megjelent-sék az ő fiaiknak:

6 Hogy megtudják azokat az ő utánnok valók, és a'melley fiak zület-tetnek, felkelvén beféljék azokat az ő fiaiknak:

7 Hogy az Istenben vésék az ő reménységeket, és el ne felejtkezzenek az Erős Istennek dolgairól, hanem az ő parantsolatit megtartsák.

8 Es ne legyenek olyanak mint az ő eleik, vakmerő és rugódozó nemezt-ség: oly nemzetség melly nem kézfítet-el szívét, és mellynek lelke nem vólt az Erős Istenhez tökéletes.

9 Az Efraimnak ¶ fegyveres fiai kik kézivefek valának; hátat *adtak az üt-kozetnek napján.

10 Nem *örizték-meg az Istennek fővetségét, és az ő törvényében nem akartak járni:

11 Es elfelejtkezének az ő dolgairól, és az ő tsudáiról melleyeket mutatott vala nékik.

12 ¶ Az ő atyaik előtt tsuda dolgokat tselekedett Egyiptomnak földében, a'Soán mezején.

13 A'tengert ¶ két-felé válaftotta és által-vitte őket, és rakásba állatá a' vizeket:

14 Es hordozta őket nappal ¶ felhő által: és minden éjtzaka tűznek világos-sága által.

15 Meghasította a' ¶ köziklákát a'puztában: és inniok adott nékik mintegy mélységes vizekből, bövségesen,

16 Es vizet hozott a'köziklából, és azt mivelte hogy a' vizek kijönének mint a'folyóvizek.

17 Mindazáltal mégis vétkezének ő el-lene, hogy megharagítanak a'Magassá-gos Istent a'puztában.

18 Es megkésérték az Erős Istent az ő zivekben, hogy kérnének eledelt az ő kívánságok zerint;

19 Es *szólanak Isten ellen 's mon-
¶ 5 Mós. 4: 9. ¶ 2 Kir. 17. *Hós. 10:

14. Am. 7: 17. * 2 Kir. 17: 7. ¶ 2 Mós. 14: 21. és 15: 8. ¶ 2 Mós. 13: 22. ¶ 2 Mós. 17: 6. * 4 Mós. 11: 1, 4.

dának: Avagy kézfítheté az Erős Isten a'puztában?

20 Imé a'köziklákát ¶ megfújtá, és vizek jövének-ki és patakok áradának *belö-le*; Vallyon adhaté kenyeretis? avagy kézfítheté húst az ő népének?

21 Annakokáért ¶ meghallá az UR és megharaguvék, és tűz gerjede-fel a'Jákób ellen, és harag gerjede-fel Izrael ellen.

22 Mert nem biztak az Istenben, és nem vetették reménységeket az ő zabadításában:

23 Jóllehet parantsolt vala ott fen a'felhőknek, és az égnek kapuit megnyi-totta vala.

24 Es adott vala nékik *Mannát ételek-re: és mennyei kenyeret adott valanékik.

25 Az Angyalok kenyerét ötték, és eledelt adott vala nékik bövséggel.

26 Elhozá *a'Napkeleti zélet menny-ből, és elhozá az ő erejének általa a' Dé-li zélet.

27 Es húst ada nékik mint a'port; és madarakat mint a'tenger fővenyét.

28 Lefállítván azokat az ő táborok kö-zepire; és az ő sátoraiknak környüle.

29 Evének azért és igen megelégedé-nek, és az ő kívánságokat bétölték:

30 Az ő kívánságoktól még el nem tá-voztak vala: még az étel az ő zájokban vala.

31 Mikor az Isten ¶ haragja felgerjede ő ellenek, és a'kövérek közzül fokakat megöle; és az Izraelnek válaftottit le-vágá.

32 Mind ezeknek felette mégis ¶ vét-kezének és nem hívének az ő tsuda dolgainak.

33 Annakokáért megeméfté az ő nap-jaikat hijába valóságban, és az ő ezten-deiket félelemben.

34 Mikor őket öli vala; azonnal meg-keretik vala ötet, és megtérnek vala, és jo reggel megkeretik vala az Erős Istent.

35 Es megemlekeznek vala hogy Isten vólna az ő várok, és a'Magafságos Erős Isten az ő zabadítójuk.

36 Es hizelkedének az ő zájokkal, és az ő nyelvekkel hazudának néki.

37 Az ő zivek pedig nem vala tökélle-tes ő hozzá, és nem vóltak igazak az ő fővetségében;

C c 5

38 Ö

¶ 2 Mós. 17: 6. ¶ 4 Mós. 11: 1 * 2 Mós. 16: 14. * 4 Mós. 11: 31. ¶ 4 Mós. 11: 33. ¶ 1 Kór. 10: 5. ¶ 4 Mós. 14. és 16.

38 Ö mindazáltal irgalmas és kegyelmes vala az ö bünöknek; és nem vették el őket; és az ö haragját fokoz elfordítja vala, és nem gerjezti vala fel mindeztől az ö busulását.

39 Hanem megemlekezék arról; hogy test vólnának ök, és olyanok, mint az elmúló és meg nem térő fészél.

40 Mennyifer f haragították - meg ötet a' puftában? keferüséggel illették ötet a' puftában?

41 És megtértenek, és késértették az Erös Istent és az Izrael Szentének bizonyos határt vetettek.

42 Nem emlekeztek-meg az ö kezéről, sem a'napról mellyen megfabadította őket a' nyomorgatótól:

43 Mikor Egyiptomban helyhezteté az ö jeleit: és az ö tsuda dolgait a'Soán mezején.

44 Es *vérré változtatá az ö folyóvizet, és az ö patakjaikat hogy ne ihatnának:

45 Botsáta reájok sokféle *oktalan állatokat, mellyek megemézték őket, és békákat, mellyek elveztenék őket:

46 Es a' ftserebogárnak adá az ö földök gyümölsét, és az ö munkájokat a'sáskának:

47 Es az ö fölejeket f köesövel elveré, és az ö fige-fáikat villámásokkal:

48 Es adta az ö barmokat köesönek, és az ö oktalan állatokat tüzes köveknek:

49 Botsátá ö reájok az ö haragjának busulását, felgerjedett haragot és fzonogatást; botsáta rájuk gonof Angyalokat:

50 Utat tsinált az ö haragjának: és nem tartotta-meg a' haláltól az ö életeket; és az ö oktalan állatokat adá a'dög-halál alá:

51 Es megöle minden *első fülöttet Egyiptomban, az ö erejeknek első fengéjét, a'Chám maradékinak sátoraiban.

52 Es kihozá *mint a'juhokat az ö népét: és hordozá őket mint a' nyáját a'puftában.

53 Es kihozá őket nagy bátorsággal, hogy ne félnének, és az ö ellenségeket elborítá a'tenger.

54 Es bévivé őket az ö fzent fhatá-fak. 4:14. f 4 Mós. 14:22. * 2 Mós. 7:20. * 2 Mós. 8:24. f 2 Mós. 8:6. f 2 Mós. 10:13. f 2 Mós. 9:23. * 2 Mós. 12:29. * 2 Mós. 12:37. f 2 Mós. 14:28. f 2 Mós. 15:13, 17.

rába, a'hegyre mellyet fzerzett az ö jobb-keze el.

55 Es kiüzé ö előlok a' pogányokat, és fforral elofztá nekik az örökséget: és lakoztatá azoknak hajlékokban az Izrael nemzetségét.

56 Es f megkésérték 's megharagíták a'Magaffágos Istent, és az ö bizonyágát nem örizék-meg.

57 Es elfordulának és hitetlenül tseledének, miképen az ö atyaik; hátrafordultak mint a'hitván *kézív.

58 Haragra indították ötet az ö magas óltáraik által, és az ö faragott bálványaik által bozfzontották ötet.

59 Meghallá az Isten és felgerjede: és az Izraelt felette igen megutálá:

60 Es elhagyá a' Silónak Hajlékát, a'sátort mellyet helyheztetett vala az emberek között:

61 Es fogságba *adá az ö erejét, és az ö ditsőségét az ellenségnek kezébe:

62 Es fegyver alá rekefté az ö népét; és az ö öröksége ellen felgerjede.

63 Az ö ifjait a'tüz eméfté meg, és az ö leányai nem tiszteltettek.

64 Az ö Papjai f fegyver miatt elhúllottak; és az ö özvegyei nem firtanak

65 Es felserkene az UR mintegy álból, és mint az erös, ki a'bor után kiált;

66 Es megveré az ö ellenségit f hátúl: örök fzialmat vete reájok.

67 Azután megutálá a' Jófes sátorát, és az Efraim nemzetségét nem válaftotta.

68 Hanem válaftotta a' Júda f nemzetét, a'Sion hegyet mellyet fzeret;

69 Es építé az ö Templomát mintegy várat; mint a'földet mellyet fundált hogy örökké álljon.

70 Es *válaftá Dávidot az ö fzoalgját, és elvové ötet a'juhok aklaiból;

71 A' fzoptatós juhok mellöl voná-el ötet, *hogy a'Jákóbot az ö népét legeltetné, és az Izraelt az ö örökséget.

72 Es ö azokat az ö lelkének tökéletessége fzerint, és az ö kezeinek okoffága fzerint vezérlette.

LXXIX. SOLTAR.

A'nyomorúsággal megterheltegett Anyaßent-egyháznak panaßolkodása.

1 Sól. f 4 Mós. 23. Iós. 12. f Bir. 1, 2, 3. * Hós. 7:6. * 1 Sám. 4:10, 11. f 1 Sám. 4:17. f 1 Sám. 5:6. f 2 Sám. 7. * 1 Sám. 16:11. * 2 Sám. 5:2.

1 Sóltár Asáfnak engedtetett.

I Sten, béjöttek a' pogányok a'te örökségedbe: megferteztették a' te fzent Templomodot; és Jérusálemet rakáfra rontották:

2 A'te fzoalgáidnak hólt testeket vetették eledelül az égi madaraknak: és a'kiket te kegyelmesen fzeretf, azoknak testeket a'földi vadaknak.

3 Kiontották az ö véreket mint a'vizet Jérusálem környül, és nem vólt ki eltemné azokat.

4 Löttünk f fzialom a'mi fzozfzedságinknak, nevetség és tsúfolás azoknak kik környülünk vagynak.

5 Meddig haragzol URam mind örökké, és gerjedes a'te haragod mint a'tüz?

6 ¶ Ontsd-ki f a'te haragodat a'pogány népekre, kik tégedet nem esmérnek: és az országokra mellyek a'te nevedet segítségül nem hívják.

7 Mert a'Jákóbot megöttek, és az ö hajlékát elpuftították.

8 Ne *emlekezzél-meg mi ellenünk az előbbi büneinkről: hamar vegyenek elől minket a'te irgalmaságid, mert igen megnyomorodtunk.

9 Légy segítségül nekünk mi fabadító Istenünk a'te nevednek ditsőségéért: és fabadíts-meg minket, és a'mi büneinknek légy kegyelmes a'te nevedért.

10 Miért mondanák a'pogány népek: Hol vagyon az ö Istenek? Légyen nyilván a'pogányok előtt a'mi fzeimeink láttára a'te fzoalgáidnak kiontott vérekért való bozfzú-állásod.

11 Menjen-bé te elődbe a'foglyoknak foháfkodások, a'te hatalmaságodnak nagysága által tartsd meg azokat kik halálra rendeltettek.

12 Es fizefs-meg a'mi fzozfzédinknak kebelekre hétképen, a'fzidaloméért mellyel illettek tégedet URam.

13 ¶ Mi pedig te néped, és te mezőnek juhái, te rólad vallást tézfünk mind örökké: és nemzetségről nemzetségre hirdetjük a'te ditséretedet.

LXXX. SOLTAR.

Keferves könyörgés, hogy Isten az ö nyomorúlt Anyaßent-egyházával tégyen jól.

1 Az Éneklő-mesternek adatott Sóltár a'hat húrta, Bizonyosságul Asáfnak.

f Fell. 44:14. Al. 80:7. f Al. 89:47. lér. 10:25. * Efa. 64:9.

2 O H Izraelnek Páftora hallgásd-meg: ki vezérled a'Jófesetmint a' juhokat, ki ül f a'Kérubimokon, jelentsd-meg magadat.

3 Az Efraim, Benjámin és Manassé előtt mütásd-meg hatalmaságodat, és jöjj-el hogy fabadíts-meg minket.

4 Isten állás helyünkre minket, és mütásd-meg a'te ortzádat; és megfabadulunk.

5 Seregeknek URa Istene, meddig haragzol a'te népednek könyörgése ellen?

6 Megelégítéd őket firalmas kenyérel, és firalmas italt ad f nekik nagy mértékkel.

7 Adtál minket fzialomra a'mi fzozfzedságinknak, és a'mi ellenségink f tsúfolnak minket.

8 Seregeknek Istene állás helyünkre minket, és mütásd-meg a'te ortzádat; és megfabadulunk.

9 Egyiptomból fölöte f hozál-ki, kiüzéd a'pogányokat, és azt elplántálád.

10 Te vóltál ö előtte az ö útának *Vezére: elplántálád annak gyökereit, és ellepé a'földet.

11 A'hegyeket elfogá annak árnyéka: és annak vezfei olyanok mint a'magas czédrus fák.

12 Kiterjefté az ö vezfeit mind a' *tengerig, és mind az *Eufrátes* folyó vizig az ö növéfit.

13 Miért rontád-el annak gyepüit? és miért faggatják azt mindenek kik az úton elmennek?

14 Puftítják azt az erdei kanok, és a' mezőnek vadai élik azt.

15 Seregeknek Istene, térj-meg kérlek, tekints alá a'mennyégből és lásd-meg: és tekíntsd-meg e'fölot.

16 Es a'tsemetét mellyet a'te jobb-kezed plántált, és annak ágát mellyet magadnak megerősítettél vala.

17 Melly megégett tüz miatt, kivágotatott; a'te ortzádnak haragja miatt elveznek.

18 Légyen a'te kezéd a'te jobb-kezednek férfián; és az embernek fián, a'kit magadnak megerősítettél.

19 Es nem távoznk-el töled: elevenits-meg minket, és a'te nevedet segítségül hívjuk.

20 Seregeknek URa Istene, állás helyünkre

C c 6
f Fell. 79:4. f 2 Mós. 15:17. * Ióf. 24:12. * Fell. 72:2.

lyüinkre minket; és mütáfd-meg a' te ertzádat; és megzabadulunk.

LXXXI. SOLTAR.

A' báládatlanság mennyi gonoszt szerez, és mennyi jóktól fojt-meg.

1 Az Eneklő-mesternek a' Gittith mellé; Asáfért.

2 **E** Nekeljetek Istennek a' mi erőf-ségünknek, vigadjatok a' Jákób Istenének.

3 Vegyetek éneklő szerzámokat, és vegyetek dobot, gyönyörűséges hegedüt és lantot.

4 Enekeljete az új hóldnak Innepén kürtvel, a' rendeltetett Innepéken, a' mi Innepinknek napjain.

5 Mert végezett dolog ez Izraelben a' Jákób Istenétől szerezett rendtartás.

6 Ezt † bizonyosságul adta a' József nemzetsége között, mikor Egyiptom földé ellen kijöne, holott olly szót hallottam mellyet nem tudtam.

7 ¶ Megzabadítottam a' terehtől a' te válladat, és a' te kezeidet a' téglá tsinálástól.

8 A' te † nyomorúságodban segítségül hívál engemet, 's megzabadítalak tégedet, meghallgatálalak tégedet, a' menyörgéfnék rejtekében: megpróbáltalak téged a' versengéfnék * vizeinél.

9 Hallgáfd-meg én népem, és szólok néked; óh Izrael, ha * meghallgatá engemet.

10 Ne légyen tenéked idegen Istened, és idegen Isten előtt ne hajolj meg.

11 En vagyok a' te URad Istened, ki az Egyiptomnak földéből kihoztalak tégedet: szelésítsd-el a' te szádat és bétöltöm azt.

12 De nem hallgatá az én népem az én beszédemet, és az Izrael nem engede nékem.

13 Annakokáért hagyám † őket az ő sziveknek gonofságának, hogy járnának az ő tanátsokban.

14 Oh ha az én népem hallgatott volna engemet, és az Izrael az én útaimban járt volna!

15 Hamar az ő ellenségeiket megaláztam volna: és az őket nyomorgatók ellen fordítottam volna az én kezemet.

16 Az URnak ellenségi hazudtak volna önéki, és az ő jó szerentséjeknek ideje lött volna örökké.

17 Es megelégittem volna őket ga-
† 5 Mós. 26:16. † 2 Mós. 14:10. * 2 Mós. 17:7. * 2 Mós. 15:25. † Tsel. 14:16.

bonának kövérivel, és a' közöklából folyó mézzel † töltöttem volna-bé őket.

LXXXII. SOLTAR.

Panaşa az Istennek a' Birák ellen.

1 Sóltár, Asáfnak engedtetett.

A Z Isten áll az Erős Istennek Gyüle-kezetiben; és az Istenek között íté-letet tézen.

2 Meddig ítélték hamisságot, és a' gonof-zoknak † személyeket kedvellitek?

3 Tegyetek ítéletet a' szegénynek és árvának: a' nyomorútat és a' szegényt igazítsátok-meg.

4 A' szegényt * és a' szükölködöt men-tsétek-meg, és a' gonof-zoknak kezéből szabadítsátok-meg.

5 Nem tudnak semmit, és nem érte-nek, a' szetéségen járnak: a' földnek min-den fundamentomi megindulnak.

6 En mondtam; * Istenek vagytok, és a' Magafságoznak fiai ti mindnyájan.

7 De minden kétség nélkül mint egy köz ember meghaltok, és mint akarki, ti Fejedelmek elhúllotok.

8 ¶ Kelj-fel, Isten, itéld-meg a' földet; mert te bírod mind a' pogányokat.

LXXXIII. SOLTAR.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellé.

1 Sóltári éneke Asáfnak.

2 **I** Sten, ne hallgáts és ne vesztegelj, és ne nyugodjál óh Erős Isten!

3 Mert ímé a' te ellenséged há-borganak: és a' kik tégedet gyűlölnék fe-jeket felemelték.

4 A' te néped ellen álnok tanátsot gon-dolnak, tanátskoznak a' te szárnyad alatt elrejtettek ellen.

5 Es ezt mondták: Jertek-el, veszf-sük-el ezeket, hogy ne légyen nemzet-ség: és ne neveztesék többé az Izrael-nek neve.

6 Mert egyenlő akarattal tanátsot tar-tottak: és te ellened szövetséget töttek.

7 Az Edomitáknak és Imaelitáknak sátorok, a' Moábiták és Hágárénufok.

8 A' Gebáliták, Ammoniták és Amá-lekiták, a' Pálestinabéliek a' Tirusbé-liekkel.

9 ¶ Az Assuris tárful adta magát hoz-zájok: segítségül löttek a' Lót fiainak.

10 Ttselekedjél úgy vélek, mint a' † Midiánitákkal, és Siferával, mint † Jábinnal a' Kífon patakánál.

11 Kik † 5 Mós. 32:13. † 5 Mós. 1:17. 2 Cbr. 19:6, 7. * Péld. 24:11. * Ián. 10:34. † Bir. 7:13. † Bir. 4:15.

11 Kik elveztenek Endornál, és löttek a' földnek ganéja.

12 Tegyed őket és az ő Fejedelmeiket olyanokká mint † Orebet, és mint Zée-bet, mint Zébát, és mint Sálmunát, minden ő Fejedelmeiket.

13 Kik ezt mondták: Birjuk öröksé-gül az Istennek hajlékait.

14 En Istenem, tegyed őket olyanok-ká, mint a' lapta; és minémü a' pozdorja a' szél előtt.

15 Mint a' tűz megégeti az erdőt, és mint a' láng meggyújtja a' hegyeket.

16 Akképen kergetted őket a' te szélve-feddél, és a' te forgó-szeleddel veszf-d ezeket nékiek.

17 Töltsd-bé az ő ertzájokat gyalá-zattal: hogy a' te nevedet, URam, keref-sék-meg.

18 Szégyenüljenek és háboríttassanak-meg mind örökké; pirúljanak-meg és veszfzenek-el.

19 Es tudják-meg hogy te, kinek ne-ved Jehova, tsak egyedül vagy Felséges Isten mind az egész földön.

LXXXIV. SOLTAR.

Kivánsága Dávidnak a' Ierusalémi Isteni tiszteltben való jelenlételre.

1 Az Eneklő-mesternek engedtetett Sóltár, a' Kórah fiaiért, a' Gittithre.

2 **M** Elly igen szelmetesek a' te Haj-lékaid, óh Seregeknek URa!

3 Az URnak pitvariba való menetelnék kivánsága miatt elfogyatkozik az én lelkem, az én szivem és testem ki-vánkoznak az élő Erős Istenhez.

4 A' te óltáridnál, Seregeknek URa, én Királyom és én Istenem, a' verébis talált házat, és a' fetske fézfket magának, mellyben helyheztesse az ő fiait.

5 Bóldogok a' kik lakoznak a' te Házad-ban, és szüntelen téged ditsérnek.

6 Bóldog ember az, a' kinek te erőfsé-ge vagy; és bóldogok a' kiknek szivekben vagynak a' te ösvényid:

7 Kik általmenvén a' viz nélkül való völgyeken, azokon forrásokat áfnak, még a' kútakatis megtölti az eső víz.

8 Seregenként mennek, míg-nem meg áttatnak Isten előtt Sionban.

9 Seregeknek URa Istené, hallgáfd-meg az én könyörgésemet, hallgáfd-meg Jákóbnak Istené.

10 Te mi paifunk, Isten, tekínts reám:
† Bir. 7:25. és 8:12.

és tekíntsd-meg a' te megkentt Királyod-nak ertzáját.

11 Mert jobb nékem egy nap a' te pit-varidban, hogy-nem másutt ezer nap: inkább akarnék az én Istenemnek Házá-nak küzföbén ülni, hogy-nem mint lakni a' gonof-zoknak hajlékokban.

12 ¶ Mert olyan mint a' Nap és a' pais az UR Isten; kegyelmet és ditsőséget ad az UR; nem vonfa-meg a' jót azoktól a' kik járnak ártatlanságban.

13 Seregeknek URa, † Bóldog em-ber az, a' kinek benned vagyon bizo-dalma.

LXXXV. SOLTAR.

Könyörgések a' Sidóknak a' szabadulásért.

1 Az Eneklő-mesternek adatott Sóltár a' Kórah fiaihoz.

2 **J** O-akarattal vóltál, URam, a' te föl-dedhez: a' Jákób nemzetségéből való foglyokat megzabadítottad.

3 A' te népednek álnokságát megen-gedted: elfedezted minden ő bünöket.

4 Elvótted rólok minden haragodat, elfordítottad haragodat hogy fel ne ger-jedne.

5 Térj-meg mi hozzánk, mi szabadítá-funknak Istené: és szálljon-le ellenünk való haragod.

6 Avagy mind örökké haragzólé elle-nünk? és a' te haragodat megtartanáde nemzetségről nemzetségre?

7 Avagy nem eleveníteszf-meg minket ísmét, hogy a' te néped te benned ör-vendezzen?

8 Mütáfd-meg minékünk, URam, a' te irgalmasságodat: és a' te szabadításo-dat adjad minékünk.

9 Meghallom mit szól az UR Isten, mert kétség nélkül szól békefséget az ő népének, és az ő jótéteményesinek, hogy ne térjenek a' bolondságra.

10 Kétség nélkül közel vagyon az ő szabadítáfa az ötet félökhöz, hogy la-kozzék a' ditsőség a' mi földünkön.

11 Az irgalmasság és igazság elől-találják egymást: az igazság és a' békefség egymást tsókolják.

12 Az igaz mondás a' földből tsemeté-zik, és az igazság mennyből alá tekínt.

13 Az URis minden jót ad, hogy a' mi földünk megteremje az ő gyümölsét.

14 Az igazság jár ő előtte, és annak előmeneteli lézen.
C c 7
† Fell. 2:12. és 34:9.

LXXXVI. SOLTAR.

Dávidnak könyörgése a' meg szabadításért.

1 Dávid imádsága.

HAjtsd-le URam a'te füledet, hallgass-meg engemet, mert nyomorult és férgény vagyok én.

2 Tartsd meg az én életemet, mert te fented vagyok: tartsd-meg, én Istenem, a'te benned bízó szolgádat.

3 Könyörülj én rajtam URam: mert te hozzád kiáltok minden napon.

4 Vidámitd-meg a'te szolgádnak lelkét: mert az én lelkemet, URam, te hozzád emelem-fel.

5 Mert te, URam, jó és kegyelmes, és fok irgalmaságú, azokhoz kik téged segítségül hívnak.

6 Figyelmezzél, URam, az én könyörgésemre; és hallgass-meg az én könyörgésemnek befédét.

7 Az én nyomorúságomnak idején segítségül hívlak tégedet: azért hallgass-meg engemet.

8 Nintsen, URam, fenki az Istenek között olyan mint te: és a'te dolgaidhoz hasonlók nintsenek.

9 Minden népek a' mellyeket teremtettél eljönnek, és a' te országodat imádják, URam, és dicsőséget adnak a' te nevednek:

10 Mert nagy vagy te, és tsuda dolgokat tselekezzel, te vagy Isten egyedül.

11 Mútasd-meg nékem, URam, a'te útadat, járok a'te igazságodban; erősítsd-meg az én lelkemet a' te nevednek félelmére.

12 Tisztellek tégedet URam, én Istenem tellyes szivem szerint; és dicsőítem a' te nevedet örökké:

13 Mert a'te jó-vóltod nagy én rajtam, és meg szabadítottad az én lelkemet a' mélységes koporsóból.

14 Isten, a' kevélyek feltámadtak én ellenem, és a' hatalmasoknak serege keresi az én lelkemet; és tégedet meg nem gondoltanak.

15 De te URam, Erős Isten, * irgalmas és hajlandó vagy a' kegyelemre, kegyelmes a' haragra, nagy kegyelmességű és igazságú.

16 Tekints reám, és könyörülj rajtam; adjad a'te erődöt a'te szolgádnak, és szabadítsd-meg a'te szolgáló leányodnak fiát.

† *Ióel.* 2:13. † *Fell.* 25:4 és 27:11. * 2 *Mós.* 14:6. 4 *Mós.* 14. 18. *Al.* 103:8. és 145:8.

17 Esmértesd-meg velem nyilván való jelből a'te jó-akarodat, hogy látsák az én ellenségim, és férgényüljenek-meg, mikor te URam engemet segítendéz, és megvigasztalanda.

LXXXVII. SOLTAR.

Öröme a'Sidó népnek az új Templomon.

1 Dicséret a' Kórah fiainak éneklésekre.

AZ Istennek fundálása a'zent helyek között nagyon.

2 Szereti az UR a' Sionnak kapuit, a' Jákóbnak minden hajlékinak fellette.

3 Felette igen tisztességek azok a' mellyek te felőled hirdettetnek, óh Istennek városa!

4 Egyiptomot és Babilóniát azok közé számlálom a'kik engemet esmérnek; Imé a'Filiistéusok és Tirusbéliek a' Szeretsenekkel egybe ott születtek:

5 Es a'Sion felől jövődében ezt mondják: Mind ez, mind amaz ott születtek; és a'Felséges Isten erősíti azt meg.

6 Az UR béirván meg számlálja a' népeket *ezt irván*: Ez ott születtek.7 Es *lébnek ott* éneklők, és sípolók: és minden én forrásim te benned *lébnek*.

LXXXVIII. SOLTAR.

Könyörgés a'kemény késértetben.

1 A'Kórah fiainak való Enek és Sóltár adatott az Eneklő-mesternek a' síppal való éneklésre, Tanúsága az Ezráhita Hémannak.

2 **U**Ram, én szabadításomnak Istenem; mind nappal, *mind* éjjel kiáltok te előtted.

3 Menjen te elődbe az én imádságom: hajtsd le a'te füledet az én kiáltásomra.

4 Mert az én lelkem megteljesedett nyomorúságokkal, és az én életem a' koporsóhoz közelget.

5 Hasonlatosá löttem a'koporsóba szállottakhoz; hasonlatos vagyok ahoz kinek semmi ereje nintsen.

6 A'halottak közzé számláltattam, az *emberi tarfaságtól* megfoztattván: mint a' koporsóban fekvő megöletettek, kikről többé meg nem emlekezel, kik a'te kezded által vágattattak-ki.

7 A'legalsó sírbe vetettél engemet, a' fetétségbe, a'mélységes helyekre.

8 A' te haragod én reám szállott, és minden te habjaiddal nyomorgattál engem.

9 Az

9 Az én esmérőimtől megfoztottál, engemet utálatosságnál adtál ezeknek: bérekeztettem annyira hogy meg nem szabadulhatok.

10 Az én szemem megfenyvedett a' nyomorúság miatt; minden-nap téged hívlak segítségül, URam, tehozzád terjeszttem az én kezeimet.

11 Avagy a' halottakkal tselekezzél tsuda dolgot? Avagy a'halottak támadnak-fel, hogy rólad vallást tegyenek?

12 Avagy befélliké a' koporsóban a' te kegyelmességedet, és a' te igazságodat a'halálban?

13 Avagy megtudhatjáké a' fetétségben a' te tsudálatos dolgot, és a' te igazságodat a' feledékenységnek földében?

14 De én te hozzád kiáltok, URam; és minden reggel az én imádságom te hozzád érkezik.

15 Miért vetél engemet, URam? és miért rejted el a'te országodat én tölem?

16 Szegény és holt eleven vagyok a' nyomorúság miatt, és a' te *töled reám botosított* rettegéseket hordozván félek.17 A'te busulásid én rajtam általmentenek, és a'te *töled reám botosított* félelmek megfoztottak engemet.

18 Környül-vöttek engemet mint a' vizek; szüntelen környül-véznak engemet egyenlöképen.

19 Elzákaztottad én tölem az én barátomat és tárformat, és az én esmérőim olyanok mint a'fetétség.

LXXXIX. SOLTAR.

Panaßbok a'Sidóknak az ő nyomorult állapotokról, az Istennek előbbeni jótéteményinek előszámlálásával egybe.

1 Ezráhita Etán Tanítója.

2 **A**Z URnak kegyelmességét mind örökké éneklek) minden nemzetségről nemzetségre hirdetem a'te igazságodat az én számmal.3 Mert azt mondom, hogy az ő kegyelmessége mind örökké megmarad; és a' mennyekben megerősíted a' te igazmondásodat, *mellyel ezt mondottad*:

4 Szövetséget köttem az én válaßtottammal: és meg esküdtem Dávidnak az én szolgámnak:

5 Hogy mind örökké megerősítem a' te magodat, és nemzetségről nemzetségre megépítem a'te királyi székedet.

6 Annakokáért az egek hirdetik a'te † 2 *Sám.* 7:11.

tsudálatos dolgot, URam: és a'te igazmondásodat a'zentek Gyülekezetiben.

7 Mert a' felhőkben kitsoda volna hasonlatos az URhoz? *Kitsoda* hasonlatos az URhoz az erőseknek fiai között?8 Az Erős *Isten* igen rettenetes a' zenteknek Gyülekezetiben, és tiszteletes minden ő környüle valóknak felette.

9 URam, seregeknek Istene, kitsoda olyan erős UR mint te vagy? mert a' te igazmondásod te környüled vagy.

10 Te uralkodol a'tengernek kevélységén, mikor az ő habjai felemelkednek, te enyhíted-meg azokat.

11 Az Egyiptombélieket te rontád-meg mintha fegyverrel verettettek volna által; és a'te karodnak ereje által a'te elenségidet eléleztéd.

12 Tiéid az egek, tiéd a'földis: e' világot minden benne valóval te és fundáltad.

13 Az Eszakot, és a'Délt te teremtetted, a'Thábor és Hermon *begye* a'te nevedről énekelnek.

14 Tenéked a'te karod hatalmas, erős a'te kezded, felmagasztaltatott a' te jobbkezded.

15 Az igazság és ítélet a'te székednek helye; a'kegyelem és a'tökéleteffég jár a'te országod előtt.

16 Bóldog nép, a'melly tudja az *URban való* örömet: URam, ezek a'te ábrázatodnak világosságában biznak;

17 A'te nevedben örvendeznek minden-napon, és a'te igazságodban felmagasztaltatnak.

18 Mert az ő erejeknek ékeffége te vagy: és a'te jó-akarod által emeltetik-fel a'mi szarvunk

19 Mert az UR minékünk paifunk, és az Izraelnek Szente a'mi Királyunk

20 Akkor megfóllítád látásban a' te fentedet, és ezt mondád: Segítséget rendeltem az erős ellen, felmagasztaltam azt a' kit a' kötség közzül válaßtottam.

21 Találtam Dávidot az én szolgámat: az én zent olajommal kentem-meg ötet.

22 Kivel az én kezem állandó léfzen; és az én karom megerősíti ötet.

23 Nem nyomják-el ötet az ő reája jövő ellenségi; a' gonof emberis nem nyomorgatja azt:

24 Mert megrontom ő előtte az ő nyomorúságát † *Fell.* 24 és 50:12.

nyomorgatóit, és az ő gyűlölöit megvetem.

25 Es az én igazságom, és kegyelmefélegem lézen ő véle: és az én nevemben emeltetik-fel az ő farva.

26 Mert vetem az ő kezét a' † tengerre, és a' folyóvizekre az ő jobb kezét.

27 Ő énnékem azt mondja: En Atyám vagy te, én Erős Istenem, és én szabadításonnak köziklájja:

28 Enis első-üzöltemmé tézem ötet, és minden földi Királyoknál fellyebb valóvá.

29 Mind örökké megtartom néki az én irgalmaságomat, és az én fővetségem ő véle erős lézen.

30 Es az ő magvát örökké valóvá tézem, és az ő királyi fékit, mint az egeknek napjait.

31 Ha az ő fiai elhagyádják az én törvényemet, és az én ítéletimben nem járnak.

32 Ha az én rendelésimet megfégik, és az én parantsolatimat meg nem őrizik.

33 Meglátogatom † veffővel az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságokat:

34 De az én irgalmaságomat el nem vézem ő töle, és az én igaz mondáomat el nem változtatom.

35 Nem rontom-meg az én fővetségeket, és a' mi kijött az én számból el nem változtatom.

36 Egyfzer megesküttem az én fentségemre, Dávidnak tött ígéretemet nem változtatom-el.

37 Az ő magva mind * örökké megmarad, és az ő királyi féki mint a' Nap én előttem.

38 Es mint a' Hóld megmarad mind örökké: és mint az egekben való tökéletes bizonyságok.

39 ¶ De te elvetetted ötet és megutáltad és megharagudtál a'te megkentt Királyod ellen.

40 Felbontottad a' te főlgáddal tött fővetséget, a' földre vetvén meggyaláztad az ő koronáját.

41 Elrontottad minden ő köfalait: az ő erősségeit a' földre hánytad.

42 Minden úton-járók sákmányt vetettek ő benne: az ő főmődjai előtt gyalázatos.

43 Felmagasztaltad az ő ellenséginek † 2 Mós. 23:21. 2 Sám. 8. és 10. † 2 Sám. 7:14. * 2 Sám. 7:16. Luk. 1:33. Ián. 12:34.

jóbb-kezeket, és megvidámítottad minden ő gonof-akaróit.

44 Az ő fegyverének élit kivontad, és minden bátorságát elvötted a' hadban.

45 Eltörlötted az ő fényességét, és az ő királyi fékit a' földre lerontottad.

46 Az ő ifjúságának napjait megrövidítetted, béborítottad ötet gyalázattal:

47 ¶ Meddiglen URam? elrejtetted magadat mi tőlünk örökké? és meddig ég † a'te haragod mint a'tüz?

48 Emlekezzél-meg rólam, melly rövid életű vagyok, miért teremtetted volna hijába az embernek minden fiait?

49 Kitsoda az élők közzül a'ki meg nem halna? kitsoda szabadithatja-meg magát a'koporsótól?

50 Hol vagynak a'te előbbi irgalmaságid, URam, mellyeket esküvéssel † fogadtál vala Dávidnak, a'te tökéletességében?

51 Emlekezzél-meg, URam, a'te főlgáidnak gyalázatajokról; hogy fok népeknek minden gyalázatajokat hozdoztam az én kebelemben.

52 Mellyekkel illetenek a' te ellenségid, URam: és mellyekkel illeték a'te megkentt Királyodnak jövetelét.

53 ¶ Aldott légyen az UR mind örökké, Amen! Amen!

XC. SOLTAR.

Tanúság e' mulandó életnek meggondolásáról.

1 Mófesnek az Isten emberének imád-sága.

URam, te minékünk hajlékunk vóltál minden időben.

2 Minekelötte a'hegyek lennének és formáltatnék a'föld, és e'világ: öröktől fogva mind örökké te vagy Erős Isten.

3 ¶ Ki az embert semmivé tézed, és ezt mondog; Térjetez a' földbe embereknek fiai.

4 Mert az * ezer eftendő te előttem mint a'tegnap nap, melly elmúlt és az ejtőzakának negyed része.

5 Elragadod őket mintegy árvizzel: olyanok mint az álom reggel mint a'fü, melly hirtelen megfárad;

6 Melly reggel virágzik és estvére elváltozik, kivágattatik és megfárad;

7 Azért megeméftetünk a'te haragod miatt, és a' te busulásod miatt megromlunk:

8 Mert a' mi álnokságinkat elődbe vetet.

† Fell. 79:5. † 2 Sám. 7:13. * 2 Pét. 3:8.

vetetted, és a' mi titkos büneinket a' te ortzádnak világa eleibe.

9 Annakokáért minden mi napink elmúlnak a'te haragod miatt; megeméftjük a' mi eftendeinket mint a' bezedet.

10 A' mi eftendeinknek napjai hetven eftendő, vagy mennél fellyebb nyóltzvan eftendő: és azoknak fízinte a' javais nyomorúság és fáradság, melly mikor hirtelen elmúlik, elrepülünk.

11 Ki tudhatja a'te haragodnak erejét: és a'te félelmed fzerint a'te haragodat?

12 ¶ Taníts-meg minket hogy tudhaffuk-meg a' mi napinknak számát: hogy járhaffunk bölts fívvél.

13 Térj hozzánk, URam, meddig lében a'te haragod? és légy kegyelmes a'te főlgáidhoz.

14 Tölts-bé minket a'te jó-vóltoddal minden reggel, hogy énekeljünk és vidadjunk minden mi időnkben.

15 Vidámíts-meg minket a' mi nyomorúságinknak napjai után; és az eftendők után; mellyekben láttunk gonofzt.

16 Láttafsék-meg a'te főlgáidban a'te dolgoz, és a' te ditsőséged azoknak fiaiban.

17 Es légyen a' mi URunknak Istenünknek szépsége mi rajtunk: és a' mi kezeinknek tselekedetit erősítsd-meg mi bennünk; a' mi kezeinknek, mondom, tselekedetit erősítsd-meg.

XCI. SOLTAR.

A' biveknek bátorságok és vigasztaltatások minden vevedelemben.

1 A' Ki lakozik a' Felsőleges Istennek rejtekében, a' Mindenható Istennek árnyékában nyugofzik.

2 Azt mondom azért én az URnak: En óltalmam vagy, és én erősségem, én Istenem, ő benne bizom.

3 Mert ő szabadít-meg téged a' mada-ráznak töriből, és a' vevedelmes dögtől;

4 Az ő főrnaival fedez-bé tégedet, és az ő főrnai alatt lézen óltalmad; dárda és pais az ő igaz ígérete.

5 Ne félj az éjjeli rettegeftől, és a' nappal repülő nyiltól;

6 Az éjtőzaka kegyetlenkedő dögtől, és a' délben puftító döghaláltól.

7 Ha elefnek mellöled ezeren, és jobb kezed fölöl tiz ezeren; mindazáltal te hozzád nem közelget.

8 Tfak a'te főmeiddel nézed, és a' hirteleneknek büntetéseket meglátod.

9 Mivelhogy te URam én óltalmam vagy; és a' Felsőleges Istenet válaftottad hajlékodnak;

10 Nem illet téged a' vevedelem, és az oftor nem közelget a'te hajlékodhoz.

11 Mert az ő † Angyalinak parantsolt te felöled; hogy őrizzenek tégedet minden te útaidban.

12 Az ő kezekben hordoznak tégedet, hogy meg ne üffed lábadat a' köbe.

13 Az oroflánon és az áspis kigyón járff: megtapodod az oroflán kölyköt, és a' sárkányt.

14 Ezt mondja az Isten: Mivelhogy ez engemet fzeret, megfabaditom ötet, felmagasztalom ötet, mert esmérí az én nevemet:

15 Segítségül hívott engemet, meghallgatom ötet; véle vagyok háborúságában; megmentem ötet, és megditsóítem ötet.

16 Hofffú napokkal bétöltöm ötet, és megmútatom néki az én szabadítómat.

XCII. SOLTAR.

Háladás az Istennek gondvifeléséről.

1 Ditséret a' Szombat napi énekléfre.

2 JO dolog az URat tisztelni, és a'te nevednek éneket mondani, óh Felsőleges Isten.

3 Hirdetni minden reggel a'te kegyelmességedet, és a' te igaz mondáfodat minden éjjel;

4 Tiz húrú hegedüvel, lantval, énekel és hegedüvel.

5 Mert megvidámítottál engemet, URam, a'te tselekedetteddel; a' te kezeidnek tselekedetiben örvendezek.

6 Melly nagyok, URam, a'te tselekedetid! igen mélységesek a'te gondolatid.

7 A' balgatag ember nem véffi azt eftébe: és a' bolond nem érti ezt.

8 Hogy mikor virágoznak a' gonofok mint a' füvek, és virágoznak minden hamiság tseledekök, elveffnek örökké.

9 De te vagy Felsőleges Isten mind örökké, URam.

10 Mert ímé a'te ellenségid, URam, mert ímé a'te ellenségid elveffnek; és elffélednek minden hamiság tseledekök:

11 Es felemeled az én főrvamat mint az Unikornifnak, mivelhogy megkentetem főp zöldellő olajjal.

† Mát. 4:6.

12 Es meglátja az én szemem az én ellenem támadott ellenségimen a'te ítéletidet, és a'gonofok felől meghallják az én füleim a'mellyeket akarok.

13 Az igaz virágozik mint a'pálma-fa: és megnő mint a'Libánusznak czédrufa.

14 Az UR házának plántái, a' mi Istenünknek pitvariban virágoznak.

15 Vénségekbénis gyümölcsoznek, kövérek és zöldellők léfnek.

16 Hogy hirdesék az URat az én köziklámát igaznak lenni; és hogy nintsen semmi hamiság ő benne.

XCIII. SOLTAR.

Vigaftalás a'kegyetlen Urak ellen.

1 **U**Ralkodik ‡ az UR, ditsőséget öltözött-fel; az UR nagy hatalmas erőt öltözött-fel: felövedezte magát: a' földis ő tole erősítettet meg, hogy meg ne induljon.

2 Allandó a'te féked öröktől fogva; öröktől fogva vagy te.

3 A'folyóvizek, URam, a'folyóvizek zúgnak; a' folyóvizek felemelik az ő habjokat.

4 De a'fok vizeknek zúgáfoknál, a'tengernek erős habjainál, erős a'magasságban lakozó UR.

5 A'te bizonyosság-tételid igen erősek: a'te Házadnak kívánatos fzensége, URam, fok ideig megmarad.

XCIV. SOLTAR.

Könyörgés és Vigaftalás a'kegyetlenek ellen.

1 **U**Ram bozfú-állásnak Erős Iste-ne: bozfú-álló Erős Isten jelenjél-meg.

2 Magaftaltafsál-fel földnek Birája, fizefs-meg a'kevélyeknek.

3 Meddig a'hitetlenek URam, meddig örvendeznek a'hitetlenek?

4 Vakmerőképen tsatsognak, keményen főlnak: kérkednek a'hamiságnak minden tselekedői.

5 A'te népedet, URam, rontják, és a'te örökségedet nyomorgatják.

6 Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákatis megölik.

7 Es azt mondják: Nem látja az UR; és a'Jákóbnak Istene † nem tudja.

8 ¶ Vegyétek ezetekbe magatokat, kik a'köfség között bolondok vagytok: és ti balgatagok mikor tértek ezetekre?

9 A'ki a'fület * plántálta avagy nem

‡ Al. 96:10. és 97:1. és 99:1. † Fell. 10:11, 13. és 59:8. * 2 Mós. 4:11.

hallé? és a' ki a' szemet teremtette, nem láté?

10 A'ki a'pogányokat megfeddi, avagy nem fedde-meg titeket? és a'ki embereket tudományra tanít, nem tudnaé?

11 Az UR tudja az embereknek gondolatjokat hogy hijába-valók.

12 ¶ Bóldog ember a' kit te oktatsz, URam, és a' kit a'te törvényedre megtanítasz.

13 Hogy nyugalmat adj annak a'veze-delem napján, mikor az istentelennek vermet áfnak.

14 Bizony nem veti-el az UR az ő népét, és el nem hagyja az ő örökségét;

15 Mert még az ítélet megtér az igazságra: és ő utánna mennek minden igaz fivü emberek.

16 Kitsoda támadott-fel én érettem a'gonofzúl tselekedők ellen? Kitsoda állott én mellém a'hamiság tselekedők ellen?

17 Ha az UR segítségül nem vólna nékem, az én lelkem mostan tsendeségbén lakoznék.

18 Mikor azt mondtam: Az én lábam elizamadott; a'te jó-vóltod, URam, megerősített engemet.

19 Es az én bennem való fok gondolkodásimban, a'te vigaftalásid megvidámították az én lelkemet.

20 Avagy vagyoné te hozzád valami közü a'hamiság fékinek, melly nyomorúságot ferez a'törvény fine alatt?

21 Seregenként gyűlnek az igaznak lelke ellen: és az ártatlannak vérét károztatják.

22 És lön énnékem az UR kövaram, és az én Istenem óltalomnak köziklájja.

23 Mert megfizeti nékiek az ő álnokságokat, és az ő gonofzságok elvezti őket; elvezti őket a'mi URunk Istenünk.

XCV. SOLTAR.

Dávid az Isteni tisteletre és solgálatra inti az Anyaszent-egyházat.

1 **J**övetek-el örvendezzünk az URnak; vigaadjunk a' mi fbadítá-funknak köziklájának.

2 Menjünk eleibe háládással, énekeljünk néki ditséreteket.

3 Mert az Erős Isten nagy UR, és nagy Király minden Isteneknek felette:

4 Mert ő hatalmában vagynak e'földnek alsó részei, és a' hegyeknek magassági övéi.

5 Övé a'tenger, ő teremtette azt: és

és a' földet az ő kezei formálták.

6 Jövetek-el, imádjuk, borúljunk-le artzal; hajtfuk-meg térdeinket a' mi teremtő URunknak elötte.

7 ¶ Mert ő a' mi Istenünk, és mi az ő mezejének népei, és az ő kezének juhái vagyunk: ‡ Ma ha az ő f zavát hallánd-játok;

8 Meg ne keményítsétek fiveteket mint a' versengéfnék † helyén, a'késértetnek napján a'puftában.

9 Mikor megkésértének engemet a'ti atyáitok; megpróbálának engemet, jöllehet látták vólna az én tselekedetemet.

10 Negyven eftendeig bántattam e'nemzetségtől, azért azt mondam: Tévelygő fivü nép ez, és nem tudják az én utaimat;

11 Kiknek * megesküdtem az én haragomban, hogy bé nem mennek az én nyugodalmomba,

XCVI. SOLTAR.

A'Prófeta a'Pogányoknak gyülekezetit a' Sidókkal egybe inti az Istennek ditséretire.

1 **E**nekeljete az URnak új éneket: Enekeljen az URnak mind az egész föld.

2 Enekeljete az URnak és áldjátok az ő nevét: hirdeffétek minden napon az ő fbadítását.

3 Hirdeffétek a'Pogány népek között az ő ditsőségét, minden népek között az ő tsuda dolgait:

4 Mert nagy az UR és igen ditséretes: tisztelendő minden Istenek felett.

5 Mert a' Pogányoknak minden istenek bálványok: de az UR az egeket teremtette.

6 Ditsőség és fépség vagyon ő elötte: erőffég és méltóság az ő Szent hajlékában.

7 Adjátok az URnak népeknek nemzetségi: adjatok mondok az URnak ditsőséget és erőfséget.

8 Tulajdonítsatok az UR nevének ditsőséget; adjatok ajándékot és menjete bé az ő pitvariba.

9 Imádjátok az URat az ő fzent-hajlékának ékeffégében: rettegjen ő tole mind az egész föld.

10 Mondjátok: A'pogány népek között * uralkodik az UR; mert megerősítette a' föld kerekességét, hogy meg ne induljon: megitéli a'népeket igazságban.

‡ Sid. 3:7. és 4:7. † 2 Mós. 17:7. * 4 Mós. 14-23. Sid. 4:7. * Fell. 93:1. Al. 97:1. és 99:1.

11 Örüljenek az egek és örvendezzen a'föld; zengjen a'tenger és minden benne valók.

12 Örüljön a'mező minden benne valókkal; akkoron örüljenek az erdőknek minden fái:

13 Az URnak ortzája elötte, mikor eljövendő, mert eljött birni e'földet: Megitéli ‡ e'föld kerekességét igazságban, és a'népeket igaz mondásával.

XCVII. SOLTAR.

Dávid a' Messziás orbágát és annak nagyságos méltóságát írja-meg.

1 **U**Ralkodik † az UR, örüljön a' föld; örvendezzenek a'nagy fzigetek.

2 Felhö és homályofság vagyon ő környüle; igazság és ítélet az ő fékinek erőfsége.

3 Tüz jár ő elötte: és köröskörnyül megégeti az ő ellenségit.

4 Fénlenek az ő villámáfi e' világon, látja és megretten a'föld.

5 A'hegyek mint a'viaf megolvadnak az URnak elötte: ez egész földnek URának fine elötte.

6 Hirdetik az egek az ő igazságát: és meglátják minden népek az ő ditsőségét.

7 Szégyenüljenek-meg a' faragott képeknek minden fozlgái; kik ditsekednek a'bálványokkal; imádjátok ötet minden Istenek.

8 Hallá és örvendezze Sion; és örülének a'Júda leányi a'te ítéletidért URam.

9 Mert te URam magaffágos vagy mind az egész földön; és felette igen magaffaltattál minden Istenek felett.

10 ¶ Kik fzeretitek * az URat gyűlöljétek a'gonofzt: megörizi az ő fenteinek lelkeket: a'gonofzoknak kezebből megfabadítja őket.

11 Világofság támadott az igaznak, és az igaz fivü embereknek vigaóság.

12 ¶ Örüljete igazak az URban, és tiszteljéte az ő fzentégének emlekezetit.

XCVIII. SOLTAR.

Intés a'Christusnak ditséretire.

1 *Ditséreti Sóltár.*

Enekeljete az URnak új éneket, mert tsuda dolgokat tselekedett: Szabadítást adott néki az ő jobb-keze és az ő fzentéses karja.

2 Hir- ‡ Al. 98:9. † Fell. 93:1. és 96:10. * Am. 5:15. Róm. 11:9. * Efa. 63:5.

2 Hirdettette az UR az ő \ddagger szabadítását: a' pogány népeknek szemek előtt megjelentette az ő igazságát.

3 Megemlekezett az ő jó-vóltáról, és az Izrael házához való tökéletességéről: e' földnek minden határi látták a' mi Istenünknek szabadítását.

4 Örömmel énekeljete az URnak földnek minden lakosi; zengjete, örüljete és mondjate ditséretet.

5 Mondjate ditséretet az URnak hegedüvel, hegedüvel *mondom* és énekléffel.

6 Trombitákkal és kürtnek zengésével zengjete e' Jehova Király előtt.

7 Zengjen a'tenger minden benne valókkal egybe: e' világ a' benne lakozókkal egybe.

8 A' folyóvizek tapsoljanak kézzel: a' hegyekis egyetembe örüljenek.

9 Az UR előtt, mert eljött e' földnek \ddagger birására: birja e' világot igazsággal, és a' népeket felette igen igazán.

XCIX. SOLTAR.

A' *Christusnak mi Királyunknak hatalma, igazsága, és a' pogányokhoz való kegyelme.*

1 **U** Ralkodik az UR, *akarmint* dühösködjének a' népek: a' Kéribimokon ül, *akarmint* tétovázson a' föld.

2 A' Sionban lakozó UR nagy, és magafságos minden népeknek felette.

3 Tiszteljék a' te nagy és rettenetes nevedet, mert \ddagger zent.

4 Es a' Királynak ereje ítéletet \ddagger zeret: te rendelted az igazságot: ítéletet és igazságot te rendeltél a' Jákób *nemzetsége*ben.

5 Magafstaltjátok a' mi URunkat Istenünket, és hajtsátok-meg magatokat az ő lábainak sámolyánál, mert \ddagger zent ő.

6 Mófés és Aron az ő Papjaival egybe: és Sámuel azokkal egybe *kik az ő nevét segítségül hívják vala: segítségül hívják vala * az URat és ő meghallgatá őket.

7 Felhőnek ofzlopában * \ddagger zól vala nékiek, megörizik vala az ő bizonyágtételeit, és parantsolatját mellyet adott vala nékik:

8 URam mi Istenünk, te meghallgattad őket: óh Erős Isten kegyelmes vóltal né-

\ddagger *Esa.* 52:10. \ddagger *Fell.* 96:13. * *Iérém.* 15:1. * 2 *Mós.* 32:11. 4 *Mós.* 14:13. és 16:22. és 42. 1 *Sám.* 12:29.

kiek: mindazáltal \ddagger bo \ddagger zút-állottál az ő tselekedetekért.

9 Magafstaltjátok a' mi URunkat Istenünket: és hajtsátok-meg magatokat az ő \ddagger zentséges hegyénél, mert \ddagger zent a' mi URunk Istenünk.

C. SOLTAR.

Intés háládásra, a' teremtfenek, megtartásnak és váltságnak jótétemnéiért.

1 Háládó Sóltár.
O Rvendezzete az URnak földnek minden lakosi.

2 Szolgálatok az URnak vigasággal: menjete ő eleibe örömmel.

3 Tudjátok-meg hogy az UR az Isten: ő teremtett minket, (és nem mi magunk,) ő népe *vagyunk* és az ő mezeinek juhái.

4 Menjete-bé az ő kapuin háládással, az ő pitvariba ditsérettel: adjate hálakat néki, áldjátok az ő nevét.

5 Mert jó az UR: mind örökké *vagyon* az ő irgalmasága; nemzetségről nemzetségre az ő tökéletessége.

CI. SOLTAR.

Dávid a' királysághoz jutván megmondja módón akarja magát viselni.

1 Dávid Sóltára.
K Egyelmességet és ítéletet éneklek; tenéked, URam, éneket mondok.

2 Szorgalmatoson igyekezem a' tökéletes útnak *örizésére*, mikoron én hozzám jövendő \ddagger : járok az én \ddagger zivemnek tökéletességében az én házamban.

3 Nem követek gonofz dolgot, a' gonofztévőknek tselekedeteket gyűlölöm, és azok én barátim nem léfzenek.

4 A' gonofz \ddagger zivü ember távól léfzen tőlem; és a' gonofzokat hozzám nem bostátom.

5 Az ő felebarátjának titkon való rágalmazóját elvefztem, és a' kevély \ddagger zemüt és felfuvalkodott \ddagger zivüt el nem \ddagger zenvedem.

6 Az én \ddagger zemeim *figyelmetefek* léfzenek a' földnek igaz-mondóira, hogy én velem lakozzanak: a' tökéletességnek útában járó \ddagger zolgál énnékem.

7 Nem lakik az én házamban az álnokság tselekedő; a' ki hazugságot \ddagger zól, nem léfzen maradása az én \ddagger zemeim előtt.

8 Hamar elvefztem e' földnek minden latrait, hogy kigyomláljak az URnak városából minden hamiság tselekedőket.

CII.

\ddagger 2 *Mós.* 33:5. 4 *Mós.* 16:22.

CII. SOLTAR.

Könyörgések a' Sidóknak a' Babilóniai fogfágból való megfabadulásért.

1 Imádsága a' nyomorútnak; midön reá *félelem* rohan, és panafzít az UR előtt kiönti.

2 **U** Ram hallgafd-meg az én imádságomat; és az én kiáltádom juffon te hozzád.

3 Ne rejtsd-el a' te ortzádat én tőlem, a' melly nap \ddagger zorongattatom: hajtsd én hozzám a' te füledet, a' melly nap kiáltok; hamar hallgafs-meg engemet.

4 Mert megemé \ddagger ztetek mint a' füst az én napjaim, és az én tsontaim mint az üfzög megégtetek.

5 Az én \ddagger zivem minekutánna megvertetett, meg \ddagger zaradott mint a' fü, annyira hogy elfelejtkezsem ételemrölis.

6 Az én nyögésemnek \ddagger zava miatt, az én tsontom az én húfomhoz ragadott.

7 Hasonlatossá löttem a' puftában lakozó ökörbikához: olyanná löttem mint a' bagoly a' puftában.

8 Vigyázok, és olyan vagyok mint az egyedül való veréb a' házheján.

9 Minden napon gyalázattal illetnek engemet az én ellenségim; és a' kik engemet tsúfolnak, én reám esküfzenek.

10 Annakokáért a' port mint a' kenyeret éfzem vala: és az én italomat könyhüllatással egyelitem vala.

11 A' te haragod és busulásod miatt; mert felemelvén a' földhöz ütöttél engemet.

12 Az én napjaim hasonlatosok az elhanyatlott árnyékhoz: és én mint a' fü meg \ddagger zaradtam.

13 \ddagger Te pedig URam mind örökké megmarad \ddagger , és a' te emlékezeted nemzetségről nemzetségre *megmarad*.

14 *Azért* te felkelvén könyörül \ddagger a' Sionon; mert ideje hogy könyörülj rajta, mert eljött az idő.

15 Mert a' te \ddagger zolgáid annak köveiben gyönyörködnek, és annak porán könyörülnek.

16 Es félik a' Pogányok az URnak nevét, és e' földnek minden Királyi a' te ditsőségedet;

17 Mivelhogy az UR megépítvén a' Siont, megláttatott az ő ditsőségében.

18 Es a' nyomorútnak könyörgéfeke tekintett, és azoknak könyörgéfekeket meg nem utálta.

19 Irattasék-meg ez a' következő nemzetségnek *habfnara*, hogy a' megújítatott nép ditsérje az URat.

20 Mivelhogy alátekintett az ő magafságos \ddagger zentséges helyéből: az UR a' mennyekből a' földre tekintett.

21 Hogy meghallaná a' foglyoknak nyögéseket, és megöldözna a' halálnak fiait.

22 Hogy hirdefsék Sionban az UR nevét, és az ő ditséretit Jérusálemben:

23 Mikor *fok* népek gyűlnek-egybe, és *fok* országok hogy \ddagger zolgáljanak az URnak.

24 *Ki* ez útban nyomorgatván az én erőmet, az én életemnek napjait megrövidíti:

25 Ezt mondám *azért*: En Erős *Istennem* ne vigy-el engemet az én napjaimnak felén; mind örökkön örökké vagyunk a' te éfzendeid.

26 Minekelötte e' földet \ddagger fundáltad volna, és a' te kezeidnek munkája, az egek *volnának*.

27 Ezek elvefzenek, de te megmarad \ddagger : mind ezek mint a' ruha megavúlnak, mint az öltözetet elváltoztatod azokat, és elváltoznak:

28 Te pedig ugyan azon *vagy*. és a' te éfzendeid el nem fogynak.

29 A' te \ddagger zolgáidnak fiai megmaradnak, és azoknak magvok te előtted megerősítetik.

CIII. SOLTAR.

Háládás a' bün bostanatért.

1 Dávid Sóltára.
A Ldjad én lelkem az URat: és minden belső réfzeim az ő \ddagger zent nevét.

2 Aldjad én lelkem az URat; és el ne felejtkezzél femmi jótéteményiről.

3 Ki megkegyelmez minden te büneidnek; meggyógyítja minden betegségidet:

4 Ki megfabadítja a' koporsóból a' te életedet: ki tégedet megkoronáz kegyelmességével és irgalmasággal.

5 *Ki* minden jóval megelégíti a' te \ddagger zádat; megújítja a' te ifjúságotat mint a' fáskefelyünek.

6 Igazságot tselekefzik az UR: és ítéletet minden nyomorútnak.

7 Megjelenti az ő útait Mófésnek: az Izrael fiainak az ő gondolatit.

8 \ddagger Irgalmas és kegyelmes az UR, kéfe-

\ddagger *Sid.* 1:10. \ddagger 2 *Mós.* 34:6.

kéfedelmes a' haragra, és igen kegyelmes.

9 Nem mindörökké feddődik; és nem tartja meg mind örökké az ő haragját.

10 Nem a' mi bűneink fzerint tselekezik mi velünk, és nem fizet minékünk a' mi álnokságink fzerint.

11 Mert melly igen magas az ég a' földtől, olyan igen nagy az ő jó-volta az ötet félökhöz.

12 Melly távól vagy az a' Napkelet a' Napnyugattól, olly mezze vetette mi tölünk a' mi bűneinket.

13 Miképen könyörül az atya az ő fiain, azonképen könyörül az UR az ötet félökön.

14 Mert ő tudja hogy romlandó edények vagyunk: megemlekezik róla hogy porból valók vagyunk.

15 Es hogy a' halandó embernek napjai hafonlatosok a' fűhöz; és hogy mint a' mezőnek virága, úgy virágzik.

16 Es mikor a' fél általmégyen rajta, nem lézen többé, és nem elméri többé azt az ő helye.

17 De az URnak jóvólta mind örökkön örökké *vagyon* az ötet félökön, és az ő igazsága azoknak fiaiknak fiaikon.

18 Azokon a' kik megörizik az ő fővetségét, és megemlekeznek az ő parantsolatiról, hogy azokat tselekedjék.

19 Az UR a' mennyekben helyezettette az ő fékit, és az ő birodalmának mindeneken hatalma *vagyon*.

20 ¶ Aldjátok az URat ő Angyali, kik erővel hatalmasok *vagytok*: kik az ő parantsolatját mivelitek, engedvén az ő befzedének fzávának.

21 Aldjátok az URat minden ő feregi, ő fozgái kik az ő akaratjának engedtek.

22 Aldjátok az URat minden ő teremtett állati, az ő uralkodásának minden helyein; Aldjad én lelkem az URat!

CIV. SOLTAR.

Ditséreti az Istennek a' teremtett dolgokról, és mindennek fűp rendiről.

1 **A**ldjad én lelkem az URat: En URam Istenem felette igen felmagasztaltattál; ditsőséget és ékességet öltöztél magadra.

2 Ki magadat ¶ világossággal mintegy öltözettel környülvötted, és kiterjeztetted az eget mintegy kárpitot.

3 Ki a' vizekben fzerzette az ő lakóhelyeit; ki a' felhöket rendelte az ő ¶ 1 Mós. 1:3, 6, 7.

fzekerévé, és jár a' félnek fzarnyain.

4 Ki a' fzeleket ő követivé tötte, és ő fozgáivá a' lángoló tüzet.

5 Fundálta a' földet az ő ofzlopin, melly soha örökke meg nem mozdúl.

6 Mélységes vizekkel mintegy öltözettel ¶ béborítottad vala azt, a' hegyeknek felette állanak vala a' vizek:

7 *De* a' te parantsolatodra elofzlának: a' te menyörgéfednek fzávára hamar elmenének.

8 Felemelkedének a' hegyek, és a' völgyek lefállának a' helyre, mellyet azoknak rendeltél vala.

9 Határt ¶ vetettél *azoknak* mellyet által nem hágnak, és vízfa nem térnek a' földnek elboríttatására.

10 Ki a' forrásokat folyóvizekké téfzed, hogy a' hegyek között folyjanak.

11 Hogy azokból igyanak a' mezei minden vadak; és a' vad-famárok megnyhítsék az ő fozmjúságokat.

12 Azok mellett lakoznak az égi madarak, és a' fáknak ágai közzül fozlnak.

13 Ki megöntözi a' hegyeket az ő lakóhelyeiből, hogy a' te tselekedetnek hafznából megelégtettsék a' föld.

14 Teremt fzenát a' barmoknak, és fűvet az embereknek hafznokra; hogy eledelet vegyenek a' földből.

15 Ki borral megvidámítja az embernek fzivét, és ortzáját megfényesíti olajjal, és kenyérral az embernek fzivét erősíti:

16 Az URnak fái megelégttetnek: a' Libánufnak czédrufi, mellyeket plántált:

17 Mert a' madarak azokon féfket raknak, és az efragok, mellyeknek házok a' jegenye-fák.

18 A' magas hegyek a' vad-ketskének, a' közfíklák a' hörtsököknek hajlékjok.

19 Teremtette a' Hóldat * bizonyos idöknek mutatására: és a' Napot, melly az ő alámenetelit tudja.

20 Setéséget fzerze, hogy éjtfzaka legyen, mellyen az erdöknek minden vadai kijönek;

21 Az orofzlán kölykök mellyek ordítanak a' prédáért, keresvén az Erős Istentől az ő eledeleket.

22 Feltámad a' Nap, és ifmét elrejteneznek; és az ő hajlékokban lefeküfnek.

23 Ki ¶ 1 Mós. 1:9, 10. ¶ Iób. 38:10, 11. Iér. 5:22. * 1 Mós. 1:14.

23 Kimégyen az ember az ő munkájára, és az ő dolgára mind estvéig.

24 Melly nagyok a' te tselekedetid, URam! Mindeneket böltsen teremtettel: bétölt a' föld a' te gazdagsággal.

25 E' nagy és fzeles tenger, mellyben vagynak fzámlálhatatlan úfzó állatok, és apró állatok nagyokkal egybe.

26 Azon járnak a' gallyák; a' nagy ¶ tzethal, mellyet te formáltál hogy játfozozzék abban.

27 ¶ Mind ezek te reád néznek, hogy eledelet adj nékiek alkálmatos időben.

28 Mikor te adf nékiek, akkor takarnak, mikor a' te kezdet megnyitod akkor bételnek a' te jó-vóltoddal.

29 Mikor elfordítod ortzádat, megháborodnak; mikor elvézed azoknak lelkeket, elfogyatkoznak, és földde léfznek:

30 Ha a' te lelket kibotsátod, megújulnak: és megújítod a' földnek fzinét.

31 Légyen az URnak ditsőség mind örökké: és örvendezzen az UR az ő teremtett állatiban.

32 Ki mikor a' földre tekint, megretten az: ki a' hegyeket megüti, * és fűftölgenek.

33 Eneklek az URnak az én életemben: éneket mondok az én Istenemnek a' míg vagyok.

34 Legyen kedves néki az én befzedem; és én örvendezek az URban;

35 Vefzfzenek-el a' bünös *emberek* e' földről, és a' hitetlenek többé ne legyenek: Aldjad én lelkem az URat. Ditsérjétek az URat!

CV. SOLTAR.

Ditséreti és háládása az Isten népének.

Tízfeljétek * az URat, hivjátok segítségül az ő nevét; hirdesétek a' népek között az ő tselekedetid.

2 Enekeljétek önéki, és mondjátok ditséretet önéki; fozljatok minden ő tsudáiról.

3 Ditselkedjétek az ő fzent nevében: örvendezzen azoknak fzivek kik keretik az URat.

4 Keressétek az URat és az ő erejét, keressétek az ő ortzáját fzüntelen.

5 Emlekezzetek-meg az ő tsudáiról, mellyeket tselekedett: az ő tsudáiról és az ő fzájának itéletiről.

¶ Iób. 40:20. ¶ Al. 145:15. * 2 Mós. 19:18. * 1 Cbr. 16:8. Efa. 12:4.

6 Oh Abrahámnak ő fozgájának magva! Jákóbnak ő válafzottának fiai!

7 ¶ Ez UR a' mi Istenünk: mind az egézf földön vagynak az ő itéleti.

8 Megemlekezik mind örökké az ő fözvetségéről; és az ő befzedéről; mellyet parantsolt ezer nemzetséiglen.

9 ¶ Mellyet fzerzett Abrahámmal: és az Isáknak tött esküvéséről.

10 Mellyet megerősített Jákóbnak örök végezés fzerint, és az Izraelnek örök fővetségül.

11 Ezt mondván: Néked adom a' ¶ Kanaán földét, hogy légyen néktek fozrint való örökségtek.

12 Jóllehet fzam fzerint kevesen vólnának, igen kevesen és fellérek abban.

13 *Es* egy nemzetség * közzül másközze mennének, és egy ortzából más nép közzé:

14 Es nem engedé hogy fenki ártana nékik: és ő érettek a' * Királyokatis megdorgálta, *ezt mondván*:

15 Az én megkenetteteimet ¶ ne illesétek: és az én Prófétáimnak ne ártatok,

16 Es éhséget ¶ fzerze a' földön: és a' kenyérnek minden táplálását elvévé.

17 ¶ Elkülde ő előttök egy férfiat: a' Jófefet, ki eladattatott vala * rabságra.

18 Kinek lábait békókba veték: a' vas általható az ő lelkét.

19 Mind az ideig mellyben bé kell vala az ő befzedének tellyesedni: Az UR befzede megpróbálá ötet.

20 * Elkülde a' Király, és elbotsáttatá ötet a' népeknek Fejedelme és elfzabadítá ötet:

21 Urrá tövé ötet az ő házán: és minden jófzágán Fejedelmemé:

22 Hogy az ő Fejedelmitis az ő akaratja fzerint megköttöztetné: és hogy az ő Véneit tanítaná böltseségre.

23 Akkor méne ¶ Izrael Egyiptomba: és Jákób bújdosék a' Chámnak földén.

24 Es ¶ megfzaporítá Isten az ő népét felette igen; és az ő ellenséginél erős-bé tövé.

25 El- ¶ 1 Mós. 15 mind végig, és 17:2. és 22:16. és 26:3. és 35:11. ¶ 1 Mós. 13:15. és 15:18. * 1 Mós. 12. és 13. és 20. és 26. és 35. * 1 Mós. 20:3. ¶ 1 Cbr. 16:26. ¶ 1 Mós. 41. ¶ 1 Mós. 45:5. és 50:20. * 1 Mós. 37:28. és 39:20. * 1 Mós. 41:14. 40--44. 33--36. ¶ 1 Mós. 46:6. ¶ 2 Mós. 1. és 2.

25 Elfordítá azoknak fíveket, hogy meggyülnék az ő népét; és álnokul tselekedének az ő szolgáival.

26 † Elbotsátá Mófeft az ő szolgáját, és Aront kit válaftott vala.

27 Kik azok között nagy tsudákat † törtek, és jeleket a' Chámnak földén.

28 Botsáta * fetétséget, és befetétíté azt: és a' tsudák nem voltak engedetlenek az ő befédinek.

29 Azoknak vizeket * vérré változtatta, és megölé az ő halaikat.

30 Az ő földök I' békákat terme, mellyek az ő Királyoknak házaibanis voltak.

31 Parantsola, és támada legyeknek foksága, és tetvek minden ő határookban.

32 Az ő esőjüket † köesövét változtatta vala, és égő tüzet *botsáta* az ő földökre.

33 Es elveré azoknak föleiket, figefáikat, és elveszté az ő határoknak termőfáit.

34 Parantsola, és támadának † sás-kák, és számlálhatatlan fok tserebogár.

35 Es minden zöldellő füvet megeméfté az ő földökben, és megeméfté az ő földöknek gyümölsét.

36 Es minden * első-füölttet megöle az ő földökben, minden ő erejeknek első fengéjét.

37 Es kihozá őket ezüsttel és arannyal; és az ő tselédjekben egy sem vólt beteges.

38 Örvendeze Egyiptom az ő kijöveleken, mert az ő tölök való félelem megkörnyékezte vala azokat.

39 Kiterjefté *Isten* a' * felhöt hogy őket befedezné: és a' tüzet, hogy éjjel világófságot adna.

40 Könyörgének és † fürjeket hoza; és mennyei kenyeret adott nékik.

41 Megnyitá a' † köfziktát, és vizek jövének-ki, mellyek folytak a' fázraz földön, mint a' folyóviz.

42 Mert megemlekezék az ő fzenséges befédéről, mellyet mondott vólt Abrahamnak az ő szolgájának.

43 Kihozá azért az ő népét örömmel, és † vigasággal az ő válaftottit.

† 2 Mós. 3:10. és 4:10. † 2 Mós. 7:9. * 2 Mós. 10:21. * 2 Mós. 7:20. † 2 Mós. 8:6, 24, 17. † 2 Mós. 9:23. † 2 Mós. 10:13. * 2 Mós. 12:29, 35, 31--33. * Fell. 78:14. † Mós. 16:13, 14. † Fell. 78:15. † 2 Mós. 15. 4 Mós. 33:3.

44 Es adá azoknak a' pogányok földét: és a' népeknek munkájokat † vötték örökségül;

45 Hogy † megtartanak az ő rendelítit, és megöriznék az ő törvényit. Ditsérjétek ez URat!

CVI. SOLTAR.

Istennek jó-téteményi és ostoni által való dajkálkodása az Izrael népe körül.

1 Hallelu Jah.

Ditsérjétek * az URat, mert jó; mert mind örökké vagyon az ő irgalmafsága.

2 Kitsoda mondhatná-meg az URnak nagy erejét; és kitsoda jelenthetné-ki az ő minden ditséretit?

3 Bóldogok a' kik megörizik az ítéletet, és a' ki igazán vífeli magát mindenkoron.

4 ¶ Emlekezzél-meg én rólam, URam, a' te jóvóltodért mellyel vagy a' te népedhez, látogáfs-meg engemet a' te segítségiddel.

5 Hogy láfsam-meg a' te válaftottidhoz való jó-tétedet, és örvendezzek a' te népednek örömeiben; hogy ditsekedjem a' te örökségeddel.

6 ¶ Vétkezünk a' mi atyáinkkal; álnokul tselekedtünk, gonofúul tselekedtünk.

7 A' mi atyáink Egyiptomban nem értették a' te tsudáidat, nem emlékezének-meg a' te fok jó-téteményidről; és engedetlenek lönek a' veres tengernél.

8 De megtartá őket az UR az ő nevéért, hogy megjelentené az ő hatalmafságát.

9 Mert * megdorgálá a' veres tengert és megfázarada; és által-vivé őket a' mélységekben mint a' puftában.

10 Es megfzabadítá őket a' gyüölönek kezéből: megmenté őket az ellenségnek kezéből.

11 Es a' vizek elboríták † az ő nyomorgatóikat: tsak egyis nem maradameg azok közzül.

12 Akkor hívének az ő befédének, és éneklék az ő ditséretit.

13 De azonnal † elfelejtkezének az ő dolgairól: és nem várak az ő tanátsát;

14 Es kívánságra † indulának a' puftában.

† 5 Mós. 6:10, 11. † 5 Mós. 31:10. * Al. 107:1. és 118:1. és 136:1. * 2 Mós. 14:21. † 2 Mós. 14:27. † 2 Mós. 15:24. és 17:2. † 2 Mós. 16:3. 1 Kór. 10:6.

tában: és késérték az Erös *Istent* a' puftában.

15 Annakokáért megadá nékik az ő † kívánságokat, de botsáta ő reájok öftövérséget.

16 Annakfelette † irégységre indulának Mófes ellen a' táborban, és az URnak fente ellen, Aron ellen;

17 Megnyilatkozék a' föld és elnyelé Dátánt, és elborítá az Abirámnak tselédjét:

18 Es * tűz gerjede az ő gyülekezetek ellen, a' láng meggyujtá a' gonofzokat.

19 * Borjú képet öntének a' Hóreb-nél; és imádák az öntött bálványt.

20 Es elváltoztaták az ő ditsőségeket, baromnak hasonlatófságára, melly fzenát éfzik.

21 Elfelejtkezének az Erös *Istenről*, ki megtartotta vala őket; ki nagy dolgokat tselekedett vala Egyiptomban.

22 Tsudálatofokat a' Chámnak földén: rettenetefeket a' veres tengernél.

23 Azokáért megmondotta vala, hogy elveszti őket; ha Mófes az ő válaftott *szolgája* nem állott vólna a' romláfion az ő ortzája előtt, az ő haragjának elfordításáért, hogy *őket* el ne törlené.

24 † Megutálák a' kívánatos földetis, nem hívének az ő fázának:

25 Es morgolódtak az ő sátoraikban, és nem hallák-meg az URnak fázát.

26 Annakokáért felemelé az ő kezét ő ellenek, hogy őket elvesztené a' puftában.

27 Es hogy az ő magvokat a' pogányok között elzféléfztené: és hogy *minden* földeken őket elhintené.

28 Annakfelette adák magokat a' † Bál Peór mellé; és a' halottak áldozatját évék;

29 Es haragra indíták az *Istent* az ő tselekedeteikkel, és oston fázalla rájuk;

30 Míg-nem Fineás elő-állá és bozfzút állá, és megfzünék az oston:

31 Es ez tulajdonítaték néki igazságul, nemzetségről nemzetségre mind örökké.

32 Haragra indíták ötet a' versfengésnek vizénélis; annyira hogy Mófes † gonofúul járna ő miattok:

† 4 Mós. 11:31, 33. † 4 Mós. 16:13. * 4 Mós. 16:35. * 2 Mós. 32, 4. † 4 Mós. 14:1-3. † 4 Mós. 25:3, 5. † 4 Mós. 20.

33 Mert megháboríták az ő lelkét, és *maga-gondolatlanul* fzóla ajakaival.

34 Nem † vefzték-el a' népeketis a' kikiről az UR fzólott vala.

35 Hanem megelegyedének a' pogányokkal; és azoknak tselekedeteiket megtanúlták.

36 Es szolgálnak azoknak bálványainak, mellyek nékiek romláfokra lönek.

37 Mert megáldozák az ő † fiaikat és leányaikat az ördögöknek.

38 Es ártatlan vért ontának, az ő fiaiknak és leányiknak véreket, mellyeket a' Kanaánnak bálványinak áldoztak; és megfertezteték a' föld öldökléfekkel.

39 Es megferteztetének az ő tselekedeteikkel; és paráználkodának fzánt-fzándékkal.

40 Azért felgerjede az UR haragja az ő népe ellen: és megutálá az ő örökségét:

41 Es adá őket a' pogányoknak kezekbe: és uralkodának ő rajtok az ő gyüölöik.

42 Es nyomorgaták őket az ő ellenségeik, és megaláztatának azoknak kezek alatt.

43 Gyakorta * megfzabadította őket; jöllehet ök megháborították vólna ötet az ő tanátsokkal, és elveszének az ő hamiságokért.

44 Mindazáltal reájok tekínte mikor nékik nyomorúságok vólna, meghallgatván az ő kiáltáfokat.

45 Es ő érettek * megemlékezék az ő fözetségéről; és az ő kegyelmefségének nagysága fzerint elváltoztatá fzándékát.

46 Es könyörületefségre indítá ő hozzájuk azokat, a' kik őket fogva elvitték vala.

47 ¶ Tarts-meg minket mi URunk Istenünk; † és gyüjts-egybe minket a' pogányok közzül; hogy a' te fzent nevedet ditsérjük, és hirdesük a' te ditséretedet.

48 ¶ Aldott az Izraelnek URa Istene öröktől fogva mind örökké; és minden nép *ezt* mondja: Amen! Ditsérjétek az URat!

D d

CVII. SOL-

† Bir. 1: és 3:5, 6. 5 Mós. 7:1, 2. † 2 Kir. 16:3. és 17:17. és 21:6. * Bir. 2:16. * 5 Mós. 30:1. † 1 Chr. 16:35.

CVII SOLTAR.

Előbámlálása az Isten megfabadításának, mellyeket az embereknek sokott gyakran megmútatni.

1 **D** Itsérjétek † az URat, mert jó: mert mind örökké *vagyon* az ő irgalmafsága.

2 Hirdefsek ezt az URtól megváltattak, kiket megfabadított a' nyomorgatónak kezéből.

3 Kiket egybe-gyűjtötte e' földről, Napkeletről, Napnyugatról, Eszakról, és a' tenger felől.

4 Bújdofnak vala a' puftában, a' kietlenben az úton kívül; és nem találnak vala lakáfra való várost.

5 Ehek és fjomjak valának; az ő lelkek a' fjomjúság miatt elfogyatkozott vala.

6 Es kiáltának az URhoz az ő nyomorúságokban; ki megfabadítja őket az ő nyomorúságokból.

7 Es vivé őket az egyenes útra; hogy jutnának olly városba, mellyben laknának:

8 Hirdefsek azért az UR előtt az ő kegyelmefségét, és az ő tsudálatos dolgait az embereknek fiaik előtt:

9 Mert megelégeti a' fjomjúhozó lelket, † és az éhező lelket bétölti jóval.

10 Némelleyk fetétségben és a' halálnak árnyékában ülnek: megkötöztetvén keferüséggel és vaffal;

11 Mert engedetlenek vóltak az Erős *Isten* befédéhez; és a' Felséges *Istennek* tanácsát megutálták.

12 De minekutánna megalázta a' nyomorúság az ő fiveket, és elestenek annyira hogy segítségék nem vólna.

13 Es kiáltának az URhoz az ő nyomorúságokban; az ő nyavalyájokból megfabadítja őket.

14 Kihozza őket a' fetétségből, és a' halálnak árnyékából, és az ő köteleket elfakasztja.

15 Hirdefsek azért az UR előtt az ő jó vóltát, és az ő tsuda dolgait az embereknek fiaik előtt;

16 Mert megrontotta az értz kapukat, és a' vas zárokat eltörte.

17 Némelleyk balgatagok lévén az ő gonofzságoknak útáért, és az ő hamiságokért ostoroztatnak.

18 Minden étket * utál az ő lelkek; és közelgetnek a' halálnak kapujához.

‡ *Fell.* 106:1. † *Luk.* 1:53. * *Iób.* 33:20.

19 Es kiáltanak az URhoz az ő nyomorúságokban, és az ő nyavalyájokból megfabadítja őket.

20 Elbotsátja az ő igéjét és meggyógyítja őket, és megfabadítja őket az ő vermekből.

21 Hirdefsek azért az UR előtt az ő irgalmafságát, és az ő tsuda dolgait az embereknek fiaik előtt.

22 Es áldozzanak ditséretnek áldozatjával: és hirdefsek az ő tselekedetét örömmel.

23 A' kik hajókon a' tengerre mennek: és a' nagy vizeken kereskednek.

24 Azok látják az URnak dolgait, és az ő tsudait a' mélységben.

25 Mert minekutánna szól, félvezet támaft, melly a' tenger habjait felemeli.

26 Az édig felemelkednek, a' mélységbe lebotsátkoznak: az ő lelkek a' nagy félelemnek miatta elolvad.

27 Hányattatnak, és tántorganak mint a' rézeg; és minden tudományoknak ezevéf.

28 Es kiáltanak az URhoz az ő nyavalyájokban, ki az ő nyomorúságokból megfabadítja őket.

29 Megállatja a' félvezet, és megtsendefednek a' habok.

30 Es örülnek ök, mert megtsendefedtek; és vezérli őket a' partra, mellyre igyekeztek menni.

31 Hirdefsek az UR előtt az ő jótémenyét, és az ő tsuda dolgait az embereknek fiaik előtt.

32 Es magasztalják ötet a' népnek gyülekezetiben, és a' Véneknek gyülekezetiben ditsérjék ötet.

33 A' folyóvizeket puftákká tézi: és a' vizeknek forrást fázazzá.

34 A' gyümöls termő földet meddő földdé *tézi*, azon a' földön lakó népnek gonofságáért.

35 A' puftát † álló-tókká tézi, és a' kietlen földet vizeknek folyásává.

36 Es azt miveli hogy ott lakozzanak az éhezők, és azt lakó városá tegyék.

37 Hogy mezöket béülteffenek, fölökét plántáljanak és hafnos jövedelmet ferezzenek.

38 Es megáldja őket, és igen megfaporodnak; és azoknak barmaikat meg nem kevesíti.

39 Azután megkevesednek és megaláztat-

‡ *Esa.* 41:18.

tatnak a' nyomorúságnak vezedelmének, és a' keferüségnek miatta;

40 Gyalázatba ejti a' Fejedelmeket, és azt miveli hogy tévelyegjenek az út nélkül való puftában.

41 Es felemeli † a' nyomorúltat a' nyomorúságból: és megfaporítja a' tselédek mint a' juhokat.

42 Hogy láfsák az igazak † és örvendezzenek; és minden gonofzok megtaróztáfsák * az ő fájokat.

43 Kitsoda a' böltsek közzül a' ki ezeket ezébe venné, hogy *az emberek* meggonolnák az URnak kegyelmefségit.

CVIII. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak egész birodalmáért.

1 Ditséreti Sóltára Dávidnak.

2 **K** Ez az én * fivem Isten; éneklek és ditséretet mondok, az én ditsőséggemmelis *éneklek.*

3 Kelj-fel én lantom és hegedüm: felszerkenek jó reggel.

4 Ditsérlek tégedet a' pogányok között, URam, és éneket mondok néked a' népek között:

5 Mert mind az egeknek felette felmagasztaltatott a' te † jóvóltod: és mind a' felhökig vagyon a' te igaz-mondáfod.

6 Magasztaltáfsál-fel az egeknek felette, Isten, és mind az egész földön a' te ditsőséged.

7 Hogy fabadúljanak-meg a' te fzerelmefid, tarts-meg a' te jobb kezeddél, és hallgafs-meg engemet.

8 Az Isten † szólott az ő Szentséges helyéből, örvendezek azért: a' Sikémítáknak jófágokat elofztom: és a' Sukkóthnak völgyét elmérem:

9 Enyim Gileád, enyim Manafsé; és Efraim az én fejemnek ereje, és Júda az én törvény-tévöm.

10 Moáb az én mosdó medentzém; Edomra vetem az én farumat; és a' Filišteufokon örvendezek.

11 De kitsoda vízen engemet a' kerített városokba? kitsoda vinne engemet Edom ellen?

12 Avagy nem teé óh Isten, ki minket megvetettél vala, hogy ki ne mennél, Isten, a' mi fereginkkel?

13 Légy segítségül minékünk a' háborúságban: mert hijába-való az emberi segítség.

‡ *1 Sám.* 2:8. *Al.* 113:7, 8. † *Iób.* 22:19. * *Iób.* 5:16. * *Fell.* 57:8. † *Fell.* 36:6. és 57:11. ‡ *Fell.* 60:8.

14 Az Istenben *bizván* tselekedjünk erőfen: és ő megtapodja a' mi ellenséginket.

CIX. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak Dóeg ellen; Christusnak Iúdás ellen.

1 Dávidnak Sóltára az Eneklő-mesternek engedtetett.

2 **E** N ditséretemnek Istene, ne hallgafs. 2 Mert a' gonofznak fájja, és az álnok fáj én ellenem felnyitotta magát: fólta én ellenem hazug nyelvvel.

3 Es gyüölöséges befédékekkel környülvöttek engemet, és ostromlottak engemet ok-nélkül.

4 Az helyébe hogy én fzeretem őket, én velem ellenkeznek: én pedig imádkozom vala;

5 Es adtak nékem gonofzt a' jó helyébe: és gyüölöséget az én fzeretetem helyébe.

6 Adj önécie gonofz Fejedelmet, és az ellenség álljon az ő jobb-keze felől.

7 Mikor törvénykezik, meggyözzettetvén jöjjön-ki *onnét*, és az ő könyörgési változzanak bünné.

8 Az ő életének napjai legyenek kevesek: és az ő † Fejedelemségét más vegye-el:

9 Az ő fiai legyenek árvákká, és az ő felesége legyen özvegygyé.

10 Az ő fiai bújdofsanak-el, kóldúljanak, és keressenek *eledelt* az ő elpuftúlt helyeken.

11 Foglalja-el az uforás minden ő jófágát: és az idegenek ragadozzák-el *minden* marháját:

12 Ne légyen néki, a' ki állhatatos lenne hozzája a' jó-témenyben, és ne légyen a' ki könyörüljön az ő árváin:

13 Az ő maradéki vezfzenek-el, a' máfodik nemzetségben töröltesék-el azoknak nevek:

14 Az ő atyainak † álnokságok légyen emlekezetben az UR előtt: és az ő anyának gonofsága el ne töröltesék.

15 Legyenek az UR előtt mindenkor: és töröltesék-el a' földről az ő emlekezetek.

16 Mert nem emlekezett-meg arról, hogy irgalmafságot tselekednék; és kergette a' fzegény és nyomorúlt férfiat, és a' megkeferedett fivüt, hogy azt megölné;

D d 2 7 Es
‡ *Ián.* 17:12. *Tsel.* 1:20. † 2 *Mós.* 20:5.

17 Es fzerette az átkot, hogy reája fál-lana, és nem akarta az áldást, és eltávo-zik tőle.

18 Hogy felöltöztetnék átokkal mint öltözettel, és bémenne mint a'viz ö be-léje, és mint az olaj az ö tsontaiba.

19 Légyen ö rajta mintegy palást, *mellyel* befedeztessék: és mint az övede-ző, *mellyel* fűntelen beövedeztessék.

20 Ez légyen jutalmok az URtől az én ellenségimnek, és a'kik gonoszt monda-nak az én lelkem ellen:

21 De te URam Isten tselekedjél én velem *jól* a'te nevedért; mivelhogy jó a'te irgalmaságod, fabadíts-meg enge-met.

22 Mert fzegény vagyok és fűkölkö-dő, és az én fivem én bennem megfe-besítettett.

23 Mint az árnyék f mikor elhanyat-lik, el kell mennem, és ide 's tova há-nyattatom mint a'sáska.

24 Az én térdeim tántorganak az ét-lenség miatt, és az én testem megfára-dott, mivel nedveség nintsen bennem:

25 Annakfelette gyalázatosfá löttem ö előttök; mikor engemet látnak, teker-getik fejeiket rajtam.

26 Légy segítségül nékem URam, én Istenem; fabadíts-meg engemet a'te ke-gyelmességed fzerint:

27 Hadd tudják-meg hogy te kezéd ez, és hogy URam te mivelted ezt.

28 Atkoztanak ök, de te áldj-meg; el-lenem támadnak ök, de megfégényül-nek, és a'te ffolgád örvendez.

29 Az én ellenségim környülvétetnek gyalázattal: és befedeztetnek mintegy palásttal az ö fzegyenekkel.

30 ¶ Ditsérem az URat felette igen az én fámával: és fok *embereknek* gyüleke-zetekben tífzelem ötet.

31 Mivelhogy a'fzegénynek jobb-keze felöl áll, hogy megtartfá annak lelkét azoktól a'kik kárhoztartják azt.

CX. SOLTAR.

Christusnak Királysága és örök Papsága.

1 Dávid Soltára.

M Onda az UR † az én URamnak; Ül-j az én jobb-kezem felöl; míg-len vetem a'te ellenségidet sámolyúl a'te lábaid alá.

2 A'te birodalomodnak páltzáját kibo-tsátja az UR * Sionból, *ezt mondván:*

† *Fell.* 102:12. † *Mát.* 22:44. *Sid.* 2:13. * *Esa.* 2:3.

Uralkodjál a'te ellenségidnek közepette.

3 A'te néped fabad-akarata fzerint, a'te feregednek *munstrálásának* napján *jelen lében tenéked* fentséges öltözetek-ke; az ö méhétől fogva, hajnaltól fog-va *jelen lében néked* a'te ifjaidnak har-matjok.

4 Megesküött az UR, és el nem változ-tatja; Te vagy örökké való f Pap Melki-sédeknek rendi fzerint.

5 ¶ Az UR lében tenéked jobb-kezed felöl; az ö haragjának † napján megront-ja a'Királyokat.

6 Itéletet tézen a'pogány népek kö-zött, megtölt *fok helyeket* * holt testek-ke; fokoknak megrontja fejeiket e'fö-l-dön.

7 Az úton való *zavaros* patakból ifik; annakokáért * felemeli az ö fejét.

CXI. SOLTAR.

Háládása az Izrael népének.

1 Halelu Jah.

H Irdetem az URat tellyes fivem-ből az igazaknak tanátsokkan és gyülekezetekben:

2 Nagyok az URnak tselekedeti, nyilván valók mind azoknak kik azokban gyönyörködnek.

3 Ditsőséges és tífzetséges az ö tsele-keketi; és az ö igazsága megmarad mind örökké.

4 Emlekezetet fzerzett az ö tsudála-tos dolgainak a'kegyelmes és irgalmas UR.

5 Eledelt † adott az ötet félöknek: megemlekezik mind örökké az ö fövet-ségéről.

6 Az ö tselekedetinek erejét hirdette az ö népének, hogy nékiek adná a'pogá-nyoknak örökségeket.

7 Az ö kezeinek tselekedeti igaz mondás és itélet; erősek minden ö vé-gezési.

8 Megerősítetttek mind örökkön ö-rökké, mellyek löttek hivséggel és igaz-sággal.

9 Válságot küldött az ö népének, pa-rantsola az ö fövettségét *hogy megtartsák* mind örökké; fzent és rettenetes az ö neve.

10 ¶ A'böltességnek feje az URnak félel-

† *Std.* 5:6. és 6:20. † *Fell.* 2:9, 12. * *Iel.* 14:16. és 16:14. * *Fell.* 2:9. *Sid.* 1:3 és 10:12. † 2 *Mós.* 16:35.

† félelme: jó értelmek vagyon mind a-zoknak kik azokat tselekezik: annak di-tséreti megmarad mind örökké.

CXII. SOLTAR.

A' biveknek boldogságok iratik-meg.

1 Halelu Jah.

B Oldog a'férfiú ki féli az URat; és az ö parantsolatiban igen † gyö-nyörködik.

2 Hatalmas lében annak magva e'fö-l-dön; a'hiveknek nemzetségek megál-datik.

3 Gazdagság és bövség lében annak házában; és az ö igafsága megmarad mind örökké.

4 Fénlük a'fetétségben az igazak vi-lágofságok, a'kegyelmes, irgalmas, és igaz *Isten által.*

5 A'jó férfiú könyörül *máson* és köl-tsönt ad; az ö dolgait igazán viseli.

6 Annakokáért soha meg nem indul; örök emlekezetben *lében* az igaz.

7 A'gonofz hír hallástól nem fél; erős az ö fíve mivelhogy az URban bizik.

8 Bátor az ö fíve, azért nem retteg: míg-nem meglátja az ö ellenséginek *vefede-lmeket.*

9 Öfogat, * adakozik a'fzegényeknek; az ö igazsága megmarad mind örök-ké; az ö feje felemeltetik ditsőséggel.

10 ¶ A' gonofz ember ezt látván harag-fzik; fogait tsikorgatja és kegyetlenke-dik; A' gonofzoknak kívánságok femmi-vé lében.

CXIII. SOLTAR.

Dávid az Anyafentegyházat inti az Istennek ditséretire.

1 Halelu Jah.

D Itsérjétek URnak ffolgái, ditsér-jétek az URnak nevét.

2 Az URnak neve * légyen áldott: mostantól fogva mind örökkön örökké.

3 Napkelettől fogva † mind Napnyu-gatig, *légyen* ditséretes az URnak neve.

4 Felmagasztaltatott az UR minden pogány népeknek felette; az egeknek felette *vagyon* az ö ditsősége.

5 Kitsoda hasonlatos a' mi URunk-hoz Istenünkhöz? ki magafságban lako-zik.

6 De *magát mintegy* megalásván néz *mindenekre* mennyen és földön.

† *Péld.* 1:7. és 9:10. † *Fell.* 1:1, 2. * 2 *Kór.* 9:9. * *Dán.* 2:20. † *Mal.* 1:11.

7 Felemeli f a'fzegényt a'porból; és a'fűkölködöt elő-vefzi a'ganéjból.

8 Hogy ütette ötet a'Fejedelmek köz-zé; az ö népének Fejedelmi közzé.

9 Ki azt miveli, hogy ak'i meddö va-la a' házban, nagy örömmel magza-toknak annyokká légyen. Ditsérjétek az URat!

CXIV. SOLTAR.

Háládása az Izrael népének.

1 **M** Ikor az Izrael népe kijöve † Egyiptomból, és a' Jákóbnak háza-népe a'pogány nép közzül.

2 Lön a' Júda ö fentséges népe; és az Izrael ö uralkodása.

3 Látá * a'tenger ötet és elfutamodék, és a' * Jordán vize hátra térüle.

4 A'hegyek főknek vala mint a'ko-fok, és a'halmok mint a'juhoknak bárá-nyai.

5 Mitsoda az oka tenger, hogy meg-futamodál? és te Jordán vize, *hogy* hát-ra-fordulál?

6 Hegyek, *mitsoda az oka*, hogy fők-tök vala mint a'kofok? és halmok mint a'juhoknak bárányai?

7 Az URnak ortzája előtt indúlt-meg a'föld: a'Jákób Istenének elötte.

8 Ki a'k öfiklát † álló-tóvá változtat-ja, és a'közfalat vizeknek forrásává.

CXV. SOLTAR.

Könyörgés a'megfabadításért, és vigasztalás bálvány-imádó ellenség ellen.

1 **N** Em nekünk URam, nem né-künk: hanem a'te nevednek ad-jad a'ditsőséget, a'te irgalmas-ságodért és a'te igazságodért.

2 Miért mondanák a'pogány népek: f Hól vagyon most az ö Istenek?

3 De a'mi Istenünk a' mennyben va-gyon: *ki* mindeneket a' mellyeket akart, teremtett.

4 De azoknak † bálványaik ezüst és arany, embereknek munkájok.

5 Szájok vagyon, de nem fólnek; fe-meik vagynak de nem látnak:

6 Füleik vagynak, de nem hallanak; orrok vagyon, de nem illatoznak;

7 Kezeik vagynak, de nem tapogat-nak; lábaik vagynak, de nem járnak; és nem üvöltének az ö torkokkal.

D d. 3

8 Ha-

† *Fell.* 107:4. † 2 *Mós.* 13:3. * 2 *Mós.* 14:21. * *Iós.* 3:13, 16. † 2 *Mós.* 17:6. † *Fell.* 79:10. † *Al.* 135:15---20.

8 Hasonlatofok legyenek azokhoz a' kik azokat tsinálják, és mind a' kik azokban biznak.

9 ¶ Izrael bizzál az URban; azoknak segítségük és paifok ö kik benne biznak.

10 Aron háza-népe bizzatok az URban: azoknak segítségük és paifok ö.

11 Kik féltetek az URat bizzatok az URban: azoknak segítségük és paifok ö.

12 Az UR megemlekezik mi rólunk és megáld *minket*; megáldja az Izrael házat, megáldja az Aron házat.

13 Megáldja azokat kik félik az URat, a' kitsínyeket és nagyokat.

14 Megfaporit az UR titeket: titeket és a' ti fiaitokat.

15 Aldottak léftek az URtól, ki teremtette a' mennyet és a' földet.

16 A' magaságos egek az URéi: a' földet pedig adta az embereknek fiainak.

17 Nem a' ¶ meghóltak ditsérik az URat: és a' kik a' föld alá mennek.

18 Hanem mi áldjuk az URat, mostantól fogva mind örökké. Ditsérjétek az URat!

CXVI. SOLTAR.

Háládása Dávidnak a' szabadításért.

1 S Zeretem az URat, mert meghallgatja az én szómat, és az én imádságomat.

2 Mert az ö fülét én hozzám hajtotta, mikor az én életemnek napjaiban ötöt segítségül hívnam.

3 Környül-vöttek vala engemet a' halálnak ¶ kötelei, és a' pokolnak keferüségig elfoglaltak vala engemet; nyomorúságot és nyavalyát találtam vala.

4 Es az URnak nevét segítségül hívnam *ezt mondván*: Kérlek URam, szabadítsd-meg az én lelkemet.

5 Kegyelmes az UR és igaz: és a' mi Istenünk irgalmas.

6 Megörizi az alázatosokat az UR; mikoron elfogyatkoztam volna megzabadíta engemet.

7 Térj-meg én lelkem a' te nyugodalmadba: mert az UR jól tött te veled.

8 Mivelhogy megzabadítottad az én lelkemet a' haláltól, fêmeimet a' könyhüllatástól, lábaimat az eséstől.

9 Szüntelen járok az URnak ortzája előtt az élőknek földökben.

10 * Hittem és azért szóltam, *noha* én felette igen megaláztattam volna.

¶ *Fell.* 6:6. ¶ *2Sám.* 22:5. és 6. * *2Kór.* 4:13.

11 En azt mondtam az én félelmemnek idején: ¶ Minden ember hazug.

12 ¶ Mivel fizetek az URnak, minden én hozzám való jótéteményiért?

13 A' szabadulásért való *háládásnak* pohárát vezem, és az URnak nevét hívom segítségül.

14 Az én fogadáfimat megadom az URnak majd az ö egész népe előtt.

15 Az URnak fêmei előtt betsületes az ö fenteinek halálok.

16 URam, kétség-nélkül én te szolgád vagyok, én te szolgád vagyok a' te szolgáltól-leányodnak fia, *ki* az én köteleimet elfaggattad.

17 Tenéked áldozom háládásnak áldozatjával, és az URnak nevét segítségül hívom.

18 Az én fogadáfimat megadom az URnak; majd az ö egész népe előtt.

19 Az UR Házának pítvariban: te közepetted Jerusalem. Ditsérjétek az URat!

CXVII. SOLTAR.

A' pogány népek hivatalok.

1 D Itsérjétek az URat ¶ minden pogány népek, ditsérjétek ötöt minden népek.

2 Mert elhatalmazott mi rajtunk az ö irgalmafsága: és az URnak igazsága *megmarad* örökké. Ditsérjétek az URat!

CXVIII. SOLTAR.

Tanúság a' Dávid és Christus országáról.

1 H Irdefsétek * az URat, mert igen jó: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

2 Mondja ezt most az Izrael, hogy mind örökké *vagyon* az ö irgalmafsága.

3 Mondja ezt most az Aron háza, hogy örökké *megáll* az ö irgalmafsága.

4 Mondják most az Isten-félok, hogy örökké *megáll* az ö irgalmafsága.

5 ¶ Az én nyomorúságomban segítségül hívám az URat, és nekem megfelelően, tágas helyen helyeztete engemet az UR.

6 Az UR én velem vagyon nem félek: * *hogy árthatna nekem az ember?*

7 ¶ Az UR én velem vagyon az én segítőim között, és én meglátom az én ellenségimen *a' mit kívánok*.

8 ¶ Jjobb az URban bizni, hogy-nem mint az emberekben.

9 Jjobb

¶ *Róm.* 3:4. ¶ *Róm.* 15:11. * *Fell.* 106:1. * *Fell.* 56:5, 12. ¶ *Sid.* 13:6. ¶ *Al.* 146:3.

A hivek szabaditást kérnek.

9 Jjobb az URban bizni, hogy-nem mint a' Fejedelmekben.

10 Minden pogányok környül-vöttenek vala engemet, de az URnak nevében elveztém azokat.

11 Felette igen megkörnyékeztek vala engemet: de az URnak nevében elveztém öket.

12 Környül-vöttek vala engem mint a' méhek, előltattak mint a' tövifnek tüze: mert az UR nevében elveztém öket.

13 Igen taftítottál vala engemet hogy elefném: de az UR megfegite engemet.

14 ¶ En ¶ erősfégem és én énekem az UR: ö szabadított-meg engemet.

15 Enekléfnem és szabadulásnak fava vagyon az igazaknak satoraikban; *ezt mondván*: Az URnak jobb-keze hatalmason tselekedett.

16 Az URnak jobb-keze felmagasztaltott: az URnak jobb-keze hatalmason tselekedett.

17 Nem halok-meg, hanem élek: és hirdetem az URnak dolgait.

18 Keményen megostoroza engemet az UR: de meg nem öle engemet.

19 ¶ Nyífsátok-meg nekem az igazságnak kapuit: hogy azokon bémenvén ditsérjem az URat.

20 Ez az UR kapuja, mellyen az igazak mennek-bé.

21 Ditsérlek tégedet; mert meghallgattál engemet, és engemet megzabadítottál.

22 ¶ A' ¶ kö, mellyet az építők megvetettek, lött a' fegeletnek fejévé.

23 Az URtól lött ez, melly tsudálatos a' mi fêmeink előtt.

24 Ez a' nap, mellyet az UR rendelt; örvendezzünk és vigadjunk azon.

25 Kérlek URam, tarts-meg most: Kérlek URam, adj jó előmenetelt most.

26 * Aldott a' ki jött az URnak nevében: áldunk titeket kik az URnak házából valók vagytok.

27 Az Erös Isten az UR, ki minket megvilágosított; kötelekkel megkötözve vigyétek a' bárányt az óltárnak fzarváig.

28 ¶ En Erös Istenem vagy te, azért ditsérlek tégedet: En Istenem, felmagasztallak tégedet.

29 Hirdefsétek az URat, mert igen

¶ *2 Mós.* 15:2. ¶ *Esa.* 28:16. *Mát.* 21:42. * *Mát.* 21:8.

jó: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

CXIX. SOLTAR.

Tanúság az Istennek a' Szent irásban foglaltott igéjéről, és bent törvényéről.

¶ 1 B Oldogok a' kik az ö útjokban ártatlanok, a' kik járnak az URnak törvényében.

2 Bóldogok a' kik megörizik az ö tanúbizonyosságát, és a' kik tellyes szívvel keretik ötöt.

2 Azokis a' kik nem tselekeznék hamiságot, *hanem* az ö útjaiban járnak.

4 Te parantsoltad, URam, hogy a' te parantsolatidat igen megörizzük.

5 Vajha igazgattatnának az én útaim a' te parantsolatidnak megörizésére.

6 Akkor meg nem fégyenülnék, mikoron néznék minden te parantsolatidra.

7 Ditsérlek tégedet tizta szívemből, minekutánna megtanulándom a' te igazságodnak törvényit.

8 A' te parantsolatidat megörizem: ne hagyj-el soha engemet.

¶ 9 ¶ Vallyon mimódon jobbitja meg az ifjú az ö útát, hanem a' te bezedednek megtartásával?

10 Tellyes szívemből kereslek tégedet, ne engedjed hogy elidegenüljek a' te parantsolatidtól.

11 Az én szívemben elrejtettem a' te bezeded, hogy ne vétkezzem te ellened.

12 Aldott vagy te URam: taníts-meg engemet a' te parantsolatidra.

13 Az én ajakimmal hirdetem a' te fádak minden törvényit.

14 A' te parantsolatidnak útában gyönyörködöm, miképen minden gazdagságokban.

15 A' te parantsolatidról gondolkodom, és nézek a' te öfvényidre.

16 A' te parantsolatidban gyönyörködtem magamat, és el nem felejtkezem a' te bezededről.

¶ 17 ¶ Tégy jól a' te szolgáddal, hogy míg élek megtartsam a' te bezededet.

18 Nyísd-meg az én fêmeimet, hogy a' te törvényednek tsudálatos böltseségét láthassam.

19 Míg e' földön ¶ bújdosom: ne rejtse el én tölem a' te parantsolatidat.

20 Megeméztetett az én lelkem a' te

D d 4

¶ *Fell.* 39:13.

tör-

törvényidhez való buzgóságomnak miatta, *melly bennem vagyon* mindenkor.

21 Megdorgáld a' kevélyeket: átkoztak a' kik eltávoznak a'te parantsolatidtól.

22 Vedd-el én rólam a' fidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a'te tanúbizonyosságodat.

23 A' Fejedelmek is leülnek és én ellem fölnek; a'te fozgád pedig gondolkodik a'te parantsolatidról.

24 A'te bizonyosságid én gyönyörűségim, és én tanátsofim.

7 25 ¶ Ragadott az én lelkem a'porhoz: eleveníts-meg engemet a'te bezedé fzerint.

26 Az én útaimat *tenéked* megbezedélletem, és engemet meghallgattál: † taníts engemet a' te parantsolatidra.

27 Engedjed hogy értsém-meg a' te parantsolatidnak útát, és gondolkodom a'te tsuda dolgaidról.

28 Az én lelkem elolvadt a' keferőség miatt; vigasztalj-meg engemet a'te bezedé fzerint.

29 A' hamiságnak útát távoztasd-el én tölem, és a'te törvényedet adjad énnékem.

30 Az igazságnak útát válaftottam *magamnak*, a' te törvényid forognak előttem.

31 A'te bizonyosságidhoz ragaszkodom, URam: ne hagyj megfégyenülnöm.

32 A'te parantsolatidnak útain járok: minekutánna megvigasztalod az én fivemet.

7 33 ¶ Taníts-meg, URam, engemet a'te parantsolatidnak útára, mellyet megőrizzek mind végiglen.

34 Adj énnékem olly értelmet, hogy megőrizzem a'te törvényedet, és megtartfám azt tellyes fivemből.

35 Igazgafs engemet a'te parantsolatidnak útában: mert abban gyönyörködöm.

36 Hajtsd az én fivemet a'te parantsolatidhoz, és ne *engedd hajlani* a'telhetlenségre.

37 Fordítsd-el az én fimeimet, hogy ne láffanak hijába-valóságot: a'te útaidban eleveníts-meg engemet.

38 Tellyesítsd-meg a'te fozgádnak a'te bezedédet: ki a'te tífteletedhez *ragaszkodott*.

39 Fordítsd-el a' gyalázatot én tölem, mellytől én félek: mert a'te parantsolatid jók.

40 Imé kívánom a' te parantsolatidat: a'te igazságodban eleveníts-meg engem.

† 41 ¶ Szálljon én reám a'te irgalmaságod, URam, és a'te fabadítáfod a'te bezedé fzerint.

42 Hogy megfelelhessék valóba az engem gyalázónak, hogy bizodalمام vagyon a'te bezedédben.

43 Es az igazságnak bezedét soha ki ne vegyed az én fzámból: mert a'te itéletidet várom.

44 Es megőrizem a'te törvényedet mindenkor, és mind örökkön örökké.

45 Es fzüntelen járok nagy féles úton: mert a'te parantsolatidat keresem.

46 Es fzólok a' te bizonyosságidról a' Királyok előtt; és meg nem fégyenülök.

47 Es gyönyörködtetem magamat a'te parantsolatiddal, mellyeket fzeretek.

48 Felemelem az én kezeimet a'te parantsolatidra mellyeket fzeretek: és gondolkodom a'te parantsolatidról.

7 49 ¶ Emlekezzél-meg a'te fozgáddal való bezedédről, mellyről nékem remenységet adtál.

50 Ez az én vigasztalásom az én nyomorúságomban: hogy a'te bezedé megvigasztal engemet.

51 A' kevélyek felette igen tsufoltanak engemet, mindazáltal a' te törvényedtől el nem hajlottam.

52 Megemlekezem a'te eleitől fogva való itéletidről, URam, és vigasztaláft véfzek.

53 A' rettegés környülvött engemet a' hitetlenek miatt, kik a'te törvényedet elhagyták.

54 Énnékem énekeim vóltanak a'te parantsolatid, az én bújdosáfimnak helyén.

55 Megemlekeztem éjjel a'te nevedről, URam, és megőriztem a'te tudományodat.

56 Ez az én vígaftalásom: hogy a'te parantsolatidat megőrizem.

7 57 ¶ En azt mondtam, hogy az én örökségem, URam, a'te bezedéidnek megtartatáfok.

58 Tellyes fivemből engeftetem a'te ortzádat, könyörülj én rajtam a'te bezedé fzerint.

59 Meggondolom az én útaimat, hogy fordítsám az én lábaimat a'te bizonyosságidra.

60 Sietek és nem haláftom; hogy megőrizzem a'te parantsolatidat.

61 A' gonofzoknak feregeik megfoftának engemet, de a'te törvényedtől el nem felejtkeztem.

62 Ejfélkor felkelek hogy tégedet tíftelejek, a'te igazságodnak itéletiért.

63 Táfok vagyok én mind azoknak, kik tégedet félnek, és megőrizik a'te parantsolatidat.

64 A'te irgalmaságoddal URam, tellyes a' föld: taníts-meg engemet a'te parantsolatidra.

7 65 ¶ Kegyelmesen tselekedtél a'te fozgáddal, URam, a'te bezedé fzerint.

66 Az okofságnak és tudományak drága vóltára taníts-meg engemet: mert a'te parantsolatidnak hífzek.

67 Minekelötte megaláztatnám, én tévelygek vala; mostan pedig a'te bezedédet megőriztem.

68 Jó vagy te és jól-tévö: taníts-meg engemet a'te parantsolatidra.

69 A' kevélyek én ellenem hazugságot gondolnak: én pedig tellyes fivvel őrizem a'te parantsolatidat.

70 Megkövéredett mint a' kövérség az ő fivék: de én a' te törvényeddal gyönyörködtetem magamat.

71 Jó énnékem hogy engemet megaláztál, hogy megtanúltam a'te parantsolatidat.

72 Jóbb énnékem a'te fádnek † törvénye, fok ezer arany és ezüft pénznél.

7 73 ¶ A'te kezeid teremtettek engemet és erősítettek-meg engemet: adj nékem értelmet, hogy tanuljam-meg a'te parantsolatidat.

74 A' kik téged félnek, látnak engemet és örvendeznek: mivelhogy a'te bezedédben vagyon reménységem.

75 Tudom, URam, hogy igazak a'te itéletid: és igazán oftoroztál engemet.

76 Légyen én velem a'te kegyelmeféged, hogy megvigasztaljon engemet, a'te fozgádnak mondott bezedé fzerint.

77 Légyen a'te irgalmaságod én rajtam, hogy éljek: mert a'te törvényed nékem minden gyönyörűségem.

78 Szégyenüljenek-meg a' kevélyek, kik ok-nélkül háborgatnak engemet, holott én a'te parantsolatidról gondolkodom.

79 Fordúljanak én hozzám a' kik té† Fell. 19: 11.

ged félnek, és a'te bizonyosságodat tudják.

80 Az én fivem tökéletes léfzen a'te parantsolatidban, hogy meg ne fégyenüljek.

81 ¶ A'te fabadítáfodnak *kivánsága* miatt elfogyatkozott az én lelkem: a'te bezedédet várom.

82 A'te bezedédek *kivánsága* miatt elfogyatkoztak az én fimeim, ezt mondván: Mikor vigasztalás-meg engemet?

83 Ollyanná löttem mint a' füstön *megbáradott* tömlö: de a'te parantsolatidról el nem felejtkeztem.

84 Mennyi léfzen a'te fozgádnak napja? mikor itéled-meg az én háborgatóimat?

85 Vermet áftanak nékem a' kevélyek, kik nem élnek a'te törvényed fzerint.

86 Minden te parantsolatid igazak: ok-nélkül háborgatnak engemet, féggélj-meg engemet.

87 Tsak-nem megeméftettek engemet e' földön: mindazáltal el nem hagytam a'te parantsolatidat.

88 A'te jó-vóltodból elveníts-meg engemet, és megőrizem a'te fádnek bizonyosság tételét.

89 ¶ URam, mind örökké megmarad mennyben a'te bezedé.

90 Nemzetségről nemzetségre *vagyon* a'te igazságod: megerősítetted a' földet és megmarad.

91 A'te parantsolatid fzerint állanak mind ez ideig, mert mindenek te fozgáid.

92 Ha a'te törvényed nem vólt volna minden én gyönyörűségem, elvefttem volna régen az én nyomorúságomban.

93 Soha el nem felejtkezem a'te parantsolatidról: mert azok által elevenítetted-meg engemet.

94 Tiéd vagyok én, tarts-meg engemet: mert a'te parantsolatidról tudakozom.

95 Engemet vártak a' gonofzok, hogy elveftessenek, de én a'te bizonyosságodat gondolom-meg.

96 Minden tökéletes dolognak látom hogy vége léfzen: de a'te parantsolatod igen féles.

7 97 ¶ Melly igen fzeretem a'te törvényedet! egéft nap-éftig tsak arról gondolkodom.

98 Az én ellenségimnél böltsebbé töttél engemet a' te parantsolatiddal: mert azok mindenkor én velem vagynak.

99 Minden én tanítóimmal engemet böltsebbé töttél, mert a' te bizonyságid az én gondolatim.

100 A'vén embereknél böltsebb vagyok, mert a' te parantsolatidat megőrizém.

101 Minden gonofznak öfvényétől megtartóztattam az én lábaimat, hogy megőrizném a' te befededet.

102 A' te törvényidtől el nem távoztam, mert te tanítottál engemet.

103 Melly édesek voltak az én ínyemnek a' te befedid! édesbek voltak az én számnak a' te méznél.

104 A' te parantsolatidból böltse löttem; annakokáért gyűlölöm minden hamiságnak öfvényét.

105 ¶ Az én lábamnak fővétnéke a' te igéd, és az én öfvényemnek világa.

106 Megesküdtem és megállom, hogy megtartom a' te igazságodnak törvényit.

107 Felette igen megnyomorodtam; URam, eleveníts-meg engemet a' te befeded szerint.

108 Az én számnak szabad-akarata szerint való áldozati legyenek kedvesek, kérlek, te előtted, URam, és a' te törvényidre taníts-meg engemet.

109 Az én lelkemet az én markomban *bordozom* mindenkor, mindazáltal a' te törvényedről el nem felejtkezem.

110 A' gonofzok nékem tört vetettek: de a' te parantsolatidtól el nem tévelyedtem.

111 Örökség szerint birom a' te bizonysgtételidet mind örökké: mert az én szívemnek öröme azok.

112 Hajlott az én szívem a' te parantsolatidnak tselekedetire, mind örökké és mind végig.

113 ¶ Az állhatatlanokat gyűlölöm, a' te törvényedre pedig szerintem.

114 En rejtek helyem és paisom vagy te: a' te befededben vagyon reménységem.

115 Távozzatok-el én tölem gonofzok, hogy őrizzem-meg az én Istenemnek parantsolatit.

116 Táplálj engemet URam a' te befed-

ded szerint hogy éljek: és ne hagyj fégyent vallanom az én reménységemben.

117 Támogass engemet hogy szabaduljak-meg: és a' te parantsolatidra nézek fűntelen.

118 Megtapodod mind azokat kik a' te parantsolatidtól eltávoznak, mert az ő álnokságok hazugság.

119 Mint a' falakot, azonképen elvetted e' földnek minden istentelenit: azokáért szerintem a' te bizonysg-tételidet.

120 A' te töled való félelem miatt reketett az én testem: mert a' te ítéletidől félttem.

121 ¶ Itéletet és igazságot tselekedtem; ne adj engemet azoknak *kezekbe* kik engemet nyomorgatnak.

122 Légy kezes a' te szolgádért *néki* javára, hogy a' kevélyek el ne nyomjanak engemet.

123 Az én fêmeim elfogyatkoznak a' te szabadításodnak *kivánsága* miatt, és a' te igazságodnak befedé miatt.

124 Tselekedjél a' te szolgáddal a' te irgalmasságod szerint, és a' te parantsolatidra taníts-meg engemet.

125 Te szolgád vagyok én: adj nékem értelmet, hogy tudjam-meg a' te bizonysg-tételidet.

126 Ideje vagyon hogy az UR *ítéletet* tselekedjen, *mert* a' te törvényedre megtartották.

127 Annakokáért a' te parantsolatidat inkább szerintem az aranynál, még *pedig* az *igen* tisztá te aranynál.

128 Azért minden te parantsolatidat tellyesféggel igazaknak mondom lenni; és a' hamiságnak minden öfvényét gyűlölöm.

129 ¶ Tsudálatosok a' te bizonysgtételid: azért megőrizi az én lelkem azokat.

130 A' te befedidnek te ajtajok megvilágosít, és értelmet ad a' kitsínyeknek.

131 Az én számat elfélesítem és léhegek: mert a' te parantsolatidat *nagy kivánsággal* kívántam.

132 Tekints én reám és könyörülj rajtam, a' mint szoktál *tselekedni* a' te nevednek szerintöivel.

133 Az én útaimat vezérlyed a' te befededdel: és ne engedjed hogy semmi hamiság uralkodjék én bennem.

134 Sza-

¶ *Fell.* 19: 11. † *Fell.* 19: 9.

134 Szabadíts-meg engemet az embereknél álnokságoktól, és megőrizem a' te parantsolatidat.

135 A' te ortzádat te világosítsd-meg a' te szolgádon: és taníts-meg engemet a' te parantsolatidra.

136 Vizeknek folyáfi származnak az én fêmeimből azok miatt, kik a' te törvényedre nem őrizik-meg.

137 ¶ Igaz vagy, URam, és igaz a' te ítéleted.

138 Parantsolatid a' te bizonysgidnak igazságát, és a' te igaz mondásidat igen megőrizni.

139 A' te hozzád való buzgó szerintem megemélt engemet, mert elfelejtkeztek a' te befededről az én ellenségim.

140 Felette igen te tisztá a' te befeded: és a' te szolgád szerint azt.

141 Kitsíny vagyok én és utálatos: de a' te parantsolatidról el nem felejtkeztem.

142 A' te igazságod örökké való igazság, és a' te törvényed igaz mondás.

143 Nyomorúság és keferőség talált engemet: de a' te parantsolatid én gyönyörűségim.

144 A' te bizonysg-tételidnek igazsága *megmarad* mind örökké: adj nékem értelmet hogy élhessek.

145 ¶ Mikor kiáltok te hozzád tellyes szívemből, hallgass-meg engemet URam, hogy a' te parantsolatidat megőrizzem.

146 Mikor segítségül hívlak tarts-meg engemet: hogy megőrizzem a' te bizonysgidat.

147 Hajnalnak előtte kiáltottam te hozzád, a' te befededben volt reménységem.

148 Az én fêmeim a' vigyázókat előlélik, hogy a' te befededről gondolkodjam.

149 Az én számat hallgass meg a' te kegyelmességed szerint: URam, a' te törvényid szerint eleveníts-meg engemet.

150 *En hozzád* közelgettek a' gonofz háborgatók, kik a' te törvényedről mefőze távoztanak.

151 Közel vagy te, URam: és minden te parantsolatid igazak.

152 Régtől fogva tudom a' te bizonysgid felől, hogy azokat örökké állandókká tötted.

¶ *4. Mós.* 6: 25, 26. *Fell.* 80: 20. † *Fell.* 12: 7.

153 ¶ Lásd-meg az én nyomorúságomat és szabadíts-meg engemet, mert a' te törvényedről nem felejtkezem el.

154 Itéld-meg az én igyemet és szabadíts meg engemet: a' te befeded szerint eleveníts-meg engemet.

155 Távól vagyon a' szabadítás a' gonofzoktól: mert a' te parantsolatidat nem kerelik.

156 A' te irgalmasságid nagyok, URam; a' te törvényid szerint eleveníts-meg engemet.

157 Sokan vagynak az én nyomorgatóim és háborgatóim: de a' te bizonysg-tételidől nem távoztam-el.

158 Látám a' bünösöket és gyötrelmem vala, hogy a' te befededre meg nem őrizték.

159 Lásd-meg hogy a' te parantsolatidat szerintem, URam; a' te jó-vóltod szerint eleveníts-meg engemet.

160 A' te befedednek feje az igaz mondás; és mind örökké *vagyon* mindenre igaz ítéleted.

161 ¶ A' Fejedelmek ok nélkül háborgattak engemet; a' te befededről félt az én lelkem.

162 Gyönyörködöm a' te befededben mint a' ki nagy nyereséget talált.

163 Az álnokságot gyűlölöm és utálatos: a' te törvényedre szerintem.

164 Minden napon hét-szer ditsérlek tégedet, a' te igazságodnak ítéletier.

165 Nagy békefégek vagyon a' te törvényed szerintöinek, és nintsen azoknak bántatáfok.

166 Várom a' te szabadításodat, URam, és a' te parantsolatidat tselekezem.

167 Megtartja az én lelkem a' te bizonysgidat és azokat igen szerintem.

168 Megtartom a' te parantsolatidat és bizonysgidat: mert minden én útaim te előtted vagynak.

169 Közelgeffen az én kiáltásom a' te ortzád eleibe, URam: a' te befeded szerint tégy böltse engemet.

170 Menjen te elődbe az én könyörgésem: a' te befeded szerint szabadíts-meg engemet.

171 Az én ajakaim mondanak ditséretet: minekutánna megtanítandá az engemet a' te parantsolatidra.

172 Az én nyelvem énekli a' te befededre: mert minden te parantsolatid igazak.

173 Légyen a' te kezed nékem segítségül:

gül: mert a'te parantsolatidat válaftot-tam *magamnak.*

174 Kivánom a' te f'abadítáfordat, U-Ram: és a'te törvényed nékem minden gyönyörűségem.

175 Eljen az én lelkem, hogy ditsér-jen tégedet: és a'te ítéletid legyenek nékem segítségül.

176 Tévelygettem mint az elvezett juh, keresd-meg a' te f'olgádat: mert a' te parantsolatidat nem felejtettem-el.

CXX. SOLTAR.

Panaßolkodik Dávid az ő ellenséginek kegyetlenségekről.

1 Eneke a'gráditsoknak.

AZ én nyomorúságomban az UR-hoz kiálték, és meghallgata engem.

2 URam az én lelkemet f'abadítsd-meg †a'hamiság b'óló ajaktól, és a' tsalárd nyelvtől.

3 Mitsodát ad tenéked, vagy mivel gazdagít-meg tégedet a'tsalárd nyelv?

4 *Kiknek bef'edek hasonlatosok az erőnek éles nyilaihoz, és a'fenyő-fába esett tűzhöz.*

5 Jaj nékem hogy f'ámkivetett vagyok a'Mések *nemzetsége* között, és lakom a' Kédár sátori között.

6 Sok ideig lakott az én lelkem a' békef'ségnek ellenségivel.

7 En a'békef'séget *berettem*: de mikor én f'ólok, ök vijadalhoz *kéßülnek.*

CXXI. SOLTAR.

Tanúság az Isten segítségéről és óltalmáról.

1 Eneke a'gráditsoknak.

FElemelém az én f'emeimet a'hegyekre, honnét jöne nékem segítségem.

2 †Az én segítségem az URtől *vagyom*, ki teremtette a'mennyet és a'földet.

3 ¶Nem engedi hogy a'te lábád elef'sék: nem f'unnyad a'te örizöd.

4 ¶Imé nem f'unnyad és nem alu'zik az Izraelnek örizője.

5 ¶Az UR tenéked örizöd; az UR tenéked árnyékod, és a'te jobb-kezed felől *vagyom.*

6 Nappal a'Nap meg nem süt tégedet, sem a' Hóld éjjel.

7 Az UR megöriz tégedet minden gonof'tól: megörizi a'te lelkedet.

8 Az UR megörizi a'te kimeneteledet és bémeneteledet: mostantól fogva mind örökké.

† *1Sám. 24:10. és 26:79. †Al. 124:8.*

CXXII. SOLTAR.

Tanúság az Isteni f'olgalatról és e'világi gub'ernáláfról.

1 Eneke a'gráditsoknak, Dávidé.

ORvédezek mikor nékem azt mondják; Menjünk-el az UR Házába.

2 Hogy állanak a'mi lábaink a'te kapuidban, óh J'rusálem!

3 A'J'rusálem f'épen építettett város, melly egybe-f'erkeztetett egyenlöképen.

4 Hogy oda menjenek a' nemzetségek, az URnak nemzetségi, az Izraelnek bizonyosságához, az URnak nevének t'f'etire.

5 Mert ott helyhezettek az ítéletnek f'ékei, a'Dávid Házának f'ékei.

6 KönyörögjeteK a' J'rusálemnek békef'ségéért *ezt mondván*: Legyenek f'erentsékek a'kik téged f'eretnek.

7 Légyen békef'ség a'te kerítésedben, és tsendéfség a'te tornyaidban.

8 Az én atyámfiáiért és az én barátimért, kérem most, hogy *légyen* békef'ség te benned:

9 A'mi URunknak Istenünknek Házáért kívánok tenéked jót.

CXXIII. SOLTAR.

A'hivek az ő nyomorúságokban Istenhez folyamodván, az ő kegyelmét kériK.

1 Eneke a'graditsoknak.

TE hozzád emelem az én f'emeimet, ki lakozol mennyekben.

2 Imé miképen a'f'olgáknak f'emeik az ő Uroknak f'egítségekre néznek, és a'f'olgaló-leánynak f'emei az ő a'f'onyának f'egítségére: azonképen a' mi f'emeink a'mi URunkra Istenünkre, míg-nem könyörül mi rajtunk.

3 ¶Könyörülj rajtunk URam, könyörülj rajtunk: mert igen megtelleyfedtünk gyalázattal.

4 Igen megtelleyfedett a'mi lelkünk a' gazdagoknak tsufoláßokkal: és a'kevélyeknek megutaláßokkal.

CXXIV. SOLTAR.

Háládás a'megf'abadításért.

1 Eneke a'gráditsoknak, Dávidé.

HA az UR nem v'olt volna mi velünk, mondja most az Izrael:

2 Ha az UR nem v'olt volna mi mellettünk, mikor az emberek mi ellenünk támadnának.

3 Akkor minket elevenen elnyeltenek volna, mikor az ő busulások mi ellenünk felgerjedett volna.

4 Ak-

4 Akkor a'vizek elborítottak volna minket, a'patak általment volna a'mi lelkünkön.

5 Akkor általmentek volna a'mi lelkünkön a'megáradott vizek.

6 ¶Aldott légyen az UR, ki nem adott minket prédára az ő fogaiknak.

7 A'mi lelkünk megf'abadult mint a'madár a'madaráßoknak törökből: a'tör elf'akadozott, és mi megf'abadultunk.

8 †A'mi f'egítségünk *v'olt* az URnak nevében, ki teremtette a'mennyet és a'földet.

CXXV. SOLTAR.

Az Istennek erős és örökké-való óltalmáról.

1 Eneke a'gráditsoknak.

AZkik biznak az URban, hasonlatosok *léßnek* a'Sion hegyéhez, melly meg nem mozdul, és mind örökké megmarad:

2 Mint a'J'rusálem környül hegyek vagynak: azonképen vagyon az UR az ő népe környül, mostantól fogva mind örökké.

3 Mert nem marad-meg a'gonof'oknak birodalmok az igazaknak forfokon: hogy az igazak semmi hamiságra ne nyújsák az ő kezeiket.

4 ¶Tégy jól URam a'jókkal, és az igaz f'ivü emberekkel.

5 A'kik pedig az ő gonof'ságokra térnek, az UR küldje-el azokat *veßedelemre* a'hamiságnak tselekedöivel. Légyen békef'ség az Izraelen!

CXXVI. SOLTAR.

A'Babilóniából megf'abadultt h'ivek intetnek a'háládáßra.

1 Eneke a'gráditsoknak.

MIkor az UR vízf'za-hozná a'Sionnak foglyait, olyanok valánk mint a'kik álmodoznak.

2 Akkor nevetséggel bételék a' mi f'ánk, és a'mi nyelvünk vigaf'sággal: akkor azt mondták a'pogányok magokban; Hatalmason tselekedett az UR ezekkel.

3 Hatalmas dolgokat tselekedett az UR mi velünk, azért vigadunk.

4 ¶URam, f'abadítsd-meg a'mi foglyainkat; mintha vizet *vinnél* a'f'áraz tartományba.

5 ¶A'kik vetnek könyhúllatáßfall, nagy örömmel aratnak.

6 A'ki az ő kerefett magvát vivén, f'irva mégyen vala: az térjen-meg nagy

† *Fell. 21:2.*

ének f'óval, hozván az ő kévét. CXXVII. SOLTAR.

Az ember semmit nem berezbet, és semmi né f'aporodhatik az Istennek áldáßa nélkül.

1 Eneke a'gráditsoknak, Salamonnak.

HA az UR nem építi a'házat, hijába fáradnak a'kik azt építik: ha az UR nem örizi a'várost, hijába vigyáznak az örizök.

2 Hijába-való dolog, néktek reggel hamar felkelnetek, késön fekünetek-le, és nagy fáradsággal kenyeret ennetek: holott *az Isten* az ő f'erelmefinek enged álmodot.

3 ¶Imé az URnak örökségi a'fiak, és az *aßbonyi-állatnak* méhének gyümöltse, jutalom.

4 Miképen a'nyilak a'hatalmas erőnek kezében, olyanok az ifjúságnak fiai.

5 Böldog ember a'ki megtölti az ő tegzét azokkal; nem f'égyenülnek-meg, mikor az ő ellenségeket a'kapuban megf'ölitják.

CXXVIII. SOLTAR.

Az Isten t'f'etelöknek jól léßben dolgok.

1 Eneke a'gráditsoknak.

BOldog ember a'ki féli az URat: és a'ki az ő útaiban jár.

2 A'te kezeidnek munkáját éf'ed: Böldog léf'ez és jól léf'zen dolgoz.

3 A'te feleséged mint a' termő f'ölő a'te házaidban: a'te f'iaid mint az olaj-fának ágai a'te a'ftalod környül.

4 Imé így áldatik-meg a'f'érfiú a'ki féli az URat.

5 Megáld téged az UR Sionból: és meglátod a'J'rusálemnek javait életednek minden idejében.

6 Es meglátod fiaidnak fiait, és az Izraelen való békef'séget.

CXXIX. SOLTAR.

Az h'iveknek e'világon való f'ok nyomorúságok, és Istenből való f'abadítatáßok.

1 Eneke a'gráditsoknak.

GYakorta nyomorgattak engemet az én ifjúságomtól fogva, mondja most az Izrael:

2 Gyakorta nyomorgattak engemet az én ifjúságomtól fogva; mindazáltal nékem semmit nem árthattak.

3 Az én hátamon f'ántottak a'f'ántók, és hof'f'ú barázdát vontak.

4 Az UR igaz, elf'aggatta a'gonof'oknak köteleket.

5 Megf'égyenülnek és hátra térülnek mind azok, kik gyüölölik a'Siont.

6 Olyanok léfzenek mint a'ház fedelen való fű, melly minekelötte kifzaggattatának, megfzárad.

7 Mellyel az arató meg nem tölti az ö markát, sem az ö ölét a'kéve kötö.

8 Es nem mondják az úton-járók; Az URnak áldáfa légyen rajtatok: áldunk titeket az URnak nevében.

CXXX. SOLTAR.

Keserves embernek buzgóságos imádsága.

1 Eneke a'gráditsoknak.

A'mélységbőlkiáltok hozzád, URam. 2 URam, hallgásd-meg az én fzómat; a'te füleid legyenek figyelmetefek az én könyörgésemnek fzávára.

3 Ha a'mi büneinket megtartándod URam: URam kitsoda maradhat-meg?

4 De te nálad vagyon a'kegyelem, hogy tiszteltésél.

5 Várom az URat, várja az én lelkem: és az ö befzédében vagyon az én reménységem.

6 Az én lelkem *figyelmetesen várja* az URat hogy-nem mint a'vigyázók a' reggelt, a'vigyázók, *mondom*, a' reggelt.

7 Várjad Izrael az URat, mert az URnál vagyon a'kegyelmesség, és bövséges ö nála a'zabadítás.

8 Es ö zabadítja-meg az Izraelt, minden ö büneiböl.

CXXXI. SOLTAR.

Tüköre az alázatos léleknek.

1 Eneke a'gráditsoknak, Dávidé.

URam nem fuvalkodik-fel az én fzivem, sem az én fzemeim nem emelkedtek-fel, és nem jártam nagy és felettem való tsudálatos dolgokban.

2 Ha olyan nem voltam, és az én lelkem olyan nem volt mint a'téjtöl elválasztott gyermek az ö anyjánál: hasonló volt bennem az én lelkem a'téjtöl elzakarított gyermekhez.

3 ¶ Bizzál Izrael az URban, mostantól fogva mind örökké.

CXXXII. SOLTAR.

Dávid szorgalmatos az Isten Hajlékáról.

1 Eneke a'gráditsoknak.

EMlekezzél-meg URam Dávidról, és minden ö nyomorúságáról.

2 Ki megesküött az URnak, fogadást tött a'Jákób Erös Istenének.

3 Ha bémenéndek az én házamnak hajlékába: ha az én ágyamba felhágok.

4 Ha az én fzemeimnek alunniok ha-

gyok, és az én fzemöldökimnek fzunnyadniok, *bátor elvefztek.*

5 Mig-nem megtalálom az URnak helyét, és a'Jákób Erös Istenének sátorinak helyét.

6 Imé hallottuk hogy *vólt az régen* Es-ratánál: *vólt az ideje mikor megtaláltuk* azt a'Jaárnak mezején.

7 Elmegyünk most az ö Hajlékihoz, hogy meghajtsuk magunkat az ö lábainak sámolyánál.

8 Kelj-fel URam: *hogy menj* a'te nyugodalmodba, te és a'te erödnek Ládája.

9 A'te Papid öltözteffenek-fel igazsággal, és a'te fzentid örvendezzenek.

10 ¶ Dávidért a'te fzolgáért, ne utáld-meg a'te megkenetett *Királyodnak* ortzáját.

11 Megeküött az UR Dávidnak igazsággal, és azt meg nem másolja, *ezt mondván*: ¶ A'te ágyékoknak gyümölséböl ültetek *Királyt* a'te fzékedbe.

12 Ha megörizéndik a'te fiaid az én fözvetségemet, és az én bizonyágimat, mellyekre öket megtanítom, azoknak fiais mind örökké ülnek a'te fzékedben.

13 Mert választotta az UR Siont, fzerette azt magának lakó-helyül, *mondván*:

14 Ez léfzen az én nyugodalmom mind örökké: itt lakozom, mert ezt kívántam vala:

15 Az ö eleségét megáldom gazdagon: és az ö fzegényit bétöltöm kenyérral.

16 Es az ö Papjait megöltalmazom, és az ö fzentei nagy örömmel örvendeznek.

17 Azt mivelem ott hogy teremjen a'Dávidnak fzarva, *holott fzerzettem* fözvétneket az én megkentt *Királyomnak*.

18 Az ö ellenségit gyalázattal véfzemkörnyül; ö rajta pedig fénlük az ö ékésége.

CXXXIII. SOLTAR.

Dávid ajánlja Isten népének egyefségét:

1 Eneke a'gráditsoknak, Dávidé.

IMé melly igen jó és melly gyönyörűség dolog az atyafiaknak egyefségben való lakáfok.

2 Ez igaz olyan mint az *ember fejére öntetett* drága kenet melly a'zakállán mégyen alá, az Aron *Pap* zakállán; melly lefoly

¶ 1 *Kir.* 11:12. 2 *Kir.* 19:34. † 1 *Kir.* 8:25. 2 *Chr.* 6:16. *Luk.* 1:69.

lefoly fzinthe az ö öltözetinek alsó perémjére.

3 Mint a'Hermon hegynek harmatja, és a'melly a'Sion hegyeire le fzáll: mert ott parantsolja az UR, hogy légyen áldás és élet mind örökké.

CXXXIV. SOLTAR.

A'elki Páftoroknak tíftek.

1 Eneke a'gráditsoknak.

IMé *mostan* áldjátok az URat, URnak minden fzolgái, kik minden éjjel áldotok az URnak Házában.

2 Emeljétek-fel a'ti kezeiteket a'fent-helyen és áldjátok az URat.

3 Aldjon-meg tégedet az UR Sionból, ki teremtette a'mennyet és a'földet.

CXXXV. SOLTAR.

Intés az Isteni ditséretre.

1 Hallelu Jah.

DItsérjétek az URnak nevét, ditsérjétek URnak fzolgái.

2 Kik állotok az URnak Házában: a'mi Istenünknek Házának pitvariban.

3 Ditsérjétek az URat, mert jó az UR: Enekeljétek az ö nevének, mert gyönyörűség.

4 ¶ Mert a'Jákóbot választotta magának az UR: az Izraelt ö faját népévé.

5 En bizonynal tudom hogy nagy az UR: és a'mi URunk minden Isteneknek felette *vagyon*.

6 Mindeneket ¶ valamiket akar az UR tselekefzik mennyekben és a'földön: a'tengerben és minden mélységekben.

7 Ki a' † felhöket a'földnek utólfó határából felhossa, ki villámáfokat ferez esövel egybe, és a'fzelet kihossa az ö tárházából.

8 Ki az Egyiptomnak * elzfö-fzülöttit megölte, mind emberek mind barmok között.

9 Mikor jeleket és tsudákat botsátott volna reád te Egyiptom *orbfága*: Faraóra és minden ö fzolgáira.

10 Ki * megvert fok népeket: és erös Királyokat megölt:

11 † Sihont az Emoréufok Királyát, és Ogot Báfánnak Királyát: és a'Kananéufoknak ¶ minden birodalmokat.

12 Es az ö földöket adá örökségül, az Izraelnek az ö népének örökségül.

13 URam a'te neved mind örökké *vagyon*; URam a'te emlekezeted nemzet-ségröl nemzetségre *megmarad*.

¶ *Fell.* 115:3. † *Iér.* 10:13. * 2 *Mós.* 12:29. * *Iós.* 12. † 4 *Mós.* 21:23, 33. † *Iós.* 12.

14 Mert megítéli az UR az ö népét: és az ö fzolgáinak kegyelmes léfzen.

15 ¶ A'pogányoknak ¶ bálványaik ezüft és arany, emberek kezeiknek tsinálmányok.

16 Szájok vagyon azoknak de nem fzólnak: fzemeik vagynak azoknak de nem látnak.

17 Füleik vagynak nékik de nem halanak, és nints lehellet az ö fzájokban.

18 Hasonlatofok azokhoz, kik azokat tsinálják, és minden valaki azokban bizik.

19 ¶ Izrael háza áldjátok az URat: Aron háza áldjátok az URat.

20 Lévi háza áldjátok az URat; kik félitek az URat, áldjátok az URat.

21 Aldott *légyen* az UR Sionból, ki lakozik Jérusálemben. Hallelu Jah.

CXXXVI. SOLTAR.

Inti Dávid az Anyafentegyházat az Isten ditséretire az ö nagy kegyelmességéért.

DItsérjétek † az URat, mert jó: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

2 Ditsérjétek az Isteneknek Istenét: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

3 Ditsérjétek az Uraknak URat: mert örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

4 Ki nagy tsudákat tselekefzik egyedül: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

5 Ki teremtette * az egeket az ö böltseségének általa: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

6 Ki megerösítette a'földet a'vizeknek * felette: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

7 Ki teremté ama'nagy † lámpáfokat, mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

8 A'Napot hogy nappal uralkodnék: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

9 A'Hódat és a'tsillagokat, hogy uralkodnának éjtfaka: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

10 Ki megveré ¶ az Egyiptombélieket az ö első-fzülötteikben: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

11 Es kihozá az Izraelt ö közzülök: mert mind örökké *megmarad* az ö irgalmafsága.

12 Hatal-
¶ *Fell.* 115:4, 10. *Iér.* 10:3. † *Fell.* 106:1. * 1 *Mós.* 1:1. * *Fell.* 24:2. † 1 *Mós.* 1:16. 2 *Mós.* 12:29. és 13:3.

12 Hatalmas kezével és kinyújtott karjával: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

13 Ki a' veres tengert † két felé válaftá: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

14 Es általvivé az Izraelt annak közepette: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

15 Es elvezte Faraót és minden ő népét a' veres tengerben: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

16 Ki † az ő népét által vitte a' puztán: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

17 Ki nagy Királyokat * megvere: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

18 Es megöle hatalmas Királyokat: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

19 Sihont az Emoréusok Királyát: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

20 Ögot a' Báfán Királyát: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

21 Es adta az ő földöket örökségül: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

22 Örökségül az ő szolgájának az Izraelnek: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

23 Ki a' mi alázatos állapotunknak idején megemlekezett mi rólunk: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

24 Es megzabadított minket a' mi ellenséginktől: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

25 Ki eledelt ad minden testnek, mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

26 Ditsérjétek a' mennyeknek Erős Istenét: mert mind örökké *megmarad* az ő irgalomsága.

CXXXVII. SOLTAR.
Panaßbok a' Lévitáknak a' Babilóniai fogóságban.

1 **A**' Babilonnak folyóvize mellett ott ülünk vala, és sírunk vala; mikor megemlekeznénk a' Sionról.

2 A' füzfákra felfüggesztjük vala hegedüinket, *Babilonnak* közepette.

3 Jóllehet ott ugyan-azonok, kik minket fogva elvittek vala és elrontot-
† 2 Mós. 14: 21. † 2 Mós. 15: 22. * Fell. 135: 10, 11.

tak vala, kivánnak vala mi tőlünk vigaságos éneket, *ezt mondván*: Enekeljétek minékünk a' Sionnak énekei között.

4 ¶ Mimódon éneklétek volna az URnak énekét az idegen földön?

5 Ha elfelejtkezem rólad Jérusálem; felejtkezzék-el *magáról* az én jobb-kezé.

6 Ragadjon az én nyelvem az én ínyemhez, ha meg nem emlekezem rólad: ha az én fő vigaságom a' Jérusálemben ~~nem~~ lézen.

7 ¶ Emlekezzél-meg URam, az Edomiták ellen a' Jérusálemnek napjáról, kik ezt mondták: Rontsátok, rontsátok mind fundamentomig, valami abban vagyon.

8 Babilonnak leánya teis elpuftított: Bóldog lézen valaki megfizet néked a' te gonofságodért, mellyel mi hozzánk voltál.

9 Bóldog *ember* lézen, a' ki megragadja és a' köziklához † veri a' te kitsiny gyermekidet.

CXXXVIII. SOLTAR.
Háládása Dávidnak.

1 Dávid Soltára.
Ditsérlek tégedet tellyes szívemből: az Istenek előtt éneket mondok te-néked.

2 Meghajtom magamat a' te fenszednek Templománál, és ditsérem a' te nevedet, a' te kegyelmefséged és igaz mondásod felől: mert mindeneknek fellette magasztaltad a' te nevedet és a' te befededet.

3 A' melly nap kiáltottam, azonnal meghallgattál engemet; megzaporítottad az én lelkemben az erőt.

4 Ditsérnek tégedet URam, a' földnek minden Királyai: mikoron hallándják a' te fázdnak befedit.

5 Es éneket mondanak az URnak útai felől; mivelhogy nagy az URnak ditsősége.

6 Mert jóllehet felséges az UR, mind-azáltal az † alázatosít nézi: és a' kevélyeket nagy távól látja.

7 Ha a' nyomorúságnak közepette járokis, megelevenítez engemet: az én ellenségimnek haragjok ellen kinyújtod a' te kezedet, és megtart engemet a' te jobb-kezed.

8 Az UR elvégezi *a' mit* én bennem kezdett: URam a' te irgalomságod mind örök-

† *Esa.* 13: 16. † *Fell.* 34: 19. *Esa.* 66: 2.

örökké *vagyon*: a' te kezeidnek munkáit ne hagyjad-el.

CXXXIX. SOLTAR.
*Dávid az Isten minden-tudását és gondvise-
lést szemlélvén, hozzá büféjét mutatja.*

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek engedtetett.

URam, te megkésértetted, és emérz engemet.

2 Te tudod az én ülésemet és felkelésemet, távól látod az én gondolatomat.

3 Az én öfvényemet és lefekvésemet környülvötted, és minden én útaimat jól tudod:

4 Mikor még az én nyelvem alatt nintsen a' befed; imé, URam, te azt mind jól tudod:

5 Elöl és hátul megkörnyékeztél engem, és a' te kezedet én reám vetted.

6 Tsudálatosb és magafságosb a' te böltseséged, hogy-nem mint én azt megfoghatnám;

7 Hová mennék a' te lelked előtt? és a' te ortzád előtt hová futnék?

8 Ha a' mennybe mégyek, ott vagy; ha a' koporsóba vetem az én † ágyamat, ottis jelen vagy.

9 Ha olyan szárnyaim vólnánakis mint a' hajnalnak, és a' tengernek utólsó határánál laknámis;

10 Odais a' te kezéd vinne engemet, és a' te jobb-kezéd megfogna engemet.

11 Ha azt mondándom; Talám a' fetétség elfedez engemet: de a' fetétségis világóság én környülem:

12 A' fetétségis nem fedez-el engemet te előtted; hanem az éjtzakais mint a' nap fénlík, a' fetétség te előtted olyan mint a' világóság.

13 Az én veséimet te birod, és te fedeztél-bé engem az én anyám méhében.

14 Ditsérlek tégedet hogy tsudálatosképen tsudálatosbá töttél engemet: tsudálatosok a' te tselekedetid, és az én lelkem ezt jól tudja.

15 Nem tejtetted-el te előtted az én tsontaimnak *alkotása*, mikor formáltattam rejtékben, és tsudálatos mesterséggel alkottattam, *mintegy* a' földnek alsó részeiben.

16 Az én testemet mikor még forma nélkül vólna. látták a' te fêmeid, és a' te könyvedbe mind ezek béirattattak: a' napokis mellyeken azok formál-
† *Amós.* 9: 2.

tatnak vala, mikor még azokban egy sem *vólna*.

17 Annakokáért, melly igen drágalátosok én előttem a' te gondolatid, óh Erős Isten! és azoknak fummájok melly nagy!

18 Megbezzelleném azokat, de a' fővenynél többek: mikor felszerkenekis, te veled vagyok.

19 Hogyha elveztenéd, Isten a' hitetlen embert: a' kegyetlen vér-ízopók eltávoznának én tölem.

20 Kik te felöled gonofzúl szóltanak; és felmagasztalják a' te ellenségidet.

21 A' kik tégedet gyűlöltek, URam, avagy nem gyűlöltemé azokat? és a' te ellenségidet avagy nem utáltamé?

22 Tökélletes gyűlölséggel gyűlöltem azokat, és nékem ellenségim voltak.

23 Késérts-meg engem, Erős Isten, és lássad az én lelkemet; próbálj-meg engemet, és lásd-meg az én gondolatimat.

24 Es lásd-meg ha bozfúságodra való úton jároké; és hordozz engemet tökéletes úton.

CXL. SOLTAR.
Könyörög Dávid Istennek az ő ellenségitől való szabadulásért.

1 Dávid Soltára az Eneklő-mesternek adatott.

2 **S**zabadíts-meg engemet, URam, az álnok emberektől, és a' kegyetlenektől óltalmazz-meg engemet.

3 Kik gondolnak gonofzót az ő szivekben, és minden-nap gyűlnek a' hartzra.

4 Megélesítették az ő nyelveket mint a' kigyók: áspis *kigyónak* mérge vagyon az ő ajakok alatt.

5 Óltalmazz-meg engemet, URam, a' gonofzoknak kezektől, a' kegyetlenektől örizz-meg engemet: arról gondolkodnak hogy lábamról eltafítanak.

6 A' kevélyek tört vetettek nékem és köteleket: hálót vetettek nékem az én öfvényemre, és ártalmat tsináltak nékem.

7 De én azt mondám az URnak, En Erős Istenem vagy te: hallgasd-meg URam az én könyörgésemnek befedét.

8 URam Isten én megtartásomnak ereje; befedezted az én fejemet a' hadnak napján.

9 Ne engedjed, URam, a' mit a' gonofz ember kíván; az ő gonofz gondolatjokat ne vigyed elő, hogy ne fuvalkodjanak-fel.

10 A'kik engemet környülvöttek, azoknak ajakoknak mérge borítsa-bé az ő fejeket.

11 Szálljon azokra fén: vessé azokat Isten a'tüzbe, és a'verembe, *bonnét* meg ne szabaduljanak.

12 ¶ Az *átkozódó* nyelv ember ne legyen állandó e'földön: a' kegyetlen embert mind addig vadázza a'vezelelem, míg-nem nyaka szakad.

13 Bizonytal tudom hogy az UR a' nyomorútnak perit felvézi, és a'zégényért bofzút áll.

14 Az igazak pedig a'te nevedet ditsérik; és az igazak lakoznak a'te ortzád előtt.

CXLI. SOLTAR.

Könyörgése Dávidnak az Isten vezérléséért és megszabadításáért.

1 Dávid Soltára.

U Ram, te hozzád kiáltok, fiefs én hozzám: figyelmezzél az én fómra, mikor te hozzád kiáltok.

2 Menjen-fel az én imádságom te elődbe mint a' † jó illatú füst: és az én kezeimnek felemelések mint † az estvéli áldozat.

3 Fogd-bé, URam, örizd meg az én fájamat: óltalmazd-meg az én ajakimnak ajtaját.

4 Ne engedjed hajlani az én fivemet gonofra, és hogy foglaljam magamat hamiságnak tselekedetiben, azokkal egybe kik hamiságot tselekeznek: és ne engedjed hogy égyem az ő gyönyörűsége étkekben.

5 Feddjen-meg engemet az igaz, és jó néven vézem; dorgáljon-meg engemet, és nékem olyan lézen mint a' drága balsamom, ne tartsa-meg azt az én fejemtől: mennél inkább *miveli* azt én velem, *annál inkább* imádkozom érettek az ő nyavalyájokban.

6 ¶ Vetteffenek-le a'köziklákra ezeknek Biráik, hogy az én befédimet hallják-meg, mivelhogy azok gyönyörűségek.

7 Mert miképen valamely ember a' követ vágja és darabolja a'földön: azonképen hányattattak-el a'mi tetemink a' koporsó fájánál.

8 De az én femeim URam Isten, te read néznek; te hozzád folyamodom, ne hadd-el az én lelkemet.

9 Örizz-meg engemet a' törtől mel-

lyet vetettek nékem, és a'hamiság tselekedőknek hálójoktól.

10 Effenek a'gonofok mindnyájan az ő magok hálójokba: En pedig mindenkor *ártalom nélkül* általmégyek.

CXLII. SOLTAR.

Dávid kéri Istent hogy ötet megszabadítsa.

1 Dávidnak tanítása, imádsága † földön ő a'barlangban volna.

2 **A**Z én fómossal kiáltok az URhoz: az én fómossal könyörgök az Urnak.

3 Kiontom ő előtte az én lelkemet: az én nyomorúságomat ő előtte megjelentem.

4 Mikor az én lelkem keferegne én bennem, te tudtad az én öfvényemet; mikor valahová mennék, nékem tört vetnének.

5 Tekints az én jobb-kezemre, és láfjad hogy nintsen ki *engemet* esmérne; nem faladhatok-el, nintsen ki az én életemre gondot viselne.

6 Kiáltok te hozzád URam, ezt mondván: Te vagy az én reménységem, és én örökségem az élőknek földökben.

7 Figyelmezzél az én kiáltásomra, mert igen megfogyatkoztam; szabadíts-meg engemet az én háborgatóimtól, mert elhatalmaztak én rajtam.

8 Szabadítsd-ki a'tömlötzből az én lelkemet, hogy ditsérjem a'te nevedet: engemet környül-véznék az igazak, mikor én velem jól tejeendő.

CXLIII. SOLTAR.

Dávidnak buzgó könyörgése.

1 Dávid Soltára.

U Ram hallgassd-meg az én könyörgésemet, figyelmezzél az én imádságomra. a'te igaz ígéreted és igazságod fzerint hallgass-meg engemet.

2 Es ne perelj a'te fzolgáddal, mert egy igaz sem találtatik te előtted az élők között.

3 De az ellenség kergeti az én lelkemet, a'földhöz verte az én életemet, a'fetétségbe † helyheztetett engemet, mint a'kik régen meghóltak.

4 Es az én lelkem én bennem elkeferedett: az én fivem elháborodott én bennem.

5 *Mind az által* megemlekeztem a'regi időkről, gondolkodtam minden te dolgaidról; a'te kezeidnek tselekedetiről elmélkedtem.

6 Az

1 Sám. 24. † 1 Sám. 23- és 24.

6 Az én kezeimet kiterjeztettem te hozzád; az én lelkem *fobáfkodik* hozzád, mint a'fomjúhozó föld.

7 Siefs, hallgass-meg, URam, elfogyatkozik az én lelkem; ne rejtse-el a'te ortzádát tölem, mert hasonlatos vagyok a' † meghóltakhoz.

8 Adjad hogy hamar halljam a'te kegyelmességedet, mert te benned bizom: mutassd-meg nékem az utat mellyen járjak, mert hozzád emeltem az én lelkemet.

9 Szabadíts-meg engemet az én ellenségimtől, URam, mert te töled várok óltalmat.

10 Taníts-meg engemet hogy a'te akaratodat tegyem, mert én Istenem vagy te: a'te jó lelked vezéreljen engemet egyenes úton.

11 A'te nevedért URam eleveníts-meg engemet: a'te igazságodért vígy-ki engemet e'zorófságból.

12 Es a'te kegyelmességedből vedesd-el az én ellenségimet, és rontsd-meg mind azokat kik az én lelkemet háborgatják: mert én te fzolgád vagyok.

CXLIV. SOLTAR.

Dávidnak háládása és könyörgése.

1 Dávidnak *Ditséreti*.

ALdott legyen az UR az én † köziklám, ki tanítja az én kezeimet hadakozásra, és az én ujjaimat a' vijadalra.

2 En jól-tévöm és én óltalmazóm, én kövaram és én szabadítóm, én paifom kihez folyamodom *óltalomért*, ki az én népemet nékem engedelmessé tézi.

3 URam, *mitsoda az ember hogy gondot visel ő róla? és az embernek fia hogy ő felöle gondolkodol?

4 Az ember hasonlatos a' * hijába-valóságához, és az ő napjai olyanok mint az elmulandó árnyék.

5 ¶ URam, hajtsd-le a'te egeidet és állj-alá; üsd-meg a'hegyeket, hogy füstölögjenek.

6 Botsáfs menyütö-köveket, és vedesd el őket: botsáfsd-ki a'te nyilaidat, és vedesd ezeket nékiek.

7 Terjed-ki a'te kezedet a'magáságból; szabadíts-meg és ments-meg engemet a'fok vizekből, az idegeneknek kezeiből.

† Fell. 28: 1. † 2 Sám. 22: 2, 48. * Fell. 8: 5. * Fell. 39: 6. és 62. 10. † Iób. 14: 2.

8 Mert az ő fájok fól hazugságot; és az ő jobb-kezek hamiságnak jobb-keze.

9 Isten, új éneket éneklek tenéked: tiz húrú hegedüvel mondok néked ditséretet.

10 Ki megszabadítja a'Királyokat, és megmenti Dávidot az ő fzolgáját, a' gonof fablyától.

11 Szabadíts-meg, és ments-meg engemet az idegeneknek kezeiből, kiknek fájok fól hazugságot, és kiknek jobb-kezek álnokságnak jobb-keze.

12 ¶ Hogy a'mi fiaink *legyenek* olyanok mint a'nevedő plánták az ő gyermekdéd korokban: és a'mi leányink, mint a'Templom köveinek hasonlatosságára fzepon megfaragott kövek.

13 A'mi tellyes tárházaink fzolgáltaffanak füntelen eleséget: a'mi juhaink elljenek ezeret, és tiz ezeret a'mi faluinkban.

14 A'mi ökreink legyenek kövérek; ne legyen az ellenségnek semmi rabláfa, sem valami költözés, sem kiáltás a'mi útzaikon.

15 Bóldog nép az, a'mellynek így nagyon dolga: Bóldog nép az, a'mellynek † Istene a'Jehova.

CXLV. SOLTAR.

Dávid ő magát és minden teremtetett állatokat az Istennek ditséretire indít.

1 Ditséro Soltára Dávidnak.

MAgasztallak tégedet én Istenem, én Királyom: és áldom a'te nevedet mind örökkön örökké.

2 Minden napon áldalak tégedet, és ditsérem a'te nevedet örökkön örökké.

3 Nagy az UR és igen ditséretes: és az ő nagyságának nem mehet senki vége.

4 Egyik nemzetség a'másiknak hirdeti a'te dolgaidat: és a'te hatalmagságot beféllik.

5 A'te méltóságodnak ékefességét és ditsőségét, és a'te tsudálatos dolgaidat befélllem.

6 Es a'te rettenetes dolgaidnak hatalmagságát hirdetik: és a'te nagyságot beféllik.

7 A'te jó-vóltodnak nagyságánakemleketit fólják, és a'te igazságodat éneklük, *mondván*:

8 Kegyelmes † és irgalmas az UR, kéfedelmes a'haragra, és nagy az ő kegyelmessége.

10 Jó

† Fell. 33: 12. † Fell. 86: 15.

9 Jó az UR mindeneknek, és az ő irgalomsága minden teremtet állatin.

10 Ditsérnek tégedet, URam, minden te teremtet állatid, és a'te fiaid áldanak tégedet.

11 A'te országodnak ditsőségét főlják, és a'te hatalmat hirdetnek.

12 Hogy az embereknek fiainak tudokra adják az ő hatalomságát, és az ő országának ékefének ditsőségét.

13 A'te országod minden időben álló ország; és a'te uralkodásod megmarad minden nemzetségről nemzetségre.

14 Az UR támogat minden elesendőt: és felemel minden meggörbedtetet.

15 Mindeneknek fêmeik te reád néznek, és te adsz azoknak eledelt alkalmas időben.

16 Megnyitod a'te kezdetet, és bétölte minden lelkes állatot a'te jó-vóltodból.

17 Igaz az UR minden útiban, és kegyelmes minden dolgaiban.

18 Közel vagy az UR mindenekhez kik ötet tökéletességgel hívják.

19 Az ötet félőknek akaratjokat téfzi, azoknak könyörgéseket meghallgatja, és őket megfabadítja.

20 Megörizi az UR mind azokat kik ötet fzeretik, és a'gonozókat mind elvefzi.

21 Az URnak ditséretit fólja az én fám, és áldja az ő fzenséges nevét minden test, mind örökkön és örökké.

CXLVI. SOLTAR.

Tanúság az Istenben való bizodalomról.

1 Halelu Jah.

D Itsérjed én lelkem az URat.

2 Ditsérem az URat az én életben, éneklek az én Istenemnek míg élek.

3 ¶ Ne bizzatok a'Fejedelmekben: az embereknek fiaiban, kikben nintsen fabadítáfra való erő.

4 Kimégyen az ő lelkek, és fők föld-dé léfnek: az napon elvéf minden ő gondolatjok.

5 Bóldog az a'kinek segítője a'Jakobnak Erős Istene; és a'kinek reménysége vagy az ő URában Istenében.

6 ¶ Ki teremtette a'mennyet, földet, tengert; és mind azokban való állatokat, és az igaz mondást megörizi mind örökké.

7 A'nyomorútnak ítéletet fozgál: ¶ 1 Mós. 3:19. Préd. 12:9.

tat: eledelt ad az éhezőknek; az UR megfabadítja a'foglyokat.

8 Az UR világosítja-meg a'vakokat: az UR emeli-fel az elesetteket: az UR fzereti az igazakat.

9 Az UR f őltalmazza a'jövevényeket: az árvákat és özvegyeket táplálja: a'gonozóknak pedig útjokat elvefzi.

10 Uralkodik f az UR mind örökké: a'te Istened, Sion, nemzetségről nemzetségre megmarad. Halelu Jah!

CXLVII. SOLTAR.

Int az Isten ditséretinek éneklésére.

1 **D** Itsérjétek az URat, mert jó ditséretet mondani a'mi Istenünknek: mert gyönyörűséges és illendő dolog a'ditséret.

2 Az UR építi a'Jerusalémet, és az elféledett Izraelitákat ő gyűjti egybe.

3 Ő gyógyítja meg a'töredelmes fivűeket: és kötozi-bé azoknak fájalmokat.

4 Megfámlálja a'tsillagoknak fokaságát, és mindeniknek nevet ad.

5 Nagy a'mi URunk, és nagy az ő ereje: kinek böltsége megfámlálhatatlá.

6 Felfegíti a' *nyomorútnak az UR, a'gonozókat földig megalázza.

7 Enekeljétek az URnak háládással: mondjatok ditséretet a'mi Istenünknek hegedüvel.

8 Ki befedezi az eget sűrű felhőkkel, esőt kéfzi e'földre: és a'hegyeken füvet teremt.

9 Ki a'barmoknak megadja az ő eledelket: a'holló fiaknak mellyek ő reája *kiálnak.

10 Nem a'lónak erejében gyönyörködik, és a'férfiúnakis gyorsaságában nintsen néki kedve.

11 Hanem kedvesek az URnak a'kik ötet félik, és a'kik biznak az ő irgalomságában.

12 Ditsérjed Jerusálem az URat: ditsérjed a'te Istenedet, Sion.

13 Mert ő erősíti-meg a'te kapuidnak zárjait, megáldja te benned a'te fiaidat.

14 Ki a'te határidat békeféfé téfzi, a'gabonának f fírával megelégit tégedet.

15 Ki kibotsátja az ő igéjét e'földre, nagy gyorsan foly az ő beféde.

16 Ki a'gyapjúhoz hofonló havat adja, és hinti a'zuzmarázt mint a'hamvat.

17 Ki

¶ Al. 147:6. † 2 Mós. 15:18. * Fell. 146:9. * Iób. 39:3. † 5 Mós. 32:14.

17 Ki a'jeget darabokba fagylálja: mellynek hidegségét ki állhatja-meg?

18 Kibotsátja az ő befédét és elolvafzja azokat: az ő fzele fú, és a'vizek folynak.

19 Az ő fzent igéjét hirdetteti a'Jakobnak, az ő rendelést és ítéletit az Izraelnek.

20 Nem tselekedett ilyen módon femmi nemzetséggel, és azok az ő ítéletit nem tudják. Halelu Jah!

CXLVIII. SOLTAR.

Inti mind a'teremtetett állatokat az Istennek ditséretire.

1 Halelu Jah!

D Itsérjétek az URat mēnyei állatok: ditsérjétek ötet a'magafságban.

2 Ditsérjétek ötet minden ő Angyal: ditsérjétek ötet minden ő feregei.

3 Ditsérjétek ötet Nap és Hóld, ditsérjétek ötet minden fényes tsillagok.

4 Ditsérjétek ötet magafságos egek, és ez égen felül való vizek.

5 Ditsérjék az URnak nevét: f mert ő mondotta és löttek.

6 Es megerősítette azokat mind örökkön örökké: rendet f zabott azoknak, melly foha el nem változik.

7 Ditsérjétek az URat földi állatok, sárkányok és minden mélységek.

8 Tűz és köeső, hó és nedveség, felek, kik az ő akaratjának engedtek.

9 Hegyek és minden halmok, gyümöls rermő fák, és minden czédru-fák.

10 Vadak és minden barmok, tsúfzó-máfzó állatok, és repeső madarak.

11 Földi Királyok és minden népek, Fejedelmek és a'földnek minden Birái.

12 Ifjak és füzek; vének és gyermekek.

13 Ditsérjék az URnak nevét; mert tsak az ő neve nagy, az ő ditséreti a' földnek és az egeknek felette *vagyon*.

14 Es felmagafztalta az ő népének fzarvát. Ditséret minden ő fzenteinek, az Izrael fiainak az ő hozzá közel való népnek. Halelu Jah!

CXLIX. SOLTAR.

Intetik az Anya-fentegyház az Istennek ditséretire.

1 Halelu Jah.

E Nenekeljétek az URnak új éneket: az ő ditséreti *zengjen* az ő fzenteinek Gyülekezetekben.

2 Örvendezzen az Izrael az ő Teremtőjében: a'Sionnak fiai örvendezzenek az ő Királyoknak.

3 Ditsérjék az ő nevét fíppal; dobbal és hegedüvel mondjanak néki ditséretet.

4 Mert gyönyörködik az UR az ő népében, megékesíti a'nyomorútnak f zabadulással.

5 Örvendezzenek az ő fzentei ditsőségben: énekeljenek az ő ágyas házokban.

6 Az Erős Istennek felmagafztalási *legyének* az ő torkokban: és † két-élű fegyverek az ő kezekben.

7 Hogy a'pogányokon *bofzút álljanak: és megbüntessék a'népeket.

8 Hogy * megkötozzék azoknak Királyait vas lántzokkal: és azoknak fő-fő embereiket megbékózzák.

9 Hogy a'megirott ítélet fzerint tselekedjenek ő vélek. Ez minden ő fzenteinek ékefégek. Halelu Jah!

CL. SOLTAR.

Intés az Istennek ditséretire.

1 Halelu Jah.

D Itsérjétek az Erős Isten az ő Szent-séges lakó helyében: ditsérjétek ötet az ő kiterjeftett erejéről.

2 Ditsérjétek ötet az ő hatalomságáról; ditsérjétek ötet az ő nagyságának fokasága fzerint.

3 Ditsérjétek ötet trombitáknak zégésével; ditsérjétek ötet lantval és hegedüvel.

4 Ditsérjétek ötet dobokkal és fíppokkal: ditsérjétek ötet húroknak zengésével és orgonákkal.

5 Ditsérjétek ötet hangos czímbalmokkal, ditsérjétek ötet vigaság tévő czímbalmokkal.

6 Minden lélek ditsérje az URat! Halelu Jah!

¶ 1 Mós. 1:6, 8. † Sid. 4:12. Iel. 1:16. * 2 Kór. 10:4. * Mát. 18:18.

SALAMONNAK PELDABESZEDEKRŐL
IRTT KÖNYVE.

E' könyv arról tanít, minémü engedelemmel vagy foglálattal tartozunk Istennek, és embereknek, a'mint Isten a'Terméftbe béöltotta, és az ő Törvényében élönkbe rendelte.